KERSTIN GIER

Komşunun Çimenleri Daha Yeşil

Bro
Sis

ROMAN

PEGASUS

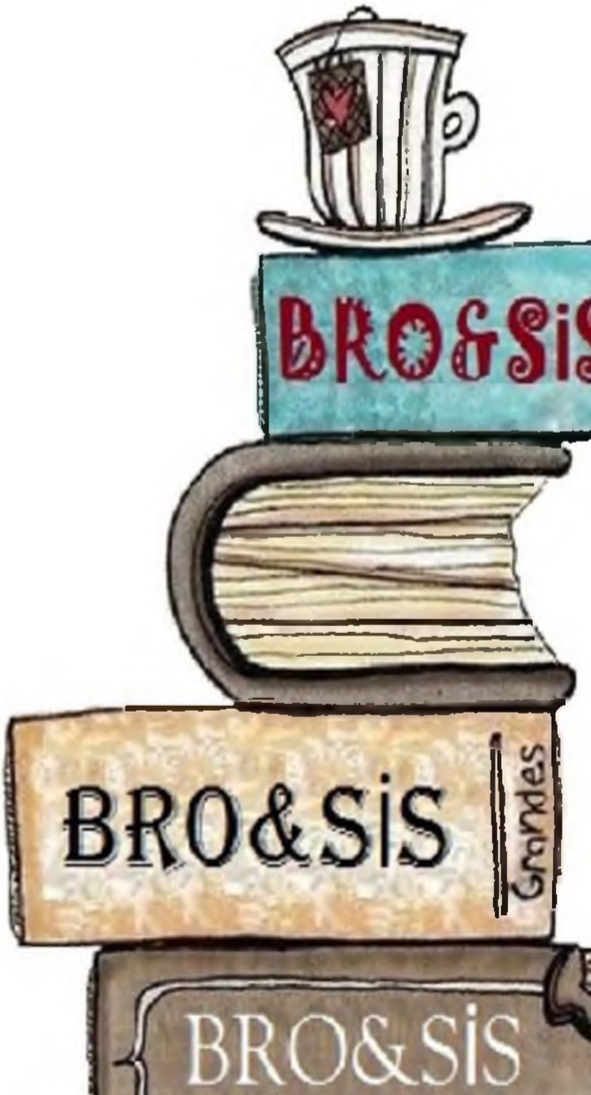
Son beş yılını yeniden yaşayabilsen neyi değiştirmek isterdin?

Kati, kocası Felix'le mutlu bir hayat sürse de son zamanlarda ilişkilerinin biraz yavanlaştığını düşünmektedir. Bu durumda onunla bir yastıkta kocamak gerçekten iyi bir fikir midir?

Kafası karışık olan Kati, Mathias'la tanışıp ona âşık olunca hayatı iyiden iyiye karmaşık bir hal alır. Hatta çalkantılı. Özellikle de kaza geçirip gözlerini bir hastane odasında açınca. Tam da beş yıl önce Felix'le tanıştıkları gün... Bu kez Kati daha doğru olduğuna inandığı şeyleri yapmaya ve kendisi için doğru adamı seçmeye kararlıdır.

Büyük aşk ancak küçük şans ve kaderin yolumuza çıkardığı zorluklar üzerine bir roman.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-299-257-9

BRO&SiS
BRO&SiS
Grandes
BRO&SiS

Komşunun Çimenleri Daha Yeşil

Pegasus Yayınları: 1704
Bestseller Roman: 736

Komşunun Çimenleri Daha Yeşil
Kerstin Gier
Özgün Adı: Auf der anderen Seite ist das Gras viel grüner

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Işıl Şahin
Düzelti: Esengül Aydın Yalçın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2017
ISBN: 978-605-299-257-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Bastei Lübbe AG, Köln, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KERSTIN GIER

Komşunun Çimenleri Daha Yeşil

Almancadan çeviren:
Firuzan Gürbüz

PEGASUS YAYINLARI

Frank için

bir kez daha ve bu kez çok farklı.

Bir renk olsaydın, sıcak, hoş bir Çin kırmızısı olurdun.

Felix

Kati'yle beni bir araya getiren şeyin kader olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Aslında ilk karşılaşmamız beni pek memnun etmemişti, aksine ağzımdan az kalsın "Aptal karı!" lafı çıkacaktı. Aracını park ettiği yerden geri geri çıkarmak yerine öne fırlamış ve gözümden sakındığım yarış bisikletimin destek çubuğuna çarpmıştı. Bacağımı ise son anda kurtarmıştım.

Ama barut rengi gözlerindeki pişmanlık dolu bakış bisikletimi tamamen unutturmuştu. Burnunu öyle bir kırıştırmıştı ki soluk almayı büsbütün unutmuş ve karmaşık laf kalabalığıyla beni serseme çevirmişti. Bunu bugün de hâlâ yapıyor, heyecanlandığında morarana dek noktasız, virgülsüz konuşuyor.

"Çok üzgünüm, geri vitese taktığımı sanmıştım, kahretsin, bisiklet miydi, tabii ki size yeni bir tane satın alırım, sigortam var, yeni ameliyat oldum, biliyor musunuz, perşembe günü, siz şimdi acaba beyin ameliyatı mı, diye düşünürsünüz, sadece apandisit, belki araba kullanmamam gerekirdi ama buraya arabayla geldim, tüm bunlar kendimi erken taburcu ettiğim için oldu ama yemekler inanılmaz kötüydü, yani, onların id-

diasına göre tazeydi ama tadı strafor gibiydi..." Hırıldayarak soluk aldı.

Sanırım o anda ona umutsuzca âşık olmuştum.

"Ben eşeğim," dedi iç geçirerek.

"En fazla sıpa," dedim. Sonra onu arabasıyla eve götürmeyi teklif ettim. Bisikletim zaten kullanılmaz haldeydi.

Mathias

Kadere inanmam. İnsanın mutluluğunun kendi sorumluluğunda olduğuna inanırım. Özellikle bazen istediğin şeyi elde etmek için çok inatçı olman gerekir. Ya da birini.

Kati ilk bakışta hiç tipim değildi. Yani küçük ve düz burnu, kimsenin görmediğini sanıp kemirip durduğu şirin kıvrımlı altdudağıyla çirkin sayılmazdı ama pek özel olduğu da söylenemezdi. Orta güzellikte, orta boylu, ortalama sarışın desek daha uygun. Benim gibi birinin onun dikkatini çekmediğini fark ettiğimde onu ilginç bulmaya başladım. Sadece işine odaklanmış, seminere katılanlara duyduğu öfkeyi belli etmemeye çalışıyordu. Sonunda bana baktığını hatta azıcık da kestiğini hissedene dek en iyi özelliklerimi sergilemek için oldukça çaba sarf etmem gerekti. Doğruyu söylemem gerekirse, bu benim için fazlasıyla alışılmadık bir şeydi. Normalde kadınların hemen dikkatini çekerim ve bana bakarlar, daha doğrusu gözlerini dikerler. Çünkü güzel bir dış görünüşüm var. Öyle orta karar değilim, oldukça yakışıklıyım, Brad Pitt'in en iyi zamanları kadar. Kulağa kibirli ve kasıntı gibi geliyor

biliyorum ama pratikte pek de iyi bir şey değil, çünkü söz konusu kadınlar bana bakakalmaktan benimle sohbet edilebileceğini akıllarına getirmiyorlar. Ya da sarışın olduğum için aptal olduğuma inanıp bunu hiç denemeye kalkmıyorlar. Yani iyi biri olduğumu kanıtlamam için çok az fırsatım oluyor.

Kati'de bu tam tersiydi. İyi adamların da yakışıklı olabileceğini bir gün fark ettiğinde oldukça şaşırmış görünüyordu.

İtiraf ediyorum, o kadar çabanın ardından seminerden sonra trenine yetişmek için bana veda ettiğinde biraz huzursuz oldum. Ama o mesaj olmasaydı bu konuyu herhalde bir kenara bırakıp unuturdum.

İnsan hayatta aynı aptallığı
iki kez yapmamalı, çünkü
tercihler o kadar fazla ki.
Bertrand Russell

"Pekâlâ, kendimi üç sıfatla tanımlamam gerekirse şöyle söyleyebilirim: İlki, at hırsızı olabilecek bir tipim var; ikincisi, çıplaklık yandaşıyım; üçüncüsü, her türlü eğlence ve flörte açığım. Ee?" Yanımdaki adam alaycı bir tavırla başını yana eğdi.

İlki, hiç kimse kendinizi üç sıfatla tanımlamanızı istemiyor. *İkincisi, bunların hiçbiri sıfat değildi ve üçüncüsü, bunu hak edecek ne yaptım?* Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Henüz içimden bir savunma stratejisi hazırlamamıştım, bu yüzden seçeneklerimi düşünürken olabildiğince ifadesiz bir yüz takınıp sustum. Çekip gitmek zaten seçeneklerim arasında yoktu, kahrolası tren tıka basa doluydu, çünkü bilinmeyen bir nedenle o gün 21'den 28'e kadar olan vagonlar olmadan çalışıyordu.

Başkaları bana tren yolculuğunda gevşediklerini, iş stresini layıkıyla attıklarını, harika kişilerle tanıştıklarını, yeni iş bağlantıları yaptıklarını, iyi görünümlü kişilerle flört ettiklerini, eski okul arkadaşlarına rastladıklarını, harika fikirler ürettiklerini, şekerleme yaptıklarını ya da hoş vakit geçirdiklerini anlatırlar. Ama benim yanıma hep manyaklar,

psikopatlar, bulaşıcı gribi olanlar oturur. Ya da buradaki tip gibi ayakları leş kokanlar. Böyle insanları mıknatıs gibi çeken ancak diğerlerini uzak tutan büyü gibi bir şeyler vardı bende.

"Müsaadenizle kendimi tanıtayım. Bill, dört yıldır otuz dokuzum, diğer ismim ise Paul."

Bendeniz, Kati, dört yıl sonra 39 olacağım, diğer adım Aptal-mıknatısı.

Bill Paul bana keyifle gülümsedi, bu arada sararmış köpekdişleri göründü. "Şimdi sıra sizde! Üç sıfatta kendinizi tanıtın bakalım. Ee? Kendinize güvenin."

Defol git!

"Size biraz yardımcı olayım... Hımm... Pekâlâ, ilk gördüğüm şey, sarışın; ikincisi, oldukça sevimli; üçüncüsü, çekingen." Diliyle dudaklarını ıslattı. "Haydi ama. Sizi ısırmam. En azından siz izin verene kadar."

Benim yerimde Marlene olsa, "İlki, ilgilenmiyorum; ikincisi, lezbiyenim; üçüncüsü, yakın dövüş teknikleri biliyorum ve bu sohbeti hemen sonlandırmazsanız bir tane patlatmaya hazırım," gibi bir yanıt verirdi ama iyi yalan söyleyemezdim ve ayakları leş gibi kokuyor diye (üstelik sadece ayakları değil) hiç kimseye kötü davranamazdım. Biraz yapışkan biriydi ve herhalde pek aklı başında sayılmazdı. Öte yandan bu gibi durumlarda nazik davranarak bir şey elde edilemeyeceğini deneyimlerimden biliyordum.

"Ee, pekâlâ," diyerek dizüstü bilgisayarımı açtım. "İlki, mutlu bir evliliğim var; ikincisi, birkaç e-posta yanıtlamam gerekiyor; üçüncüsü..." Bilgisayardan uyaran bir bip sesi geldi.

"Üçüncüsü, şarjınız bitti ve burada hiçbir yerde elektrik yok." Adam pis pis sırıtarak arkasına yaslandı. "O halde biraz sohbet edelim, şekerim. Haha, kafiye oldu, fark ettiniz mi?"

Kes sesini, Bill. Kapa çeneni, Paul.

"Akşam akşam trende çalışmanızı gerektirecek ne iş yapıyorsunuz?"

Siz olmasaydınız ya da pinti patroniçem bir gecelik otel parasını bana çok görmeseydi çalışmam ya da öyle yapıyor gibi görünmem gerekmeyecekti. O zaman bütün gün şüpheyle gözünü bana dikmiş beni izleyen on altı yönetici adayından sonra şimdi biraz olsun dinlenebilirdim. Bilgisayarın şarjı gerçekten bitmişti. Çantamın içini karıştırıp kalem, ajandamı ve telefonumu bulmaya çalıştım. Bir şekilde çalışıyormuş görüntüsü vermem gerekiyordu, Berlin sınırlarından çıkalı çok olmamıştı.

"Pekâlâ, tahminde bulunmam gerekirse..." dedi Bill.

"İş koçluğu ve mentorluğu," diye mırıldandım. "Dediğim gibi, çok acil birkaç e-posta... Şey, mesaj yazmam gerekiyor..." Meşgul bir edayla telefonumun tuşlarına bastım. Felix son mesajımı yanıtlamıştı: *Ben de geciktim, gelirken Çin yemeği getiririm.* Acıktığımı hissettim ve Felix'i özlediğimi. Ve bir duşa ihtiyacım olduğunu.

"Kariyer yapıyorum diyorsun, ha?" Bill bana doğru eğildi. "Dekoltenize bakınca daha yaratıcı bir tahminde bulunmuştum. Anaokulu öğretmeni, mesela."

Dediğini duymamış gibi yapmak için kendimi epey zorladım. Deneyimlerim bana asla sohbet heveslisi görünmemeyi öğretmişti, yoksa yolculuğun sonunda yanaklarına tükürük yapışmakla kalmaz, yarım bir sığır satın almayı ya da böbreğini bağışlamayı bile kabul etmiş olabilirdin. Tuşlara basıyor

gibi numara yapmaya devam ettim. Hay aksi, şimdi sadece Felix'inkini değil, mesaj kutumdaki tüm mesajları silmiştim. Ah, önemli değildi, numaraları rehberime kaydetmiştim sonuçta. Felix, rehberde ablam Eva'yla kapıcımız Fischbach'ın arasındaydı.

"Şimdi de siz *benim* ne iş yaptığımı tahmin edin, tatlım."

Felix'e, *Çin yemeği iyiymiş*, yazıp kısa bir an düşündükten sonra ekledim: *Fransız usulüne de hayır demem.* Aşk hayatımızı canlandırmak için biraz edepsizlik yapmanın zararı yoktu. Zaten son aylarda birbirimizi epey ihmal etmiştik.

"Ürün deniyorum!" diye zaferle gümbürdedi Ayağı Leş Kokan Bill. Korkudan sıçrayıp gönder tuşuna bastım. "Ve bu sandığınızdan daha ilginç. Bu hafta ne denedim, bilin bakalım."

Deodoran olmadığı kesindi. İç geçirmemek için kendimi zor tutarak Marlene'ye bir mesaj yazdım. *Bana borçlusun. O kasıntı, söz dinlemez, kravatlı yönetici bozuntuları işimi bitirdiler. Geri kalanını da trendeki karışıklık halletti.* Bu noktada biraz durdum. Marlene'yle, personel ve yönetici koçluğu hizmeti veren G&G Impulse Consulting adlı küçük bir firmada çalışıyorduk ve Berlin'deki bu semineri kısa süreliğine Marlene yerine benim üstlenmem gerekmişti. Liderlik ve yöneticilik yetenekleri benim alanım değildi ve ne zaman böyle bir seminer yönetmem gerekse neden böyle olduğunu bir kez daha anlıyordum. Seminere katılanlar vahşi köpek sürüsü gibiydi, karşılarında biri korktu mu kokusunu alırlardı ve yönetici nitelikleri sergilemeyen birinin kendilerine bir şey öğretmesine izin vermiyorlardı. Marlene'nin eskiden tanıdığı ve G&G üzerinden işi alan şefi orada olmasaydı beni neredeyse parçalayacaklardı.

Bunu hatırlayınca gülümsedim. Öyle gerilmiştim ki benimle flört ettiğini bile neredeyse anlamayacaktım. *Kravatlı şef konusunda haklıymışsın, kızı gerçekten süper,* diye tuşladım. Aslında kızının nasıl göründüğünü bilmiyordum. Ama güzel gözleri vardı; otoriter bir tavır ve dostluğun bambaşka bir pırıltısıyla bakıyordu. Ayağı Leş Kokan Bill'in bakışları üzerime mıhlanmış olsa da hafifçe iç geçirmeden edemedim. Mathias Lenzen, insan kaynakları müdürü. Bir daha ihtiyaç duyma ihtimalim sıfır olsa da hem adını hem de telefonunu kaydetmiştim. Çünkü bir sonraki semineri yine Marlene üstlenecekti ve benim Felix'im vardı ve bu yüzden gülümsemeleri ne kadar hoş olsa da başka erkeklerle flört etmekle ilgilenmiyordum. Bu gülümsemenin farklı bir hoşluğu olsa...

"Geçen hafta İtalyan şarapları ve saç düzleştirici denedim!" Bill, beni düşüncelerimden sıçrattı. "Bu haftaki sarımsak soyacağı, kamera ve işlevsel iç çamaşırları, haftaya bir Ferrari olabilir."

Hemen telefonuma eğilip ne yaptığımı bilmeden gönder tuşuna bastım. İş arkadaşım Linda'nın dediği gibi, bazen bilmeden "evrenin dönme dolabını" kuvvetle itiyordum. Çünkü bir telefonu bile doğru düzgün kullanamayacak kadar aptaldım.

Hatalar telaştan kaynaklanır, bu yüzden huzursuzken asla bir şey yapma.
Çin atasözü

Linda, *Ne oluyorsa iyi bir nedeni vardır,* derdi hep. Çünkü öyle olması gerekiyordu. Nedenini hemen anlayamasak da bunlar yaşamımıza anlam kazandırıyordu. Tam da bu sebeple başımıza gelen ya da berbat ettiğimiz her şeye minnettar olmalıydık. Mesela Linda topuğu rögar kapağına sıkıştığında bile buna minnettar olmuştu. Çünkü

ona göre evren işini iyi yapmıştı; yeni bir ayakkabı satın almak için girdiği mağazada eski okul arkadaşıyla karşılaşmış ve doğum gününe davet edilmişti, sonra da... ta-da... orada hayatının erkeğiyle tanışmıştı.

Prensipte güzel bir düşünce, değil mi? Kopan sutyen askısından (sunumun orta yerinde; düşündükçe hâlâ yüzüm kızarıyor) kaçırılan tramvaya kadar hayattaki tüm sevimsiz anların, karşılaştığım tüm manyakların, leş kokulu ayakların derin bir anlamı vardı ve yüksek bir amaca hizmet ediyorlardı. Hatta minnettarlığı artırıp şöyle de denebilirdi: Harika! Ama ne yazık ki Linda gerçekten ciddiye alınamazdı. Çünkü yılda iki ila altı kez hayatının erkeğiyle tanışıyordu, ayrıca "kucak partisi" denen şu partilere gidiyordu ve sürekli hayali gökkuşağı köprülerinin üzerinde cinsiyetini bilemediği ancak ona, mesela yeşil bir kazak satın almasını öneren varlıklarla karşılaşıyordu. Bunun dışında bilmediği ezoterik bilgi de yoktu: Toplantıdan önce salonun köşelerine tuz serpmenin daha iyi bir ortam sağlayacağını, irade gücüyle istendiğinde boş park yeri bulunabileceğini, patronumuzun özünde çok iyi bir insan olduğunu, bunu aurasında gördüğünü iddia ediyordu. Bu yüzden kadere teslimiyet konusunda Linda benim için otorite olarak devre dışıydı ve bazı şeyler herhalde bir sebebi olmaksızın, yani derin bir anlamı olmadan gerçekleşiyordu. İnsan bunun için minnettar olmaya zorlanmamalıydı. Ya da bu özel durumun açıkladığı gibi: Marlene'nin seminerini üstlenmeseydim bu trende olmayacaktım, bu tacizci denek yüzünden çalışıyor gibi yapmam gerekmeyecekti, bu mesajı hiç yazmayacak, böylece o

İyi bir bir şey alan, teşekkür de eder. Bu hoş bir gelenektir.
Wilhelm Busch

mavi gözleri ve hoş gülüşü en geç birkaç gün içinde tamamen unutacaktım.

Bill burnuna sondaj yapıyordu. Hiç bakmadığım halde bunu çok iyi görüyordum. "Prezervatif de denedim. Siz beni dinlemiyor musunuz?"

Hem de nasıl dinliyordum. Sadece bana bakmamasını umuyordum. *Prezervatif deneyen bir manyağın yanında oturuyorum ve şu anda hayatımı yine standart altı buluyorum*, diye yazdım ablama. Linda'ya da bir mesaj gönderdim. *Yan koltuğumda oturan kişinin iyi taraflarını görmekte sen bile zorlanırsın. Bahse girerim güç hayvanı çıplak kör faredir ve aurası da yemeyi çok sevdiği sümük rengindedir.* Tren bir sonraki istasyona gelmeden on beş mesaj yollamıştım, anneme de bir tane göndermiştim (*Telefonunu hiç açmadığını biliyorum, bunu sadece çalışıyormuş gibi görünmek için yazdım*). Bill sürpriz yapıp Wolfsburg'da inmeseydi herhalde Köln'e kadar daha çok mesaj yazardım. Eşyalarını toplamaya başlayınca şaşkınlıkla ona baktım.

"Hoş başlangıcımız ne yazık ki sona erdi. Ama görüşürüz!" Veda olarak bana kartvizitini uzattı. "Ayrıca beni Fecebook'ta da bulabilirsiniz." Anlamlı bir göz kırpışın ardından kayboldu, birlikte ayak kokusu da gitti.

Şansıma inanamıyordum. *İnanmayacaksın ama tren manyağının soyadı gerçekten* Habenschaden'*mış*, yazdım ablama.

Kendi kendime kıkırdayarak arkama yaslandım, yolculuğun geri kalanı için tam gevşemeye çalışıyordum ki mesaj geldi. Yollayan kapıcı Fischbach'tı. *Oh là, là, sayın Bayan Wedekind, teklifiniz için teşekkürler, gelecek hafta kalorifer peteklerinin havasına bakmak için uğrayacağım. Hermann Fischbach. Not: Seçme şansım varsa Çin yerine Fransız usulünü tercih ederim.*

Şaşkın şaşkın ekrana baktığım ve bunun ne demek olduğunu anlamaya çalıştığım sırada ikinci mesaj geldi. Bu kez kayınvalidemdendi. Büyük ve küçük harfleri, noktalama işaretleriyle kusursuz bir mesajdı: *Aramana sevindim, canım. Yanındaki yolcunun saygısızlığına üzüldüm. Pazar günü yemeğe gelin, güveç var. Sevgiler, Luise.*

Jetonum yeni düştü: Luise telefon rehberimde Linda'nm altındaydı ve Fischbach da Felix'ten hemen sonra geliyordu. Bu da benim... Ah, hayır! Ama bu kadar aptal olamazdım! İşte, bir mesaj daha. Hoş gülüşlü insan kaynakları müdürü Mathias Lenzen'dan. O da rehberde Marlene'nin altındaydı. Mesajı açmaya cesaretim yoktu. Bir süre sonra tuşa basarken yanaklarım alev alev yanıyordu.

Kravatlı kasıntı yönetici bozuntuları hâlâ kasıntı. Ve işinizi bitirmekten oldukça uzaklar. Ayrıca kıçımla ilgili iltifatlarınıza teşekkürler. Bence sizinki de süper.

Mesajı okurken sesi hemen zihnimde canlandı. Göz çevresindeki kırışıklıkları da. Her şeyi daha da berbat etmeden ne yanıt verebileceğimi düşündüm. Bunun yanlış gönderilmiş bir mesaj olduğu zaten ortadaydı. *Aslında adamlarınız hiç de fena değildi*, biraz dalkavukça kaçacaktı. *Bu başka bir seminerle ilgiliydi*, yazsam yemeyecekti. *Kıçımı güzel bulduğunuza çok sevindim*, diye de yazamazdım tabii ki. Aslında kıç kelimesini normalde hiç kullanmadığımı açıklayabilirdim ama bu bilgi ne işine yarayacaktı?

Sonunda şöyle yazdım: *Size gönderdiğim mesaj yanlış alıcılara giden on beş mesajdan biriydi ve en utandırıcısı bile değildi. Kapıcım ona ahlaksız bir teklifte bulunduğumu sanıyor. Sizi yerlere kadar eğilerek selamlıyorum.*

Sonra uzun süre ekrana baktım ama yanıt gelmedi, sadece Marlene'den bir mesaj aldım: *Bana anne dediğin için endişelenmeli miyim? Ayrıca kolonoskopi çok eğlenceliydi, sorduğun için teşekkürler.*

Elimde olmadan sırıttım. Yanlış mesajımda en azından kolonoskopiden söz etmemiştim. İşte buna minnettar olabilirdim.

Her aptal krize girebilir.
Bizi zora sokan günlük yaşamdır.
Anton Pavloviç Çehov

Tren on dakika gecikmeyle Köln'e vardı. Çok geç olduğu ve yorgunluktan ayakta zar zor durduğum için eve taksiyle gittim. Sebepsiz yere şerit değiştiren, her viraja deli gibi dalan, kaldırım kenarını da beraberinde götürmeye meraklı, kırmızı ışıkta ya ani fren yapan ya da gaza basıp geçen şu Kamikaze taksi şoförlerinden birine denk gelmeseydim herhalde yolda uyuyakalırdım. Ayrıca adam sürekli konuşuyordu. Köln aksanıyla. Beş buçuk yıl önce buraya taşındığımda Kölnlüleri tuhaf bulmuş, Köln'ü de dünyanın en iğrenç şehri olarak görmüştüm. Ama zamanla yeni yurdumu gerçekten sevmeye başladım. Klüngel'iyle[1], beşinci mevsimiyle[2] ve alışması zaman alan lehçesiyle. Taksi lastiklerini gıcırdatarak Rathenau Meydanı'nda durduğunda yine cin gibiydim.

Kadınlar hatalarını erkeklere kıyasla daha kolay itiraf ederler, bu yüzden daha fazla hata yapıyor gibi görünürler.
Gina Lollobridgida

1 Kölnlülere özgü, karşılıklı yardımlaşmaya dayalı bir sistem. (ç. n.)

2 Almanya'nın birçok bölgesinde karnaval gibi festivallerin kutlandığı sezona verilen ad. (ç. n.)

"İyi geceler, güzel bayan," dedi şoför. Beni gerçekten güzel bulduğundan değildi tabii ki, Kölnlü taksi şoförleri prensipte kadın müşterilerine bu şekilde hitap ederdi. "Genç bayan" demeye başlamışlarsa, işte o zaman yaşlandığını anlardın.

Felix ve ben Kwartier Lateng[3] dedikleri semtte, eski bir binada oturuyorduk. Burası kesinlikle en sevdiğim semtti. Felix bisikletle iç hastalıkları başhekimi olarak çalıştığı hastaneye on dakikada ulaşıyordu, ben de Rudolfplatz'daki işyerime yürüyerek gidebiliyordum. Buradaki dükkânları, kafeleri, bira bahçelerini ve şarap evlerini seviyordum; günüm kötü geçmişse eve dönerken hem en sevdiğim pastanenin hem de dükkânların önünden geçeceğim şekilde bir tur atıyordum. Dışarı çıkmak istediğimizde eğlenmek için birçok seçenek vardı ve en iyi restoranlardan birkaçı yürüyüş mesafesindeydi. Ancak son zamanlarda dışarı az çıkar olmuştuk ve restoranların daha çok eve servis hizmetinden yararlanıyorduk. Hayattaki güzel şeyler için kendimize çok az zaman ayırıyoruz, diye düşündüm dairenin kapısını açarken.

Doğruydu; Felix kanepede uyuyakalmıştı, hatta görünüşe bakılırsa ayakkabısının diğer tekini çıkarmayı başaramadan. Masanın üstünde duran küçük kartonlardaki Çin yemeğine dokunmamıştı ve televizyonda Markus Lanz[4] ya da ona benzeyen biri Hell Angel[5] kılıklı bir tipe neden hep annesinin yanında oturduğunu soruyordu. Felix'in başı yana

---

3 Paris'in öğrenci semti "Quartier Latin"in kelime hilesiyle Kwartier Lateng biçiminde değiştirilerek tanımlanan Köln'deki öğrenci semti. (ç. n.)

4 Alman televizyonunda program sunucusu. (ç. n.)

5 Dünyaca ünlü motosiklet kulübü. (ç. n.)

kaymıştı, ağzı hafif açıktı, açık kahverengi bukleleri yüzüne düşmüştü, kaşları her zamanki gibi umutsuzca birbirine karışmıştı. Başparmaklarımla kaşlarını düzelttim (Son beş yılda bunu ne sık yapmıştım!), sakallı çenesinden öperek elindeki kumandayı aldım.

Televizyonun sesi kesilince Felix gözlerini açtı. "Hey, geldin demek, sıpa," diyerek gözlerini kırpıştırdı. Kanepenin yastığı yanağında uzun bir iz oluşturmuştu. "Kahretsin, güya masayı hazırlayıp mum yakacaktım ama uyuyakalmışım. Zor bir gündü."

"Benim için de," dedim ve kendimi yanına bırakıp burnumu boynuna bastırdım. "Hımm, güzel kokuyorsun."

"Sen de öyle." Felix tek koluyla beni sardı. "Bu yeni parfümün mü?"

"Hayır, Alman Demiryolları'nın kolonyalı mendili. Önce duş almam gerek. Sonra da..."

"Aç mısın?"

"Evet, çok." Felix'in köprücükkemiğindeki her zaman vanilya kokan küçük çukuru öptüm. "Sana müstehcen bir mesaj attım, gördün mü?"

"Öyle mi? Telefonuma hiç bakmadım."

"Bakmana gerek yok. Çünkü onu aslında kapıcı Fischbach'a gönderdim. Marlene'ye gönderdiğim geri zekâlı seminer katılımcıları ve personel şefleriyle ilgili edepsiz mesaj da personel şefine gitti. Sen de muhtemelen aslında Eva'ya

The problem with the world is that everybody is a few drinks behind.[6]
Humphrey Bogard

6 (İng.) Dünyanın sorunu, herkesin birkaç duble geride olmasıdır. (ç. n.)

göndereceğim mesajı almış olmalısın. Gerçekten annenin telefonuyla arası benden daha iyi. Ayrıca yanlışlıkla bunu da yazdım."

Felix uykulu bir sesle güldü. "Eve dönmen güzel, sıpa. Dün gece seni özledim." Eliyle ensemi okşadı. "Şu müstehcen mesajda ne yazıyordu?"

"Şey, şöyle diyelim, kapıcı Fischbach mesaja göre bir ara uğrayıp kaloriferin havasını alacak ve..."

Felix'in kahkahası esnemeyle son buldu. Telaşla ayağa kalktım. "Çabucak bir duş alayım, beş dakika sonra buradayım, tamam mı? Ya da giyinmezsem üç. Kurulanmazsam iki."

"Yerimden kıpırdamayacağım," dedi Felix.

Öyle de yapmıştı. Geri döndüğümde –tamam, işim belki üç dakikadan daha uzun sürmüştü– derin bir uykuya dalmıştı.

Baştan çıkarılmaya teslim olmak gerekir,
bir daha ne zaman başa geleceğini kim bilir.
Oscar Wilde

Şefimiz Gabriele Gerber'in keyfi kaçıksa sadece mora çalan tüyler ürpertici rujunu sürmekle kalmaz, sabahın köründe keyfimizi kaçırmak için elinden geleni ardına koymazdı. Ama bilmediği şey bugün artık keyfimi daha fazla kaçıramayacak olmasıydı.

"Kati, katılımcıların anket değerlendirmesi nerede kaldı?" Kapıdan içeri henüz girmiştim ki Jil Sander kokular saçarak kaşlarını çattı. Onu tanımadan önce de bu çok sevdiğim bir kokuydu.

Dün gece yarısına doğru eve geldim, bunu çok iyi biliyorsun, seni pis despot! diye homurdandım, tabii ses tellerimi kullanmadan ya da dudaklarımı oynatmadan. Ona sadece o an attığım karanlık bakışı fark etmiştir. *Ve sonra bil bakalım ne oldu, senin gereksiz istatistiklerin yüzünden katılımcı anketleriyle uğraşarak gecemi uykusuz geçirmek istemedim! Çünkü neden biliyor musun, biraz sıkıcı olsa da benim de özel bir yaşamım var...*

"Sakın bana henüz bitirmediğini söyleme?" Gabriele Gerber ancak Gabriele Gerber'in yapabileceği şekilde dilini şaklattı. Bunu tarif etmek zordu ama dilini böyle şaklattığında, insanın,

eline geçen ilk sert cismi o süslü püslü kafasına fırlatıp atası geliyordu. "Bugün şubat ayının ilk günü, aylık istatistikleri internete zamanında girmek istiyordum. Women's Club yemeğinden döndüğümde masamda *olsun*." Şak.

Katılımcılara, işyerinde barışçıl iletişim hakkında verdiğim tavsiyeleri hatırlamaya çalıştım. *Her durumda sükûnetinizi koruyun. Kendinizi savunmaya çalışmayın. Dostça davranın ve sadece KENDİ hedeflerinizi düşünün. Sitem etmeyin, kırıcı olmayın. Ve en önemlisi: Derin soluk alın ve gülümseyin!*

Gülümsedim. "Sana da günaydın, sevgili Gabi." *Dostça.* "Değerlendirmeleri bu öğleden sonra genç işkadınlarıyla yapacağım İş-Yaşam Dengesi Semineri'nden sonra hazırlarım." *Yapıcı.* İyi gidiyordum.

Gabi gözlerini devirdi. Sadece onun yapabileceği şekilde. Sonra yine dilini şaklattı.

Gözlerim özlemle şemsiyeliğe kaydı... Dur! *Her durumda sükûnetinizi koruyun.* Derin bir soluk aldım. "Ayrıca seminerin adı *İş Yaşamında Sakin ve Dikkatli Olmak*."

Şak şak şak. Göz devirme. Tanrım, beni deli ediyordu!

"Gelecek haftaki konu da pozitif desteklerle çalışanların motivasyonunu yükseltme. Zamanın olursa benimle gelip semineri dinlemeni öneririm," dedim. "Mutlaka öğreneceğin bir şeyler vardır." Buyrun bakalım, galiba ipin ucunu biraz kaçırmıştım. Ama şemsiyeliği kapıp kafasına indirmekten iyiydi. Hatta şimdi tekrar gülümsemeyi bile becermiştim.

"Bana sorarsan iş ahlakın biraz fazla gevşek olmaya başladı!" Gabi yıkıcı bir şekilde iki kez daha dilini şaklattıktan sonra resepsiyon bankosunun ardında korkuyla dudaklarını kemiren Linda'ya döndü. Güç hayvanı dediği mahlukları

titreyerek arkasına saklanmış olmalıydılar. Elinde bir fincan kahveyle mutfaktan çıkan iş arkadaşlarımızdan Bengt Schneider şefimizin görüş alanına girmeden sessizce masasına ilerledi. Marlene ortada görünmüyordu.

G&G Impulse Consulting, dört daimi çalışanıyla müşteri portföyünün yanı sıra danışmanlık ve eğitimle ilgili aldığı yoğun talebe oranla çok küçük bir firmaydı. Aslında iş yoğunluğumuza bakılınca iki çalışana daha ihtiyaç vardı ama Gabi, özel yaşamın ve hafta sonlarının gözde fazla büyütüldüğü görüşündeydi ve haftada 75 saatin altındaki her şey ona göre tatil sayılırdı. Buna en iyi örnek kendisiydi. Hiç tatile çıkmazdı ve kendine ayırdığı azıcık boş zamanı da iki haftalık Maldiv tatilinden yeni dönmüş gibi görünmek için harcardı. Dekoltesi hep bronz, kumsal rengi saçlarının perçemleri daha açık sarıydı, hatta müşterileri için yüzüne şaşırtıcı dinginlikte bir gülümseme bile yerleştirebiliyordu. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorduk ama genç görünümüne karşın elli yaşını çoktan geride bıraktığını tahmin ediyorduk. Ona Gabi dememizi istiyordu, biz de öyle diyorduk ama o yokken adı (iyi günlerde) "uykuya ihtiyacı olmayan kadın" ya da (diğer günlerde) "Ren bölgesinin kan içici kontesi"ydi. Özünde iyi olduğuna inanan Linda bile pes etmiş ve onun bu özü kesinlikle iyi sakladığına karar vermişti.

"O aptal örgüler de neyin nesi, Linda?" diye sordu Gabi.

"İçimdeki çocuk..." diye başladı Linda ama cümlesini bitiremedi çünkü Gabi yine gözlerini devirmeye başlamıştı. Bunun yerine, "Bengt saç örgüsünü sevimli buluyor," diye mırıldandı. İtiraf etmeliyim ki Gabi'nin dikkatini Bengt'e

yöneltmek fena bir deneme sayılmazdı. Bengt korkudan kahvesini döktü.

"Ne yazık ki ben sevimli bir taraf göremiyorum." Gabi dilini şaklattı. "Çöz şunları. Birazdan yeni bir müşteriyle geleceğim, adam kreşe geldiğini düşünmesin."

Linda boyun eğercesine saçlarındaki tokaları çıkardı.

"Çıkmam gerek." Gabi kol saatine baktığında rahat bir soluk almamak için kendimi zor tuttum. Ötekilerin de benim gibi hissettiklerini bakmadan da biliyordum. "Marlene neden gelmedi? İzin aldığı günden sonra bir kez olsun uyuyakalmasa ya. Mantom nerede?"

"Burada!" Bengt kahvesini telaşla masaya koyup mantosunu giymesi için kan içici kontese yardımcı oldu.

Öfkeli ses tonumun Gabi'de işe yaramayacağını bile bile, "Dün izin yapmadı," dedim. "Marlene *kolonoskopiye* girdi."

"Her neyse." Son bir dil şaklatma daha. "Saat on bire doğru müşteriyle döneceğim, o zamana dek biraz motive olursanız sevinirim. Bengt, sen de gömleğindeki kahve lekesini çıkar."

Gidişatını değiştirmelisin, dedi kedi fareye ve onu yedi.
Franz Kafka

"Dileğin benim için emirdir, kontrol manyağı, seks yoksunu keçi," diye homurdandı Bengt. Ama Gabi topuklarını takırdatarak kapıdan çıkıp gittikten sonra tabii. "İşte! Döküntülerim yine başladı. Birçok hastalığın olumsuz stres yüzünden ortaya çıktığını biliyor muydunuz? Hâlâ dik yürüyebiliyor olmamız bir mucize! Bu kadın seks yapmadığı için acısını hepimiz çekiyoruz." Gömleğinin kollarını yukarı sıvayıp bileğini gösterdi. "Şunu görüyor musun? Deli gibi kaşınıyor. Doktordan randevu almam gerek, dayanamıyorum."

"Ben bir şey görmüyorum," dedim ve doğruyu söylüyordum ancak hastalık takıntılarında Bengt'i hiçbir şekilde desteklememek gerektiğini de biliyordum. Mikrobunu tercihen "Dr. House" ve "Gray's Anatomi"den kaptığı, çoğunlukla ölümcül hastalıklara yakalanıp dururdu. Midesi kasıldığında en azından hepatoselüller adenom'u var demekti. Geçenlerde çıkan şeytan tırnağının aslında et yiyen ve kısa ya da uzun vadede onu öldürecek bir bakteri olan *Streptococcus pyogenes*'in saldırısına uğradığından emindi. "Seks yapmadığını nereden biliyorsun? İnsanın dış görünüşünden belli mi oluyor?"

"Rica ederim!" Bengt birkaç saniyeliğine kuruntularından sıyrıldı. "Tabii ki belli olur! Hareketinden, kalçalarını kasmasından, zehir gibi bakışından belli... Yakın zamanda seks yapmış biri sence böyle acımasız davranır mı?"

"Belki kötü seks yapmıştır," diye mırıldanırken, acaba ben de kalçalarımı kasıyor muyum, diye düşündüm. Kesinlikle! Felix'i öpücüklerimle uyandırmayı başaramamış ve düş kırıklığı içinde yatağa gitmiştim. Felix gece bir ara uyanmış olmalıydı ama herhalde o anı kaçırmıştım, kalktığımda ise çoktan işe gitmişti. Yastığında bana bıraktığı bir not duruyordu. Okunamayan tipik doktor yazısıyla şöyle yazmıştı: *Akşam görüşürüz, dakik olmaya çalışacağım. Kapıcı Fischbach'a söyle, kaloriferle ben ilgilenirim.* Haha, çok komik.

Linda nereden geldiklerini düşünüyor gibi elindeki lastiklere bakıyordu. "Bugün gergin bir ortam olacağını biliyordum. Günlük kartımda üç kılıç vardı. Rüyamda herkesin doğum günümü unuttuğunu gördüm."

"Doğum günün ne zamandı?" diye şakayla sordum.

Linda'nın gözleri korkuyla irileşti. "Cumartesi günü! Vişneli karaorman pastası pişireceğine söz vermiştin!"

"Biliyorum, Linda!"

"Bugün bu tür şakaları kaldıracak durumda değilim." Derin bir iç geçirdi. "Marco aramadı. Oysa ona sekiz kez sesli mesaj bıraktım. İki tane de çok tatlı e-posta attım." Marco, Linda'nın hayatının güncel erkeğiydi. Gökkuşağı renginde büyüleyici bir aurası vardı ve altı hafta önce ayrıldığı Jan'dan bu yana başına gelen en güzel şeydi. Aura eritici, muhteşem sevişmelerinden sonra Marco buluşma aralarında ne hikmetse şüphe çekici bir şekilde toz oluyordu. "Birkaç kokulu tütsü yakmam gerek!"

"Ben de eve gidip gömleğimi değiştireyim." Bengt paltosunu sırtına attı. Kapıda çizgili yün beresinin altından fışkırmış kızıl bukleleri ve kırmızı yanaklarıyla her zamanki gibi ısırmalık görünen Marlene'yle çarpıştı.

"Nihayet. Kan emici kontes seni özlemişti!" dedim. "Ben de özledim. Mesajımı aldın mı? Yani doğru olanı, bu sabah atmıştım hani?"

"Aldım." Marlene kıkırdadı. "Bengt, canım, yoksa gidiyor musun?" Ona sarıldı ve Bengt nezle virüsü ya da daha beterini saçmadığına emin olamadan Marlene'yi yanaklarından öptü.

"Dokunmasan daha iyi, bulaşıcı hastalığı var, herhalde zona," dedim alçak sesle.

"Saçma," dedi Bengt. "Ama bileğimde değil." Önce bana, sonra Marlene'ye kuşkuyla baktı. "*Yoksa?*"

Omuz silktim. "Bunu asla tam olarak bilemezsin." Sonra korkuyla dudaklarımı ısırdım. Aman Tanrım, Gabi kadar acımasızdım ve hepsi az seks yap...

"Sana ayrıntılı bir kolonoskopi haberi vereceğim Bengt ama inan bana, bunu uzun zamandır dört gözle bekliyordum!" Marlene bana göz kırptı. "Ayrıca Katiciğimizin anlatacağı komik bir hikâye var. Dün müstehcen bir mesajı yanlış kişiye göndermiş."

"Yirmi dakika sonra buradayım, kulağım sizde," dedi Bengt kapıdan çıkarken. Acaba ona *Mad Men*'i önerse miydim? Don Draper'ın[7] çalışma masasının gözünde hep yedek gömleği olurdu.

"Müstehcen mesaj mı? Sahi mi?" Linda'nın yüz ifadesi aydınlanmıştı.

"Sadece bir tane. Ve hiç de müstehcen değildi. Daha çok iki anlamlıydı." Dirseklerimi Linda'nın bankosuna dayadım. "Daha da kötüsü, Marlene'ye göndereceğim mesajı yanlışlıkla dün seminerdeki insan kaynakları müdürüne gönderdim; *adamlar kasıntı düdük ama müdürün poposu çıtır*, diye yazdım."

Beklediğim gibi Linda ve Marlene ciyaklayarak güldüler.

"Tahmin edin bana ne yanıt verdi! O da benim popomu oldukça güzel bulmuş."

"Evet, Mathias gerçekten mizahtan anlar," dedi Marlene mutfağa gidip bir kahve koyarken. "Hele yakışıklılığı! NLP seminerlerindeki tüm kadınlar ona yanık. Bazı delikanlılar da."

Kaşlarımı çattım. "Ah, sence popomla ilgili *şaka* mı yaptı yani?" İçimde nedenini bilmediğim bir hayal kırıklığı oluşmuştu.

Marlene güldü. "Evet ama yine de poponu güzel bulmuştur. Yani zaten öyle. Seninki gibi sevimli, küçük popom olması için neler vermezdim."

---

7 ABD'de yayınlanan *Mad Men* dizisinin başkarakteri. (ç. n.)

İyi o zaman. Çünkü birinin benimle flört ettiği düşüncesi hoşuma gitmişti, yani tacizci tren manyağının ya da kapıcı Fischbach'ın dışında birinin.

Marlene dirseğiyle kaburgalarımı dürttü. "Hey! Şu anda bana, 'Ama Marlene, senin popon da harika, Jennifer Lopez'inki gibi ama daha güzeli' demen gerekiyor."

"Sanki kendin bilmiyorsun, Marlene! Tepeden tırnağa kusursuzsun! Bahse girerim, Javier bunu sana her gün söylüyordur. Ya da şarkısını çalıyordur." Javier henüz otuzunda bir Arjantinliydi ve Marlene'den on yaş küçüktü, tüm vücudu dövme doluydu ve ne yazık ki oldukça başarısız bir grupta gitar çalıp şarkı söylüyordu. Dört yıl önce Marlene ve kızının yanma taşındığında, hiç kimse bu ilişkiye şans vermek istememişti hatta Marlene'nin babası onu mirastan mahrum bırakmakla tehdit etmişti. Doğruyu söylemem gerekirse başlangıçta şüphelerim vardı ama gerçekten Javier, Marlene'yi bu güne dek bir gün bile mutsuz etmemişti. "Kendine bir bak! Adeta parlıyorsun. Kolonoskopi yaptırmış olsan da hiç kimse sana kalçalarını kasan biri olarak bakmaz."

Marlene'nin tek kaşı yukarı kalktı.

Elimi salladım. "Ah, sadece Bengt'in bir teorisi bu. Kadınların az seks yaptığının belli olduğunu söylüyor... Haklı mı merak ediyorum. Sence ben... Yani şey... sanki biraz... biraz şey yapan biri gibi mi... yani..."

"Kati! El çantan çalıyor!" diye bağırdı Linda ön taraftan.

"Arayan umarım seninle bir randevu ayarlamak isteyen... şey... nasıl desem... bir konuşma terapistidir," dedi Marlene el çantama doğru depar atarken. Telefonumu elime aldığımda çoktan susmuştu.

Ekrana bakarken kalbim saçma bir hızla çarpmaya başladı. "*Oydu*," dedim.

"Kim?" diye sordular Linda ve Marlene aynı anda.

"O işte... şu... İnsan kaynakları müdürü... Mathias Lenzen."

"Peki, niye kızardın?"

"Çünkü... Hiç de kızarmadım."

"Birazcık." Linda başını yana eğerek gözlerini kıstı. "Ve auran şu anda bir renk türbülansına girmiş görünüyor. Fakat utanmamalısın. Hayatta daima çekimine kapıldığımız insanlarla karşılaşmamız normal. Bu çoğunlukla önceki yaşamımızla ilgilidir, ruhlarımız o zaman ortak bir deneyim yaşamak için sözleşmiş demektir."

"Bu birinin kıçını çekici bulmak için gerçekten yaratıcı bir gerekçe." Marlene sırıttı.

"Kıçını doğru dürüst görmedim bile," diye kendimi savununca Marlene daha geniş sırıttı.

"Cık cık, Marlene. Aklın nelere çalışıyor böyle," dedi Linda azarlar gibi. "Burada iki ruhun çekiminden söz ediyoruz... püff... *bedensellikten* değil... Kati'nin gözüne çarpmamıştır, sonuçta evli bir kadın, değil mi, Kati?"

Yüzümün ifadesi herhalde süt dökmüş kedi gibi olmalıydı. Marlene gülerek saçlarımı karıştırdı. "Anlaşılan hoşuna gitmiş!"

"Evet, çünkü nazik biriydi," dedim gereksiz yere öfkelenerek. "Çünkü benimle biraz flört etti, en azından flört ettiğini umdum. Bu... hoştu işte."

"O zaman ara onu. Belki kıçından başka yerlerini de beğenmiştir. Belki işle ilgili bir şeydir..."

"Unut gitsin! Geri aramayacağım kesin, hele siz yanımdayken asla aramam." Enerjik adımlarla çalışma masama gittim. Bengt'in, Marlene'nin ve benim masalarımız aynı salondaydı; kapının hemen yanında, mutfakla karşı karşıya olan Linda'nın bankosunun önünde. Oturma gruplarımız yarım duvarla birbirinden ayrılmıştı. Tanrı'ya şükür ki kan içici kontesin odası ayrıydı, ayrıca Gabi olmadığında Linda'nın Tai-Chi egzersizi yaptığı büyük bir seminer salonu vardı. Yan taraftaki küçük bir reklam ajansıyla ortak kullandığımız tuvaletler dışarıdaki koridordaydı. Şirketin iki şefinden biri asansördeki kaçınılmaz bir karşılaşma nedeniyle kısa süreliğine Linda'nın hayatındaki erkek oluvermiş ama daha sonra adamın eşcinsel olduğu anlaşılmıştı. Linda ve Marlene beni takip ettiler.

"Ama geri aramazsan ayıp olur," dedi Linda. "Adam bekler, bekler ve neyi yanlış yaptığını merak eder. Bu çok acıtır, biliyor musun?"

"Evet ama seks yaptıysanız ve ona beş sesli mesaj attıysan," dedim öfkeyle.

"Sekiz tane," diye beni düzeltti. "Marko'nun mesaj kutusuna sekiz sesli mesaj bıraktım."

"Bu belki de *tek seferde* biraz fazla gelmiştir," diye mırıldandı Marlene.

Linda başını iki yana salladı. "Üç günde sekiz tane. Ayrıca hepsi de çok kısa! Bu çok fazla değil. Ayrıca ona hiç sitem etmedim, hep kendimle ilgili mesaj gönderdim. Gitgide endişeleniyorum, belki de başına bir şey geldi. Çok kısa zamandır tanışıyoruz ve şu anda bir hastanenin yoğun bakımında olsa, bana haber verecek hiç kimse yok." Burnunu çekti.

"Ama bundan öncesinde de yine dört gün aramamıştı," diye ona hatırlattım, artık benim hakkımda konuşulmadığı için rahatlamıştım.

"Evet ama o zaman iş gereği yurt dışındaydı ve e-postalarına bakamamıştı, telefonu da çalışmıyordu... Sonra bir de annesi hastalanmıştı."

"İnsanlar böyle üst üste bahane sıraladığında biraz şüpheleniyorum," dedim dikkatle.

"Yurt dışında nereye gitmişti? Kongo'ya mı?" diye sordu Marlene.

"Hayır, Avusturya'ya," dedi Linda. "Neden sordun?"

O sırada telefonum yeniden çalmaya başladı ve engel olmama fırsat kalmadan Marlene çantamı kapıp telefonu dışarı çıkardı.

"Sakın açma," diye bağırdım ama tuşa çoktan basmıştı bile. "Bir saniye," dedi cıvıldayan bir sesle, sonra telefonu bana uzattı. Artık "Alo," demekten başka çarem kalmamıştı. Bu arada Marlene'ye öfkeyle baktım ama o sadece gülümsedi.

"Mathias Lenzen. Rahatsız etmiyorum ya?"

"Ee, hayır, etmiyorsunuz, telefon... arkadaşımın çalışma masasında duruyordu, bu yüzden, şey... ee... tekrar merhaba." Elimi alnıma vurdum. Marlene dudaklarını kıpırdatarak sessizce, "Konuşma terapisti," dedi, Linda ise endişeyle kaşlarını çattı. Mutfağa yürüdüm, gerçi orada da şebeke iyi çekmiyordu. Linda ve Marlene peşimden geldiler. Korkunçtular. Elimle onları kışkışlayıp sırtımı döndüm.

"Dünkü mesaj için üzgünüm, inanılmazdı," dedim ve bu arada dilimin ucuna gelen her "şey"i yutmaya ve cümle

aralarını minimumda tutmaya çalıştım. "Normalde seminere katılanları kötülemem, sadece sıradışı durumlarda."

"Dünkü gibi aptal olduklarında." Sesi öyle hoş, öyle sıcaktı ki. Bir çağrı merkezinde çalışıyor olsaydı herhalde ondan elektrikli battaniye bile satın alabilirdim. Ya da bir piyango bileti aboneliği.

"Aynen. Yani, hayır, o kadar da aptal değillerdi, sadece biraz kibirli ve çokbilmişlerdi... Ah, lanet olsun, konuştukça batıyorum, değil mi?"

"Evet," diye güldü. "Çoğuna ben de dayanamıyorum." O tıkırtı da neydi? Yoksa bir yandan e-posta mı yazıyordu? "Aslında aramamın nedeni..."

"Evet?" Neden ara vermişti?

"Bu hafta sonu Köln'de olacağım. Benimle bir kahve içecek zamanınız olursa sevinirim. Ya da duruma göre bir kadeh şarap."

Ah. Marlene ve Linda yüzümün halini göremedikleri için sevinçliydim çünkü kızardığımı fark ettim. Zaman kazanmak için, "Bu hafta sonu mu?" diye tekrar sordum. Geri planda bir telefon çaldı.

"Evet, cumartesi ya da pazar... Şey, bu benim telefonum, bakmam gerekiyor, sizi daha sonra ararım. Siz de bu arada zamanınız olup olmadığını düşünürsünüz." Telefonu kapadı.

Afallamış bir halde Marlene ve Linda'ya döndüm.

"Ah, hayır!" dedi Marlene. "En son light kolayı klavyenin üstüne döktüğün zaman böyle bakmıştın."

Asma dolapların en üst raflarına uzanmak için kullandığımız taburenin üstüne çöktüm. Üst raflarda başka şeylerin

yanı sıra konferanslar ve müşteriler için sakladığımız bisküviler dururdu.

"Ne dedi?" Marlene bir sıçrayışta poposunu çalışma tezgâhının üzerine koydu.

"Benimle kahve içmek istediğini söyledi," dedim. "Hafta sonu, Köln'de olduğu zaman."

"Ne hoş," dedi Marlene.

"Ah, ah," dedi Linda.

"Şimdi ne yapacağım? Birazdan yine arayacak!"

"Ee, sorun ne peki? Zamanın var mı, yok mu?"

"Konu bu değil, Marlene."

"Bravo!" dedi Linda. "Öyle tabii. Sonuçta Kati evli."

Marlene tek kaşını yukarı kaldırdı. "Doğru ya. Evlendikten sonra kahve içmek kesinlikle yasaktı."

Buna ne yanıt vereceğimi bilmiyordum. Haklıydı. Biriyle kahve içmek için buluşmanın ne sakıncası vardı?

"Kahve içmek için buluşmakla kahve içmek için buluşmak arasında büyük fark vardır," dedi Linda sertçe. Bunda da haklıydı.

"Ha?" dedi Marlene.

"Kati beni anladı, değil mi, Kati? Madonna'nın kapağını açmaktan korkuyor."

"Ha?" dedi yine Marlene.

"Pandora'nın kutusunu demek istiyor," dedim. "Çok doğru!" Linda beni yana itti. "Ayağa kalk, tabure bana lazım."

İç geçirerek ayağa kalktım.

"Kati, Lenzen'le buluşursa dünyaya kötülüğü mü davet edecek?" Marlene alayla burnundan homurdandı. "Ama biraz

önce onların önceki yaşamlarında hayat deneyimi için sözleşmiş iki ruh olduğundan söz etmedin mi?"

"O zaman adamın onunla *kahvede* kahve içmek istediğini bilmiyordum. Tabii bunu düşünürken dizlerinin titrediğini de." Linda dolaptaki büyük bir bisküvi kutusuna uzanmak üzere tabureye çıktı. "Ben bu tür deneyimi kastetmemiştim!"

"Ah Linda..."

"Ah Linda'sı falan yok! Evlilik yüzüğü taksaydı bunlar olmazdı. Hem bu kötü alışkanlık niye? Ben yıllardan beri bunun heyecanıyla yaşıyorum! Yani madem takmayacaksın, neden yüzükleri değişiyorsunuz? Onlar gizli semboller değil ki! Hem açıklayıcılar hem de caydırıcı. Nokta!" Linda enerjik bir hareketle bisküvi paketini açtı. "Tüm evli insanlar o aptal yüzüklerini taksalardı insan ne kadar çok zaman kazanmış olurdu! Ama artık günümüzde bunu zaten hiç kimsenin birlikte kahve bile içmeyeceği kişiler yapıyor. Onların da sloganı şu: Bakın, aptal ve çirkin olabilirim ama ben bile bir tane kaptım. Ama sen kapamadın, ha ha." Çikolatalı bir bisküviyi hırsla ağzına attı. "Bunlar güfel seyler devil."

Ahlak, isyan eden hormonlara karşı bitmeyen bir savaştır.
Federico Fellini

"Adam evli olduğumu bilseydi benimle kahve içmek istemez miydi mi demek istiyorsun?"

Linda başını salladı. "Onu ancak Sisifos korkutabilir. Tabii evli kadınları çekici bulan şu öğrenme heveslisi tiplerden değilse."

"Sisifos mu?" diye tekrarladı Marlene şaşkın.

"Sanırım Sifilis demek istiyor," dedim dalgın bir şekilde. Marlene büsbütün şaşırmış görünüyordu. "Bana bir bisküvi

daha ver, Linda. Ya da iki olsun. Bil diye söylüyorum: Felix ile benim evlilik yüzüklerimiz yok. Bugün o yüzükler olmadan da evlenilebiliyor."

"Sahi mi? Bunu yasayla yasaklamalılar," dedi Linda.

"Peki, şimdi Mathias'a ne diyeceksin?" Marlene bana acıyarak gülümsedi. "Sisifos'la evli olduğun için onunla Pandora'nın kahve kutusunu açamayacağını mı? Bunu söylerken yanında olmayı isterdim."

"Herhalde öyle olacak. İnsanın burada özel bir alanı yok." İç geçirip saatime baktım. "Ona mesaj atabilirim."

"Evet, bu uygun olur," dedi Marlene.

"Haydi ama, bana evlenme teklifi etmedi, sadece kahve içip içemeyeceğimizi sordu," dedim. Artık kendime iyice kızmaya başlamıştım. "Zamanım olmadığını söylersem herhalde kalbini kırmış olmam. Tüm bunlar aptalca!"

"Katılıyorum," dedi Marlene gözlerini devirerek.

Bunun üzerine telefonum çaldı. Bisküviyi yutup koridora çıktım. "Hiç olmazsa içeride kalın!" diye seslendim.

"Evet, tabii. Ama en azından Sisifos'tan ona selam söyle," diye bağırdı Marlene.

Linda'nın, "Böyle bir hastalıkla dalga geçilmez," dediğini duydum, sonra derin bir soluk aldım. Yetişkin gibi davranmanın zamanı gelmişti.

"Kati Wedekind?"

"Mathias Lenzen, yine ben." Acaba sesi gibi her zaman keyfi yerinde miydi diye merak ettim. "Ajandanıza baktınız mı, hafta sonunda zamanınız olacak mı?"

Derin bir soluk daha. "Sizinle kahve içmeyi çok isterdim ama ne yazık ki tek bir boş dakikam dahi yok. Bütün hafta randevularla dolu."

Kısa bir ara oldu, sonra güldüğünü duydum.

"Bunda komik olan ne?" diye sordum. Yardım ararcasına etrafıma bakındım ama beklediğimin aksine Marlene ve Linda mutfakta kalmışlardı.

"Sanırım aynı seminere katıldık: 'Birine, onu incitmeden nasıl hayır denir?'" Hâlâ gülüyordu.

"Ee..." Kahretsin.

"Harika, gerçekten. Bunu ben de günde üç kez kullanırım. 'Maaş zammınızı onaylamayı ben de isterim, zira şirket açısından böyle bir hareket alanımız yok.' Kötü kelime 'ama' artık ağzımdan çıkmaz oldu." Biraz sakinleşti. "O halde benimle kahve içmeye gelmek isterdiniz, değil mi?"

"Öyle," dedim. *Ne kadar isterim, bilemezsin.* "Ne yazık ki hafta sonu korkunç randevularla tıka basa dolu." Bir kez daha soluk aldım. Yetişkin gibi davranmak gerçekten kolay değildi. Dilimin ucundaki kelime bir türlü ağzımdan çıkmıyordu ama kendimi acımasızca zorladım. "İk... iki doğum günü davetimiz var; biri, ertesi sabah kesin akşamdan kalma uyanacağım kadar korkunç, diğeri için de bir pasta pişirmem gerekiyor, ayrıca bir de kanepe satın almak istiyorduk, pazar günü kayın..." Bu kelime de dilime yapışmış gibiydi. "Kayınvalidemlere öğle yemeğine gideceğiz. Şey, bir de merdiven silme[8] sırası bizde."

---

8 Almanya'da çoğu apartmanda, apartman sakinleri iş bölümü yaparak sırayla temizlik yaparlar. (ç. n.)

Yine kısa bir ara oldu. "Gerçekten dolu bir hafta sonuymuş," dedi sonra. Tam duyamasam da, sesinde bir değişiklik sezmemiştim. Hâlâ dostçaydı ve eğleniyor gibiydi. "Gerçekten yazık. Olsun, belki bir dahaki Köln'e gelişimde buluşuruz."

Linda haklıydı: Sifilisin korkutucu etkisi olabilirdi.

Yine telefon çaldı. "Ya da yolunuz Berlin'e düşerse haber verin, olur mu?"

İşte, demek bu kadardı. Şu sözünü ettiği seminerde bu konu da vardı. *Randevuyu daha sonraya erteleyerek –yani sonsuza dek– birini son derece nazik bir şekilde nasıl atlatabilirsiniz?*

"Kesinlikle ararım," dedim rahatlama ve hayal kırıklığı arasında gidip gelerek. "O halde... Görüşürüz!"

"Görüşürüz!"

Derin bir iç çekerek telefonu kulağımdan çektim. Marlene ve Linda mutfaktan başlarını uzattılar. Her kelimeyi duydukları çok açıktı.

Linda takdirle başını salladı. "İyi yaptın, Kati."

"Evet, çok iyi, Kati. Zararsız her eğlenceden sakınalım, yoksa halimiz ne olur?" dedi Marlene.

Bir an kendimi aptal gibi hissettim.

"Biliyor musun?" diye bağırdı Linda neşeyle. "Evrenin sana vermek istediği ders tam olarak buydu. Bazen karşı koymamız gereken ayartmalarla karşılaşırız. Çaktın mı?"

"Ta-daa!" Yeni gömleğiyle kapıdan içeri kayarak giren Bengt'ti. "Bir şey mi kaçırdım?"

Vicdan, ziyaretinin ardı arkası
kesilmeyen bir kayınvalidedir.
Henry Louis Mencken

Artık Mathias Lenzen'i kolayca unutmalıydım ama durum tam tersiydi. Adam bir türlü aklımdan çıkmıyordu ve bu yüzden aynı anda hiç de hoş olmayan suçluluk duygusuna kapılıyordum. Sandığım kadar harika biri olmadığını görmek için belki de onunla buluşmalıydım. Öyle olsa bile aslında ne fark ederdi ki? İnsan yakışıklı bir erkekle bir kahve içebilirdi; bu, bir Yunan tragedyasına neden olacak değildi ya! Üstelik aklım başka bir erkekle meşgul diye hemen vicdan azabı mı duymalıyım?

Acilen üçüncü bir fikre ihtiyacım vardı. Genç işkadınlarıyla (gerçi hiç de genç değillerdi) yaptığım seminerden eve dönerken ablam Eva'yı aradım. Sesimi duyduğuna her zaman sevinirdi, dediğine göre aslında aşırı kusursuz hayatından şikâyet edeceği zaman bir tek bana güvenirdi. Ayrıca doğuştan bilgeydi, beni kesin rahatlatırdı. Eva yanlış kararlara ve sözde hayat dersi alınan kötü deneyimlere hiçbir zaman teslim olmamıştı; akıllıydı, her şeyi ilk hamlede doğru yapmıştı. Otuz yedi yaşında kişisel krizlerden ve felaketlerden sakınmayı hayranlık verici bir şekilde başarmıştı. Günleri

birbiri ardına kusursuz geçmişti. Tabii düğün törenlerini ya da bizim deyişimizle DÜĞÜNÜ saymazsak. Ama o gün her şeyin ters gitmesi Eva'nın suçu değildi. Birkaç suçludan söz edecek olursak bunlar kötü hava, damadın anne ve babası, yiyecek firması ve TEYZE'ydi. Fazla korkunç şeyleri BÜYÜK HARFlerle yazmak ve kısık sesle konuşmak ailede bir tür gelenekti. Mesela ODA yazdığımda herkes ailemin evindeki sandık odasının kastedildiğini anlardı; KÖPEK, komşunun teriyeriydi. TEYZE öyle korkunçtu ki herkes adını unutmuştu, POSTA KUTUSU ise yedi yaşımdayken ellerimi bırakarak bisiklet sürmek gibi gözüpek girişimimi durdurmuştu; sonuç, alnımda dört dikiş atılması gereken yarıktı.

"Bir buçuktan beş buçuğa kadar cin gibiydi ve 'kanguru hop' oynamak istedi." Eva telefonda esnedi. Oğlu Henri'nin doğumundan beri esnemeden konuştuğunu hatırlamıyorum. Uykusuzluk kusursuz hayatındaki tek kusurdu.

Tecrübe, herkesin hatasına verdiği isimdir.
Oscar Wilde

"Bu nasıl bir oyun öyle?"

"Henri buldu. Oyuncak kanguruyla hopluyorsun ve 'doink doink' diyorsun."

"Doink doink mi?" O sırada süpermarkete girmiştim ve alışveriş arabasını sebze reyonuna sürüyordum. Gabi'nin hâlâ o aptal anket değerlendirmelerini beklediğini ve bu yüzden yarın sabah bana layıkıyla dil şaklatacağını bilsem de bu akşam erken paydos etmeye karar vermiştim. Nihayet bütün akşamı Felix'le beraber geçirebilecektik. Artık acınası geceyle yetinmek yoktu.

"Aynen. Kangurular öyle yapıyor. En azından bizim odamızdakiler," diye açıkladı Eva. "Işığı kapadığımızda öyle yüksek

sesle çığlık attı ki Bayan Luchsenbichler'in çocuk esirgeme kurumunu arayacağından korktuk. Yani... eh, sonuçlar için madalya beklemiyoruz tabii."

Bir demet taze soğan seçerken, "Doink," dedim acırcasına. Bugünden itibaren kıt yemek kültürüne ve Felix'le alıştığımız paket servisine son vermeye karar verdim. Hint, İtalyan, Türk ve Tayland yemekleri sadece sıradışı durumlarda yenecekti, bu öğlen buna karar vermiştim. Daha doğrusu *Cosmopolitan*'da okuduğum yazıdan sonra. Sevgiyle pişirilmiş, birlikte yenen yemekler çiftlerin ilişkilerine romantizm getirebilirmiş.

"Bütün gün uyudu mu bari?"

"Ne demezsin? Sadece arabada on dakika..." Arka planda bir şeyler tangırdadı, herhalde Henri yine çekmeceleri karıştırıyordu. "Robert bunun bizim çocuğumuz olmadığını, aramıza karışan uzaylı bir robot olduğunu düşünüyor. Telefonu verirdim ama şu anda çok güzel oynuyor. Ve 'doink doink' dediğinde insanın ısırası geliyor. Yarın yeni fotoğraflarını e-postayla gönderirim."

"Bazen başka erkeklerle flört ediyor musun, Eva?" diye sordum. "Eğlence olsun diye?"

"Konuyu çok hızlı değiştirdin ama. Dr. McDreamy ile her şey yolunda mı?"

"Evet. Ben sadece biraz... felsefi havadayım. Ee, ediyor musun?"

"Başka erkeklerle flört mü?" Eva burnundan soludu. "Hangi erkeklerle, söyler misin? Haftanın üç günü, öğleden önce, sadece kadınların bulunduğu bir ilkokulda çalışıyorum. Oradaki tek erkek, temizlik görevlisi, o da korkarım benden otuz yaş küçük ve tipim değil. Geri kalan zamanımı, bana inatla 'mööanne'

diyen ve her fırsatta üstümü başımı lekeleyip duran küçük bir çocukla geçiriyorum. Bu durumda flört edebileceğim –tabii edebilirsem– erkek tercihinin bu bölgede eksi beş olduğunu rahatça söyleyebilirim. Ama dur, bana sürekli adımla selam veren süpermarketteki şu dazlağı unuttum. Ne yazık ki Henri sebze kavanozunu yere fırlattığından bu yana gülümsemesi fark edilir derecede soğuklaştı. Sonra Anne-Çocuk grubumdaki Bernd var, hep gözünü dikip bakar. Seksi babaların ve çalışmayıp evle ilgilenen erkeklerin efsane olduğunun canlı kanıtı. Ah, postacımız da ne yazık ki kadın."

Kıkırdadım. "Peki, bazen özlüyor musun?"

"Tek özlemini çektiğim şey uyku." Tekrar esnedi. "Ve eski belim. Ama evet, madem bilmek istiyorsun, özlüyorum. Yerinde olsam, küçük bir çocuk eteklerime asılmadığı ve kendimi keseli sıçan gibi hissetmediğim sürece flört etmek için her fırsatı değerlendirirdim. Ciddiyim, hatta ara sıra başka erkekler tarafından beğenildiğini hissetmek evliliğe iyi geliyor. Sanırım felsefi sorunun nedeni bu, değil mi?"

"Hımm!" Ablamın bilgeliği bazen beni biraz korkutuyordu. Ama sözleri ruhuma merhem olmuştu. Vicdanımın sesini dinlemek ve Linda'nın beni şaşırtmasına izin vermek yerine keşke doğrudan ablamı arasaydım. "Ama... Ya Pandora'nın kutusu?"

"Tabii o mümkün olduğu kadar kapalı kalmalı," dedi Eva sorular sormadan. "Aklı başında evli erkeklerin hiçbiri, başka bir erkeğin işini ara sıra devralmasına asla karşı çıkmaz."

"İş mi?" diye şaşkınlıkla tekrarladım.

"Düşündüğün şey değil, Pandoracığım. Demek istediğim, erkekleri sorumlu tuttuğumuz ve gerçekten zorlayıcı

olan şu kadınsı özsaygı meselesi. Karısına, onu beğendiğini sezdirmek erkekler için çok zahmetli bir iş. Evlilik uzadıkça bu daha da zorlaşıyor. Gerçi Robert sürekli beni sevdiğini ve ilk günkü kadar çekici bulduğunu söyleyip duruyor ama hiçbir sözüne inanmıyorum. İçimden bir ses bir gün bana yanlışlıkla 'mööanne' diyeceğini söylüyor."

"Robert bunu asla yapmaz," dedim.

"Yapabileceğini düşünmem yeter. Aslında söylemek istediğim şu: Yabancı biriyle flört, kocanın sana yapacağı iltifatlardan ve aşk ilanlarından on kat fazla besler özgüvenini. Böyle bir şeye ihtiyacımızın olması çok üzücü ama bizim neslimiz bu konuda büsbütün bozuk. Robert sürekli kendini sevme eksikliğiyle ilgili uzun konferanslar verir ve böylelikle partner hakkında kısıtlı perspektifler geliştirir." Güldü. "Bir psikiyatristle evlenmek sanırım aptalca bir fikirdi. Hep sorunlar üzerinde *konuşalım* istiyor. İğrenç. Peki, senin sorunun neydi, tatlım?"

Doğruyu söyleyerek, "Tam olarak bilmiyorum," dedim, sonra sesimi alçalttım. "Sadece merak ediyorum... Ah, biraz az seks yapıyoruz galiba. Felix ve ben. Bu durum benden kaynaklanmıyor. En fazla yüzde onu."

"Ah," dedi Eva. "Ama burada iktidarsızlıktan söz etmiyoruz, değil mi?"

Başımı şiddetle iki yana salladım, tabii Eva bunu göremezdi.

"Ya da bacaklarını tıraş etmeye son verdiğinden, kapı açıkken işemeye başladığından ya da yatağa bigudilerle girdiğinden mi söz ediyoruz?"

"Hayır. Daha çok... sanki seks yapmayı önemli bulmuyor gibi." Fısıldayarak konuştuğum halde "seks" kelimesinde süpermarketteki herkes dönüp bana bakmıştı sanki. Alışveriş arabamla konservelerin alabildiğine uzandığı, insanların olmadığı bir reyona girdim. "Sanki bir şeyler daha olduğunu... hâlâ *var* olduğumu her seferinde ona hatırlatmam gerekiyor."

"Felix de Robert gibi dalgın profesörlere benziyor," dedi Eva. "O da evden çıkar çıkmaz Henri ile benim varlığımı unutuyor. Alışverişten bir tek *yoğurtla* döndüğünde bu çok iyi anlaşılıyor. Ancak mutfakta beni gördüğü zaman aklına geliyorum. Ah, evet, Eva da vardı, ne hoş, birlikte yaptığımız bir de çocuk var, harika, şimdi hatırladım."

"Sonra mutlu bir şekilde seni kucaklıyor..."

Eva dediğime itiraz etmedi, iç geçirdim. "İşte, böyle olmalı. Belki de kabahat bende. Acaba kendime jartiyer mi alsam yoksa Tantra kursuna mı yazılsam, diye düşündüm. Ya da afrodizyak etkili yiyecekler pişirme..." Hattın öbür ucundaki kulakları sağır eden bir gümbürtü beni susturdu. Seslere bakılırsa sanki Henri elini çekmeceye sıkıştırmış gibiydi. En azından yani. "Umarım ekmek kesme makinenizi artık kullanmıyorsunuzdur?"

"Kati, bunu söylemekten hoşlanmıyorum ama istiridye satın almadan önce en iyisi Felix'le *konuş*." Eva çocuğun birkaç desibel daha artmış olan yaygarasını bastırmak için bağırmak zorunda kaldı.

"Tanrı aşkına, Eva, bir şey yapsana! Canı çok yanmış olmalı!"

"Hayır, yanmadı. Köşeli kutuya yuvarlak kapağı kapayamadığı için öfke krizine girdi. Kapatıyorum, fotoğraf maki-

nesini bulmalıyım. Henri tıpkı KOBAY olayındaki Eberhard Amca'ya benzedi... Yalnızca titreyen sakalı eksik." Çığlıklar şimdi kıyamet koparırcasına artmıştı. Henri'ye henüz bir kez bile ÇOCUK demediği için Eva'yı takdir etmek gerekiyordu. "Ama tekrar ara, tamam mı? Biliyorsun, yedi gün yirmi dört saat bize ulaşabilirsin. Seni seviyorum!"

"Ben de seni," dedim ama Eva bunu duymadı.

Konuşmalar gemi yolculuğu gibidir.
Farkında olmadan karadan uzaklaşırsın ve
kıyıyı terk ettiğini fark ettiğinde
artık çok uzaktasındır.
Nicolas Chamfort

Pişirdiğim pilav ve limonlu-pırasalı tavuk tarifteki gibi olmamıştı çünkü limon almayı unutmuştum. Beyaz şarap miktarını iki katına çıkararak bunu düzeltmeye çalıştım, fena olmamıştı ama tadına bakmak bile hafiften kafayı bulmak için yetiyordu. Olsun. Sos yeterince kaynadığında alkolü zaten uçup giderdi. Görünüşe bakılırsa daha uzun süre kaynayacaktı çünkü sözleştiğimiz saatten beş dakika önce Felix arayıp onkolojideki hastalarından biriyle ilgilenmek zorunda olduğunu, biraz gecikeceğini söylemişti. Onkolojideki hastaları kanserliydi, beni bekletmesine nasıl sitem edebilirdim ki? *Ne? İki ay ömrü kalmış bir adamla kanserli pankreası hakkında konuşmayı benimle sarhoş tavuk yemeği yemekten daha mı önemli buluyorsun?*

"Sorun değil," dedim yumuşak bir sesle. "Zaten yemeğin biraz daha pişmesi gerekiyor."

"Fazla uzun sürmez," dedi Felix. Böyle konuşmaların sonunda hep aynı şeyi söylerdi, herhalde fazla uzun sürmemesini umduğundan. Bazen bu cümleyi, yeni mezun doktorların hazırlık sınavından önce ezberlediklerini düşünmeden edemiyorum.

Pilav tenceresinin kapağını kapayıp sosa biraz daha krema ekledim ve ocağı en kısık ateşe aldım. Felix gelene kadar duş alabilirdim. Belki ayak tırnaklarıma oje sürecek zamanım da kalırdı. Hatta Eva'yı tekrar arayabilirdim. Ona, reddettiğim kahve randevusundan mutlaka söz etmek ve bununla ilgili bilgece fikirlerini dinlemek istiyordum.

Küvetteki sıcak suya kendimi bıraktım, köpük boğazıma değdiği sırada kapı çaldı. Biraz derine daldım. Kimin geldiğini umursamıyordum, kapıyı açmayacaktım, şimdi olmazdı. Alt kattaki Bayan Heidkamp yine yumurta istemeye gelmişse, bu kez şansına küsecekti. Zil bir kez daha çaldı. Belki de posta gelmişti. Felix bazen yarış bisikleti için parçalar sipariş verirdi, annem de ara sıra Münster'den çikolata, kahve ve örgü çorap yollardı. Yine de sıcak küvetten çıkmamakta direniyordum. Çok rahattı. Ancak bu huzur daire kapısının anahtarı kilitte çevrildiğinde çıkan o tanıdık sesle bozuldu.

Kulak kesilerek dinledim. İşte, koridorda ayak sesleri vardı. İçerideki kişi şimdi yere ağır bir şey bıraktı. Aman Tanrım. Telaşla etrafıma bakınıp silah olarak kullanabileceğim bir şeyler aradım. Gördüklerim işe yaramazdı. Hırsıza tuvalet kâğıdı rulosu fırlatamazdım ya da kokulu banyo toplarıyla onu etkisiz hale getiremezdim. Gözlerine parfüm sıkmak da hoş olmazdı tabii, zaten püskürtecinin etki alanı geniş değildi, neticede hırsız yalnızca eskisinden daha güzel kokmuş olurdu. Ama sessizce dolaba yaklaşıp çekmecedeki saç makasını alabilirsem... Gürültü çıkarmamaya dikkat ederek doğruldum. Pıtırdayan köpük artık korkunç bir ses gibi geliyordu bana.

Hırsız evde kimsenin olmadığını sanıyordu herhalde. Çünkü ayak sesleri banyoya yaklaşırken ıslık çaldığını duyuyordum. Kapı kolu aşağı indi...

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdım. "Silahım var ve polis çoktan yola çıktı." Polisi aramak ancak şimdi aklıma gelmişti, telefon yanımdaki sehpanın üstünde duruyordu. Ama kapı artık açılmıştı ve hırsız o pis yüzünü içeri uzatıp beni yukarıdan aşağı süzdü. Felix'in erkek kardeşi Florian'a şaşılacak derecede benziyordu.

"Kati? Evde kimse yok sanıyordum. Zili iki kez çaldım."

"Ta... Tanrım, burada ne işin var?" diye ciyaklayarak kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde küvete attım. "Ne zamandan beri anahtarın var?"

Florian gayet sakin bir tavırla banyoya girip aynaya baktı. Felix'e tıpatıp benzerdi, yalnız onun biraz ütülü haliydi. Aynı kıvırcık ve açık kahve saçlar, aynı gri gözler... Kaşları doğuştan asiydi. Ama Florian kaşlarını acayip pahalı bir erkek kuaföründe aldırdığı için düzensiz ve dağınık değil, erkeksi ve etkileyiciydiler. Aslında üzerine kusursuz oturan özel tasarım giysilerinden, doğru derinlikleri vermek için photoshop programıyla düzeltilmiş gibi görünen kırışıklıklarından keskin hatlı yüzüne dek ilk bakışta oldukça erkeksiydi.

"Anahtarı, Gereon'un partisi için aldığım viskileri buraya koyabileyim diye Felix verdi," dedi Florian. Öyle rahat söylemişti ki sanki banyoda değil de oturma odasında karşılıklı oturuyorduk. "Müzayededede gerçekten harika şişeler kaptım. 1939'luk bir Linkwood, 1948'lik bir Glenlivet. Aslında ikisi de tükenmişti ama onları likör fiyatına satın aldım." Neşeyle gülümsedi, bembeyaz dişleri banyoyu sanki spot gibi aydınlattı.

Kollarımla göğsümün üzerine köpük doldurup ona karanlık bir bakış attım. Ama bu onu rahatsız etmedi.

"Gereon bunları görünce delirecek," diye devam etti. "Üstelik kârda olduğum için bir de altılı kasa yirmi beş yıllık Maccallan kaptım! Gerçi planladığımdan biraz fazla tuttu ama Felix anlayacaktır. Birincisi, Gereon bizim en iyi dostumuz; ikincisiyse bundan biz de sebepleneceğiz. Aslında bu öğlen onları da getirecektim ama biraz geç oldu."

Her insan bir şekilde bizi mutlu eder; kimi odaya girdiğinde; kimi de çıktığında.
Hermann Bang

Daha karanlık bakmaya çalıştım. Florian sevimsizlik skalasında şefim ile Felix'in eski kız arkadaşı Lillian'ın (yani eskisi) hemen üstünde yer alıyordu ama hiç olmazsa onlar beni henüz çıplak görmemişlerdi.

Florian bana bir havlu uzattı. "Delice, değil mi? 1971 yılından 25'lik bir Maccallan ve sonra altı şişe daha."

"1971 mi? Beni burada boğabilirsin ama hesabıma göre yirmi beş değil, kırk yıl ediyor," dedim havluyu olabildiğince görmezden gelerek. Gözünün önünde küvetten çıkıp kurulanacağımı düşünmüyordu herhalde?

Florian gözlerini devirdi. "Viskiden anlamıyorsun. Sana bir şey diyeyim: 1971'lik viskinin şişesi 2000 yılında iki yüz atmış avroydu, şimdi kısmen beş yüz üzerinden pazarlanıyor, on yıl sonra servet değerinde olacak. Tatlarının gerçekten çok iyi olmasının dışında, tesadüfe bak ki 1971, Gereon ve Felix'in doğum yılı. Bu da orijinal ve şık değilse artık ben ne diyeyim. Bu yüzden paraya kıydım ve diğer beş şişeyi kendim ve Felix için yatırım olsun diye satın aldım."

"Çok düşüncelisin," dedim alaycı bir tavırla. Florian, Felix için sürekli bir şeyler satın alırdı; tuhaf yanıysa, parayı Felix'in ödüyor olmasıydı. Ayrıca Felix'in bu eşyalara ne ihtiyacı vardı ne de onları kullanırdı. Florian, Felix ve Gereon'a ait ancak Felix'in bugüne dek en fazla dört gün geçirdiği, Kiel'deki yelkenli gibi mesela.

Florian hâlâ havluyu sallayıp duruyordu. "Haydi, çık artık oradan, tuvaletimi yapmam gerek. Küçük göğüslerinden utanacaksan bakmam."

Bu adam tam bir pislikti. Birincisi, burası benim banyomdu ve burada bana emirler yağdırılmasına izin vermemeliydim. Hele ki bu kişi içeri zorla giren biriyse. İkincisi, göğüslerim hiç de küçük değildi, özellikle onun kız arkadaşlarının giydiği dolgulu 70D sutyenlerle kıyaslandığında. "Hayır," dedim kararlı bir sesle. "Küvetten çıkmayacağım! İçeri daldığında henüz duşa gireli bir dakika bile olmamıştı. İşemen gerekiyorsa o zaman bakmam. Tabii küçük bamyandan utanmıyorsan."

Şimdi karanlık bakma sırası Florian'daydı. "Bu sensin işte, Kati, aşırı ciddi ve gıcık. Senin gibi kadınlar yüzünden evlilikten korkuyorum, biliyor musun?" dedi tekrar aynaya dönüp saçına bakarken. Ya çok sıkışmamıştı ya da gerçekten küçük bamyası vardı.

"Benim gibi kadınlardan korkmamalısın," dedim. "Çünkü hiçbiri seninle evlenme fikrine kapılmaz."

Florian iç geçirdi. "Çünkü senin gibilerin etrafına geniş bir yay çizerim. Senin türün, görünüşe bakılırsa, zavallı ağabeyim gibi kendilerine katlanacak aptallar bulabiliyor. Pekâlâ,

ben gideyim o zaman. Felix'e selam söyle. Kartonlar ve şişeler koridorda. Şık bir paket yap ve bir kart yaz."

Tabii ya, paketleme kadınların işiydi. Daha fazla laf sokmamak için kendimi zor tuttum ve ters bir bakışla yetindim. Zaten artık başka türlü bakmam mümkün değildi.

"O zaman cuma günü Gereon'un partisinde görüşürüz," dedi. "Tabii migrenin tutmazsa."

İşte şimdi damarıma basmıştı. "Hiç migrenim tutmadı," dedim.

"Hiç mi? Ama tam o tipte birisin." Florian pis pis sırıttı, sonra banyo kapısını ardından kapadı.

"Hey!" diye arkasından bağırdım. "Anahtarı bırak, duydun mu?"

"Tamam, regl öncesi sendromlu, sahte özgür erkeklerin kâbusu," dediğini duydum. Çünkü alçak sesle söylememişti. Ardından daire kapısı kapandı.

"*Ve* sevişemeyen," diye acıyla mırıldandım. Felix'i çok sevmeme karşın ailesiyle kanlı bıçaklıydım. Çok sevdiğim ailemi çok seyrek görürken, Felix'in ailesiyle aynı şehirde yaşıyor olmak ve sürekli karşıma çıkmaları haksızlıktı.

Florian'ı Felix'e şikâyet edebilir, anahtarı ona verdiği için çıkışabilirdim ama eve geldiğinde kaşlarının arasında gününün yeterince zorlu geçtiğini gösteren endişe kırışıklıkları vardı. Bu yüzden komikmiş gibi sözde hırsız hikâyesiyle yetinip viski ve viskiye tonla para ödeyen tipler hakkında dedikodu yaptım. Hepsi Felix'in gülmesi içindi. O da yemeğimi çok övdü, bu da aklının başka yerde olduğunu anlamama yetmişti (sosu fazla kaynatmak işe yaramamıştı, aksine etkiyi daha

çok artırmıştı) ve bu dalgınlığı yüzünden sohbeti ilişkimize ve dekolteme yöneltme çabam da boşa çıktı.

Sonunda damdan düşer gibi, "Ara sıra başka kadınlarla flört ediyor musun, Felix," diye sordum.

"Kim? Ben mi?" Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, yüzündeki endişe kırışığı kısa bir an yok oldu. "Tabii, 62 B'de yatan Bayan Hegemann'la oldukça ateşli bir şekilde flört ediyoruz. Altmış altı yaşında olmasına rağmen oldukça dinç. Kalbindeki sorun dışında, tabii."

"Diyelim ki bölümünde genç, güzel bir hasta var. Ya da genç, güzel bir kadın doktor. Ya da genç, güzel bir hemşire." Hastanenin çekici kadın doktorlarla ve hemşirelerle kaynadığını çok iyi bildiğimden, kısa bir ara verdim. "Diyelim ki bunlardan biri seni kahve içmeye davet etti. Onunla buluşur muydun?"

Felix şaşırmış görünüyordu. "Bu genç ve güzel kadın neden benimle kahve içmeye gitsin ki?"

"Şey, sebebini ancak buluşmayı kabul ettiğin zaman öğreneceksin," dedim. "Eee, gider miydin?"

"Doğruyu söylemek gerekirse genç ve güzel kadınlarla her gün kahve içiyorum ya da salata yiyorum," dedi Felix. "Ve çamur gibi ravioli."

"Öğle tatillerini kastetmiyorum, gerçek bir randevudan söz ediyorum," dedim sabırsızlıkla. "Gerçekten hoşuna giden güzel bir kadın seni kahve içmeye davet ediyor. Ya da duruma göre şarap. Ne derdin?"

Felix düşündü. "Neden buluşmak istediğini sorardım."

Şaşkınlıkla tek kaşımı yukarı kaldırdım. "Sahi mi? Böyle mi yapardın? Ben herhalde yerin dibine geçerdim."

"Neden ki? Kahve içmek isteyen o, ben değilim. Peki, neden kahve içmek istiyor?"

"Çünkü... çünkü seni yakından tanımak istiyor olamaz mı?"

"Ne için?"

"Ah, nereden bileyim?" Sabrım taşmaya başlamıştı. "Çünkü seni çekici ve nazik buluyor... Biraz da eğlenmek istiyor. Onunla buluşup buluşmayacağını merak ediyorum."

"Bilemiyorum. Evli olduğumu bilmiyor mu?"

İnledim. "Bu önemli mi?"

"Biraz. Değil mi yoksa? Yani benimle ne şekilde eğlenecek? Ve neden?"

"Ah, Felix!" Ona çatalı fırlatmak üzereydim.

"Ne var? Yoksa bu tuzak soru değil miydi?"

"Hayır, ciddi bir soruydu."

"Pekâlâ, sebebi her neyse, başka kadınlarla kahve içerek zamanımı boşa harcamak istemem. Sen varsın ya, sıpa!" Gülümsedi, karşılık vermekten başka bir şey yapamadım. Yaklaşık beş saniye birbirimize gülümsedik, sonra endişe kırışıklıkları kaşlarının arasındaki eski yerini aldı.

Felix ayağa kalktı. "Bir süre daha bilgisayarın başında oturmamın sakıncası var mı? İlgilendiğim hasta daha önce sigortadan tedavi olmuştu ama sigortası kemoterapi masraflarını artık ödemiyor. Ona yardımcı olabileceğim bir yol var mı, araştırmak istiyorum. Otuz üç yaşında

Bekleyebilen için her şey iyi sonuç verir.
Leo N. Tolstoy

ve yeni çocuğu oldu, biraz daha zaman kazanmak istiyor. Onu öylece bırakamam... Anlıyor musun?"

"Evet," dedim. Elbette anlıyordum. Birinin mutsuzluğu kafasını meşgul ederken insan kendi mutluluğunun tadına nasıl varabilirdi? Felix'i hiçbir şeye değişmezdim. "Seni yatakta bekliyorum."

Şişe içindeki bine kadar olan sayılardan
bininciyi çekersek şaşırırız ama 457'yi
çekme ihtimalimiz de binde birdir.
Laplace

Gereon'un partisi için gülkurusu renkli, harika topuklu ayakkabılarla aynı zamanda güya *öylesine* satın aldığım ama aslında bu parti için düşündüğüm seksi, gri elbiseyi giydim. Çünkü yıllardır direnmeye çalışsam da Gereon'un yanında iyi görünmem ve en azından dıştan bakıldığında Felix'le aramızın iyi olduğunu göstermem çok önemliydi.

Oysa Gereon bundan açıkça şüpheliydi, çoğu zaman şüphesini yüksek sesle de ifade ederdi. Felix'in kardeşi zaten yeterince sevimsizken en iyi dostu Gereon onu açık ara geçiyordu. O da Florian gibi dünya için, özellikle de Felix için bir nimet olduğundan emindi. Kendini Felix'in aylık squash, eğlence ve alkol payını borçlu olduğu adam olarak görüyordu. Bense onun gözünde, Felix'in hayatındaki oyunbozandım. Felix'i büyülemiş bir cadıydım çünkü başkaları golf sahalarında, lüks yatlarda hayatın tadını çıkarırken adamcağız küçük bir şehir hastanesinde sigortalı hastalara bakan ve hiç boş zamanı olmayan basit bir başhekimden başka bir şey olamamıştı.

Linda hep tuhaf nedenlerle (en son klavyesini temizlerken beş metre uzunluğunda bir saç bulduğunda; aklıma geldikçe

bugün bile kötü oluyorum), "Her şey birbirine bağlıdır," derdi. "İnsanlar, hayvanlar, gezegenler... Her şey büyülü bir şekilde birbirine bağlıdır, hiçbir karşılaşma tesadüfe bırakılmaz." (İşte yine başladık.)

Babam da bunu, "Dünya küçüktür," diye ifade ederdi, onunki ezoterik olmayan versiyonuydu. Her neyse, tesadüf ya da büyü: Gereon, Felix'in sadece okuldan arkadaşı değil, aynı zamanda Marlene'nin de eski kocası ve kızının babasıydı.

Ve benim jinekoloğumdu.

En azından Felix'in bizi tanıştırdığı ve daha iki gün önce diğerlerinin arasında vajinama kerata sokan adamın Felix'in en iyi dostu olduğunu öğrendiğim ana kadar. Çünkü Köln'e yeni taşındığımda Marlene, Gereon'un muayenehanesini öve öve bitirememişti. "Gerçi pisliğin dik alasıdır ama jinekolog olarak gerçekten on numaradır."

Aslında kendi suçumdu; rahat olacak, korkmayacaktım. Bu yüzden Felix bizi tanıştırırken Gereon alayla gülümseyip, "Ah, biz daha önce tanıştık, Felix. Bir gün önce ondan smear aldım," demişti. Daha sonra hakkımda daha neler söylemiştir kim bilir (Kadın doktorların kadın hastalarını muayene ederken ne tür deneyimler edindiğini –Brezilya ağdasına pek katlanamaması dışında– hep merak etmişimdir). Hastanın mahremiyetini ihlal ettiğine bahse girebilirdim.

Dediğim gibi, dünya küçüktü, bu partinin de bir kez daha altını çizerek kanıtladığı gibi istesek de istemesek de her şey birbiriyle bağlantılıydı.

Çünkü Felix son dakikada –Sürpriz!– hastaneden aramış, acil bir durum olduğunu söylemişti (tabii fazla sürmeyeceğini de eklemişti), ben de Marlene ve kızı Amelie'yle şehrin

güneyinde, Gereon'un bu parti için kiraladığı bara gittim. Yanımızda bir barmen, iki garson, bir caz piyanisti ve bir şarkıcıyla gidiyorken onları da götürelim dedik. Gereon'a yüklü miktarda miras kalmıştı, ayrıca muayenehanesinde de iyi kazanıyordu ve kazancını herkese göstermeyi seviyordu.

"Ama en fazla on bire kadar kalırım," diye homurdandı Amelie. On yedi yaşındaydı ve on ikinci yaş gününde ona bir at hediye ettiği halde babasını pek sevmiyordu. Bence bu, aslında Gereon hakkında her şeyi söylüyordu.

Marlene'yle aynı anda, "Ben de," dedik. Javier o gece sahneye çıkacaktı ve Gereon'un partisinde karnımızı iyice doyurup içtikten sonra –yiyecek ve içeceklerin en kalitelisinden olacağı kesindi çünkü– çaktırmadan oradan ayrılacaktık.

Viskileri, çevre dostu ve bence kesinlikle şık görünen *Financial Times*'ın pembe kâğıtlarına sarıp geçen karnaval kostümünden kalma siyah tüllerle süslemiştim. Florian paket için parlak siyah kâğıt düşündüyse, o zaman oturup kendi sarması gerekiyordu.

Barın önünde itişip kakışan kalabalığı daha uzaktan görmüştük, Amelie küçümsercesine söylendi. "Galiba babam tüm Facebook dostlarını davet etmiş."

"Hem de kapıya goril koymuş!" dedim taksi durduğunda. İstemesem de etkilenmiştim. "Acaba davetiyeleri kontrol ediyorlar mı? Ben bizimkini yanıma almadım, ya siz?"

"Hayır. Çoktan geridönüşüm kutusunu boyladılar. Belki de şansımız yaver gider, içeri giremeyiz. O zaman hiç olmazsa denedik, deriz." Marlene taksinin parasını ödeyip viskileri indirmemde bana yardım etti. "Neden kendime bunu yapı-

yorum? İçeride beni tanıyan yüz kişi olacak ve onları hatırlayamadığım için bana bozulacaklar."

"Tersi olmasından iyidir," dedim.

"Ama bir kişi dahi büyüdüğümü söylerse kaçarım," dedi Amelie kapıdaki kuyruğa girdiğimizde.

"Bir tek kişi bile şişmanladığımı söylerse seninle giderim," diye ekledi Marlene. Önümüzdeki kadın arkasını dönüp onu baştan ayağa süzdü. Altı aydır doğru dürüst beslenememiş gibi bir hali vardı.

"Altmış sekiz kiloyum," dedi Marlene kadına. "İç çamaşırlarıyla." Kadın tekrar önüne döndü.

Ne yazık ki iki kapı görevlisi gorilin elinde de davetli listesi vardı ve bizi tereddütsüz içeri aldılar. Yazık, çok yazık.

Bar, rujunun dişlerine bulaşıp bulaşmadığını kontrol etmek için insanın hemen aynaya baktığı, ahşap kaplamalı, avizeli, meşe parkeli olanlardandı. Kulağımıza çalınan piyanonun melankolik tınısı ve kederli, monoton şarkı zaten pek de keyfi yerinde olmayan auramı karanlık bir pelerin gibi örtüverdi.

Mantolarımızı vestiyere verip karşılığında, üzerinde numara yazan küçük kartlar aldık. Gereon kendini aşıp bir de vestiyer kiralamıştı. Amelie, "Ben babama bakınayım," dedi.

"Ben de alkol bakınayım," dedi Marlene.

Bense ilk olarak taşınması zor viski şişelerinden kurtulmak istediğim için Amelie'nin ardından kalabalıkta kendime yol açtım. Gereon yine bir yerlere gösterişli bir hediye masası kurdurmuş olmalıydı. Her şeye sahip diğer insanlar gibi iyi bir amaç uğruna bağış yapmakla pek ilgilenmiyordu herhalde.

"*You filled my heart with tears.*"[9] Aman Tanrım. Blues şarkılar hep böyle inanılmaz kederli olurdu. İnsanlar bu müziğe nasıl katlanıyordu? "*Go break some other heart in two, guess I'm a fool falling in love with you.*"[10] Ya da buna benzer bir şey. Solist kızın sesi güzeldi. Neden daha neşeli bir şeyler söylemiyordu? İçeri gireli henüz üç dakika bile olmamıştı ama ağlamak üzereydim.

"Felix nerede?" Florian'ın kolunda rüya gibi yeşil bir kokteyl elbisesi giymiş, gülümseyen bir sarışın vardı.

"Çalışması gerekiyor. Ama birazdan gelir," dedim. "Merhaba, Holly. Elbisen harika."

"Ben Sabrina," dedi sarışın gülümsemeye devam ederek.

"Ah." Holly'ye ne olduğunu sormadım çünkü adı belki de Dolly'ydi, emin değildim. "O halde... Merhaba, Sabrina, tanıştığımıza sevindim. Ben Kati."

"Ağabeyimin eşi," diye açıkladı Florian. "Pahalı viskileri *gazete kâğıdına* saran kişi." Suçlar gibi kollarımdaki paketi işaret etti. "İnanamıyorum. Süpermarket torbaların bitti mi?"

"Ah, bence harika olmuş," dedi Sabrina. "Vintage, çok şık."

"Yaa?" Florian biraz tedirgin görünüyordu. Sabrina'ya minnetle gülümserken az önceki tanışmamız esnasında hakkında kötü şeyler düşündüğüm için utandım. Erkekler konusundaki berbat zevki aptal olduğu anlamına gelmezdi. Hatta şu gülümsemesi bile yüzüne tutturulmuş olmayabilirdi.

---

9 (İng.) "Kalbimi gözyaşlarıyla doldurdun." (ç. n.)

10 (İng.) "Git başka kalbi kır, sana âşık olduğum için aptal olmalıyım." (ç. n.)

"Bir iyilik yapıp şu şişeleri elimden alır mısın, Florian?" *Çünkü bu müzik beni intihara sürüklemeden bara gitmek ve kendime boş ellerimle yol açmak istiyorum.*

Anlaşılan Florian'ın, müzayededen kaptığı pahalı şeyleri vermeme bir itirazı yoktu, dört dakika sonra da elimde, barmenin gözlerimin önünde yeşil limonla hazırladığı kusursuz bir Daiquiri tutuyordum. Pipetle kocaman bir yudum çekip rahatladım ve bar tezgâhına yaslandım. Bundan iki, üç tane içerek belki saat on bire kadar dayanabilirdim. Tabii solist kız bir ara verirse. Marlene nerelerdeydi? Gördüğüm kadarıyla elinde iki kokteylle dolaşıp bana bakınıyordu. En iyisi yerimde kalmaktı, er ya da geç beni bulurdu nasıl olsa. Umarım Felix de öyle.

Bakışlarımı yüzlerde gezdirdim. Bazılarını Gereon'un daha önceki partilerinden tanıyordum hatta bazılarının isimlerini bile biliyordum. Bara doğru gelirken kendine yol açan adam da bana tanıdık gelmişti.

Hatta yalnızca tanıdık gelmekle kalmamıştı. Yoksa? Hayır. Bu, loş ışığın ve fantezimin bir oyunu olmalıydı. Ceket giymiş sıradan, herhangi bir sarışın erkekti. Son derece yakışıklı bir erkek. Yanımdaki bar taburesinde oturan kadın da onu fark etmişti. Hemen doğrulup elbisesini düzeltti.

"Votka Martini, lütfen," dedi adam.

Ah, kahretsin. Kendimi yanıltmak için yaptığım acınası girişimler boşa gitmişti. Bu sesi binlercesinin içinden tanıyabilirdim. Son dört gündür adını Google'da aramamak için kendimi zor tuttuğum adam, Mathias Lenzen. Gerçekten oydu.

Tamam. Sakin ol. Evet, oydu. Ee? Böyle şeyler olurdu. Abartmaya gerek yoktu.

İrileşmiş gözlerle ona bakakalmaktan başka bir şey yapamadım, neyse ki bunu fark etmedi çünkü yanımdaki taburede oturan kadın onunla sohbete girişti. Tabii ona sohbet denirse.

"Ah, James Bond içkisi," dedi kısık sesle ve bacak bacak üstüne atarak. "Çok erkeksi. Ama sizden de farklı bir şey beklemezdim."

Hâlâ gözlerimi ona dikmiş bakıyordum, hızlanan nabzım yavaş yavaş normale dönmeye başlamıştı. İşte, karşımda duruyordu, elimi uzatıp dokunabileceğim kadar yakınımdaydı. Bu kader miydi, yoksa tesadüf müydü? Doğruyu söylemek gerekirse, ikisi de bana korkutucu geliyordu.

"Aslında bira istiyordum ama bu müziğe daha sert bir şey gerekli," dedi. O sırada bakışlarının kadının bacaklarına takılmış olmasından kuşkulandım.

"Ah, evet, müzik harika değil mi?" diye mırıldandı kadın. "Bu solist kızı nereden bulduğunu Gereon'a sormalıyım. İlk vereceğim davete onu çağıracağım, siz de çağırmaz mıydınız?"

Mathias yanıt vermekte acele etmeyip barmenin ona doğru ittiği votka Martini'den yavaşça bir yudum aldı. "Evet, hemen," dedi sonra. "Ama neyse ki yakınlarda bir cenaze töreni düzenlemeyeceğim."

Kıkırdadım. Böylece dikkatini çektim. Bana dönünce gözbebeklerinin şaşkınlıktan büyüdüğünü görebiliyordum. Onu ilk önce ben fark ettiğim için minnettardım çünkü biraz önce ağzım açık kalmış olmalıydı ki beni öyle görmesi hiç de hoş olmazdı.

Mağrur bir gülümsemeyle bardağımı kaldırdım. "Alkol gerçekten yardımcı oluyor," dedim kısık sesle. "Üç dakika önce

kendimi asmak istiyordum, şimdi birdenbire gece hoşuma gitmeye başladı."

Tamam, tamam, yalan söyledim. Ne mağrur bir ifadeyle gülümsedim ne de kısık sesle bir şey söyledim. Daha çok heyecanla ciyakladım. "Dünya küçük, değil mi?" Sonra o bir şey söylemeyip şaşkınlıkla bakmaya devam edince ekledim. "Merhaba! Kati Wedekind, hatırladınız mı? Pazartesi günü Berlin'de tanışmıştık, genç ve kasıntı... şey... işadamlarının seminerinde, sonra trende giderken aslında başka birine göndermem gereken mesajı yanlışlıkla size göndermiştim, sonra da..."

Mathias'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Hatırımda kaldığından çok daha hoştu. "Evet, tabii, kim olduğunuzu biliyorum!" diye sözümü kesti.

"İyi o zaman," dedim rahatlayarak.

Güldü. "Yüce Tanrım, sizi unutabileceğimi mi düşündünüz gerçekten?"

"Bu pek de ilginç olmazdı," diye araya girdi kısık sesli kadın. Zarif bir şekilde tabureden aşağı kaydı. "Benimle daha bir dakika önce tanıştınız ve görünüşe bakılırsa hemen unuttunuz. Oysa bana içki ısmarlamak üzereydiniz. Ama şimdi yanıtım, 'Hayır, teşekkürler tatlım, *arrividerci*.[11]'"

"Ee... *Arrividerci*," dedi Mathias Lenzen.

Kadına bakıp başımı iki yana salladım. "İçkilerin ücretsiz olduğunu bilmiyor mu?"

"Herhalde çok geçmeden öğrenir." Mathias tekrar bana döndü. Ah Tanrım, o ne gözlerdi! Barın loş ışığında bile beni

11 (İt.) Hoşça kal. (ç. n.)

güneşli dağ gölleri, parlak mücevherler ya da Erika Teyze'nin soluk kadife perdeleri gibi abartılı kıyaslamalara zorlamıştı. Neyse ki hiçbirini yüksek sesle söylememiştim.

"Bu parti, sarhoş olmanız gereken korkunç doğum günü partisi mi yoksa pasta pişirmeniz gereken mi?" diye sordu.

"Üç tahmin hakkınız var." Daiquiri'mden koca bir yudum aldım. *Erika Teyze'nin kadife perdeleriyle ilgili tek kelime etme. Gayet normal konuşmaya devam et.* "Neden burada olmanız ger... ee... neden buradasınız? Gereon'un hastalarından biri olamayacağınıza göre. Haha." Ah, *lütfen*, birinin gelip ağzımı kapamasını istiyordum. Tam ona ihtiyacım olduğunda Marlene neden ortada yoktu?

Ama Mathias Lenzen kötü esprimden hiç rahatsız olmamış görünüyordu. Gülümsemesi önceki gibi son derece... büyüleyiciydi. "Eh, inansaydım, bu akşam burada bulunmama herhalde kader derdim." Bunu öylesine kaygısızca söylemişti ki "kader" kelimesinde az kalsın kalbim duracaktı. "Tekrar karşılaşmamıza içelim." Bardağını kaldırdı. "Bu koşullarda birbirimize siz diye hitap etmeye artık devam edemeyiz."

"Evet. Seve seve. O halde ben..." *Kati.* Ah, hayır, bunu şimdi söylememeliydim, zaten adımı biliyordu. Cümleyi tamamlamak için çaresizlik içinde biraz mantıklı bir alternatif aradım. "Ben... bir bardak nasıl bu kadar çabuk boşalır, şaşırdım doğrusu. Ya da..." Alaycı bakışlarını izledim. "Şey, yarı boşalır."

"Çabucak iç ve yenisini söyle," dedi Mathias gözlerimin içine bakarak. Bu benim için çok fazlaydı.

"Erika Teyze'nin de bu renk kadife perdeleri var," dediğimi duydum.

Manikürlü bir erkek eli Mathias'ın omzuna pençe gibi yapıştı. "İnanmıyorum! Sana bu akşam için şehrin en ateşli bekâr kızını ayarlayacağıma söz vermiştim, seni bulduğum yere bak? Kati'nin yanında." Bu kez Gereon'u gördüğüme sevinmiştim. Yoksa Erika Teyze'nin kadife perdeleri felaketim olacaktı.

Ama sevincim bir saniye sürdü.

"Darılma ama Kati, sen ne bekâr ne de ateşlisin, tatlım, değil mi?" dedi Gereon bana küstahça göz kırparak. Yakışıklı görünüyordu, en azından attan yeni inmiş gibi yürüyen, gürbüz yapılı ve dazlak kafalı Bruce Willis tiplerinden hoşlananlara göre. Ona taktığım gizli ad *Zor Ölüm*'dü. Dış görünüşüne gelince, Florian gibi *Zor Ölüm* de masraf ve çabadan kaçınmazdı. Geçenlerde, günlük kremlerinin bir şişeciğinin iki yüz elli avro olduğunu açıkça itiraf etmişti. Krem herhalde boğa testisi özünden ve buzağı kolajeninden yapılmış olmalıydı. "Eski dostum Matze'nin bu akşam güzelce eğlenmesini istiyorum." Güldü. "Senin de, tabii, Kati. Ama evli kadınların yanında daha rahat edersin bence, böylece yemek tarifleri hakkında sohbet edebilir ya da ne bileyim işte, kocalarınızı sıkıntıdan nasıl patlattığınızı konuşursunuz." Gereon aşağılamalarını şaka gibi göstermek için kullandığı o gırtlaktan gelen kahkahalarından birini patlattı.

Akıllı insanlar gençliğe vedalarını birçok onlu yıla paylaştırmayı bilirler.
Francoise Rasay

Böyle bir durumda sadece kaybedilebileceğini hemen anlamıştım. Sözüm ona şakaya gülecek olursam (ki bana böyle acımasızca davranmaya bir son verir umuduyla tanışıklığımızın başlarında böyle yapmıştım), bu kez zekâmı aşağılayacaktı;

kırıldığımı gösteren bir tepki verirsem, mizah duygumun olmadığını söyleyecekti, onu yok sayarsam bu kez hem mizah hem de zekâ yoksunu olacağım için alıştığım şeyi yapıp onu aşağılayarak karşılık verecektim ve bu konuda yıllar içinde oldukça iyi bir seviyeye gelmiştim. Bunu söylemek bile gereksizdi ama Gereon'un ne mizah duygusu vardı ne de bunu anlayabilecek kapasitedeydi.

"Ah, dert etme," dedim "eski dostu Matze"ye yan bakış atarak. İstemeden ondan biraz uzaklaşmıştım. Ah, insan pembe bulutlardan aşağı ne çabuk kayıveriyordu. "Harika eğleniyorum. Sadece balonlardan hayvan yapan palyaçoyu bekliyorum." Öfkeli görünmediğini umduğum bir gülümsemeyle bardağımı kaldırdım. "Doğum günün kutlu olsun. Şerefine!" Dipte kalmış son buz küpüne aldırış etmeden bardağımı diktim. "Demek siz eski dostsunuz? *Matze*?"

"Okuldan." Mathias hâlâ gülümsüyordu ama gülümsemesi eskisi kadar hoş değildi, daha çok, biraz... tehlikeliydi. "Mezun olduktan sonra birbirimizi kaybettik."

"Evet, ne yazık ki," dedi Gereon. "Çünkü okul döneminde iki silahşor gibiydik, değil mi Matze?"

Ah Tanrım, birazdan kusacaktım.

"Birbirimizi yakın zaman önce bulduk... Yirmi yıldan sonra..."

Bahse girerim, Facebook'tan bulmuşlardı.

"Ve sadece aynı marka araba kullanmadığımızı golf handikaplarımızın da aynı olduğunu fark ettik ve tabii onu hemen kırkıncı doğum günüme davet ettim."

Ah, böyle bir ruh ikizliği karşısında başka ne yapılabilirdi ki.

"Önce biraz sizli bizli konuştu ama sonra vazgeçti." Gereon Mathias'ın omzuna dostça vurdu. "Umarım pişman olmamıştır. Sen de öyle düşünüyorsundur, Kati."

Zor öl, pislik herif. Karşılık vermek üzere derin soluk aldım ama Mathias benden önce davrandı.

"Burada Kati'ye rastlayacağımı bilsem hemen evet derdim," dedi. "Birbirimizi çok az görüyoruz, değil mi Kati?"

Ona şüpheyle baktım. "Hıı?"

Gereon da şüpeyle kaşlarını çattı. "Yoksa akraba mısınız?" diye sordu.

"Hayır, işten tanışıyoruz. Kati kendi alanında en iyi iletişim koçlarından." Mathias bir koluyla beni sararken nazik bir şekilde omzundaki elden kurtuldu. Barmene, "Bir Daiquiri ve votka Martini alabilir miyiz?" dedikten sonra Gereon'a döndü. "Parti gerçekten müthiş, Gereon. Harika eğleniyorum." Sonra Gereon sanki artık orada değilmiş gibi tekrar gözlerimin içine bakıp sordu: "Nerede kalmıştık?"

Akıl ve aklı kullanma yeteneği
iki ayrı yetenektir.
Franz Grillparzer

Önce iyi haber: O gece bir daha Erika Teyze'nin kadife perdeleri, parlak mücevherler ve gizemli dağ göllerine yönelik bir kıyaslama yapmadım. Yedi (ya da sekiz, daha sonra sayılarını karıştırdım) Daiquiri'ye karşın ne dilim dolaştı, ne geğirdim ne de sebepsiz yere gözyaşlarına boğuldum ya da kahkahalar attım, aksine, önceden hiç olmadığım kadar dikkatli, konuşkan ve espriliydim.

Kötü haberse, birilerinin şu lanet olası Pandora'nın kutusunun kapağını hiçbir uyarıda bulunmadan sinsice açmış olmasıydı. Fazla kaçırdığım Daiquiri'ler yüzünden de açılmış olabilirdi. Mümkün olan en yüksek alkol seviyesiyle her türlü sorumluluktan sıyrılmak istiyordum. Hatta o sırada yaşananlarla ilgili düşünmekten de.

Tahminen beşinci kadehten sonra, "Aslında hiç bu kadar içmem," dedim Mathias'a. Bu arada yaklaşık altı yıl önce boşandığını, yerfıstığına karşı alerjisi olduğunu, iki kız kardeşinin olduğunu, birinin New York'ta yaşadığını ve diğerinin küçükken onu yarım gün boyunca elbise dolabına kilitlediğini, bu yüzden asansörleri ve dar odaları sevmediğini, Berlin'deki

"Önce biraz sizli bizli konuştu ama sonra vazgeçti." Gereon Mathias'ın omzuna dostça vurdu. "Umarım pişman olmamıştır. Sen de öyle düşünüyorsundur, Kati."

Zor öl, pislik herif. Karşılık vermek üzere derin soluk aldım ama Mathias benden önce davrandı.

"Burada Kati'ye rastlayacağımı bilsem hemen evet derdim," dedi. "Birbirimizi çok az görüyoruz, değil mi Kati?"

Ona şüpheyle baktım. "Hıı?"

Gereon da şüpeyle kaşlarını çattı. "Yoksa akraba mısınız?" diye sordu.

"Hayır, işten tanışıyoruz. Kati kendi alanında en iyi iletişim koçlarından." Mathias bir koluyla beni sararken nazik bir şekilde omzundaki elden kurtuldu. Barmene, "Bir Daiquiri ve votka Martini alabilir miyiz?" dedikten sonra Gereon'a döndü. "Parti gerçekten müthiş, Gereon. Harika eğleniyorum." Sonra Gereon sanki artık orada değilmiş gibi tekrar gözlerimin içine bakıp sordu: "Nerede kalmıştık?"

Akıl ve aklı kullanma yeteneği
iki ayrı yetenektir.
Franz Grillparzer

Önce iyi haber: O gece bir daha Erika Teyze'nin kadife perdeleri, parlak mücevherler ve gizemli dağ göllerine yönelik bir kıyaslama yapmadım. Yedi (ya da sekiz, daha sonra sayılarını karıştırdım) Daiquiri'ye karşın ne dilim dolaştı, ne geğirdim ne de sebepsiz yere gözyaşlarına boğuldum ya da kahkahalar attım, aksine, önceden hiç olmadığım kadar dikkatli, konuşkan ve espriliydim.

Kötü haberse, birilerinin şu lanet olası Pandora'nın kutusunun kapağını hiçbir uyarıda bulunmadan sinsice açmış olmasıydı. Fazla kaçırdığım Daiquiri'ler yüzünden de açılmış olabilirdi. Mümkün olan en yüksek alkol seviyesiyle her türlü sorumluluktan sıyrılmak istiyordum. Hatta o sırada yaşananlarla ilgili düşünmekten de.

Tahminen beşinci kadehten sonra, "Aslında hiç bu kadar içmem," dedim Mathias'a. Bu arada yaklaşık altı yıl önce boşandığını, yerfıstığına karşı alerjisi olduğunu, iki kız kardeşinin olduğunu, birinin New York'ta yaşadığını ve diğerinin küçükken onu yarım gün boyunca elbise dolabına kilitlediğini, bu yüzden asansörleri ve dar odaları sevmediğini, Berlin'deki

dairesinde sadece banyo duvarları olduğunu öğrenmiştim. O da Gereon'un Felix'in en iyi arkadaşı, Marlene'nin eski kocası ve ne yazık ki jinekoloğum olduğunu, dokuz yaşımdayken bir sincap (daha doğrusu SİNCAP) tarafından ısırıldığımı, o günden beri sevimli hayvanlara şüpheyle baktığımı hatta kafalarını yana eğip bana kocaman gözlerle baktıklarında bile durumun değişmediğini öğrenmişti. Ve artık normalde bu kadar içki içmediğimi de biliyordu. "Bu kadar hızlı da içmem."

"Ben de öyle," diyerek boş kadehi barmene itti. Mathias nazik olmak için içkisini benim gibi her seferinde bir dikişte bitirmişti. Dışarıdan görenler yarışa girdiğimizi sanabilirdi. "En azından bu tür içkileri. Zaten normalde bir şeyin peşinde de değilim... Evli kadınlarla da flört etmem."

"Ahlaki sebepler yüzünden mi?" Barmenin bize sormadan yeni içkilerimizi hazırladığını parlayan gözlerle fark ettim. Blues şarkıcı geri planda hâlâ aşka, ölüme, yıkıma dair şarkılar söylüyordu ama karşımdakine öylesine odaklanmıştım ki beynim müziği gürültü olarak algılıyordu.

Mathias başını iki yana salladı. "Hayır. Mantıklı sebepler yüzünden. Sağduyum, bana burada seninle oturup her geçen dakika seni daha çekici bulmamın pek akıllıca olmadığını söylüyor. Birkaç dakika ya da yarım bardaktan sonra *saçlarının nasıl koktuğunu bilmek istiyorum* gibi şeyler söyleyebilirim."

İnan bana, az önce ayıkken gözlerin hakkında söylemek istediklerimden kesinlikle daha zararsızdır.

Yeni Daiquiri'mi alıp Mathias'a gülümsedim.

Gülümsememe karşılık verdi. Tanrım, bu gülümseme gerçekten işimi bitiriyordu. "Belki de birbirimize hemen korkutucu şeyler anlatmalıyız," diye önerdim.

"*Evliyim*den daha korkutucu ne söyleyebilirsin?"

"Sifilisim olamaz mı?"

"Öyle misin?"

"Hayır," dedim pişman olarak. Umutsuzca başka korkutucu örnekler aramaya çalıştım ama bunun yerine alkolün A'sından Pandora'nın P'sine varana dek sadece uyarı sinyalleri aldığım ve "Haydi, saçlarımı kokla!" diye haykırma ihtiyacı duyduğum sırada Marlene yanımızdaki boş tabureye tünedi. Eh, daha doğrusu çöktü. O da bizim kadar çakırkeyifti, söylediğine göre sadece garsonun tepside dolaştırdığı şampanyalardan içmişti. Mathias'ı tanıyınca gözleri kocaman açıldı. Ama dilinin ucuna artık hangi imalar geldiyse, yuttu. Biraz dili dolaşsa da neşeyle sohbete başladı. Bunun için ona minnettardım çünkü alkol artık konuşma merkezime ulaşmıştı ve böyle bakıldığında, konuşkanlıkta pek fena olmasam da genel izlenimi bozmamak adına (SİNCAP hikâyesini gerçekten komik anlatmıştım) susmayı tercih ederdim.

Akşamın güzel bölümü zaten geçip gitmişti. Alkol net düşünmeyi engelliyordu ama ne yazık ki bazen de, daha çok duygusal düzeyde olsa da gerçekçi düşünmeye yardımcı oluyordu. Bana gelince, serbest düşüşteydim.

"*What a mess,*"[12] diye mikrofona hıçkırdı solist kız. Bence de haklıydı.

Zor Öl, bir kolunda Felix, diğerinde her zamanki gibi harika görünen ve yüzüne bana özel yerleştirdiği lütufkâr gülümsemesiyle Lillian (ESKİ SEVGİLİ) olduğu halde yanımıza

12 (İng.) "Ne karmaşa." (ç. n.)

geldi. Normalde benim de çok özel Lillian gülümsemelerim vardı ama o sırada tezgâha tutunmakla meşguldüm.

Lillian, Felix'in çalıştığı hastanede anestezi uzmanıydı ve Felix'le tanıştığımızda –Lillian'a göre– çıkıyorlardı. Felix onunla her türlü ilişiği kestiği düşüncesindeyken Lillian kararlaştırılmış bir "ilişki molası"nda olduklarını iddia ediyordu. Buraya kadar durum acıklıydı ama Lillian, beş yıldır bana Felix için küçük, önemsiz bir kaçamak gözüyle bakarken Felix'in de ilişki molasını artık bitirmesini dört gözle beklediğini sanıyordu. Ona karşı hissettiğim acıma duygusu oldukça sınırlardaydı.

"Matze, Matze, seni de yalnız bırakmaya gelmiyor," diye bağırdı Gereon. "Önce Kati, şimdi de Marlene... *Neler oluyor?* Senin yüzünden ünümden olacağımın farkında mısın?" Güldü. "Haydi, artık şu Laurel & Hardy durumuna son verelim." Yine aptalca bir kahkaha attı.

Ne yazık ki biraz önce ve daha önce birçok kez saydığım sebepler nedeniyle aşağılama misillemesi yapacak durumda değildim. Çünkü hâlâ serbest düşüşteydim.

"Tanıştırabilir miyim?" diye devam etti Gereon. "Bu, Felix, her sabah Kati'nin yanında uyanmak zorun... şey... uyanma şansını yakalayan adam. Bu da Lillian! Doktor gömleğiyle de gömleksiz de inanılmaz seksi görünür! Ve bu da, dostlarım, Matze dediğimiz Mathias, okuldan en iyi arkadaşım."

Solist kız duruma çok uygun bir fon oluşturuyordu. *"I'm laughing just to keep from crying."*[13] Evet. Ben de. Haha.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Lillian cilveli bir tavırla.

---

13 (İng.) "Ağlamayayım diye gülüyorum." (ç. n.)

"Merhaba," dedi Mathias. Bu akşam, daha içten gülümsediği olmuştu ve yaklaşan dibe vuruşa karşın Felix'e Lillian'dan daha dikkatle baktığını fark ettim.

Felix safça gülümsedi. Dağınık kaşlarının arasındaki endişe kırışıklıkları bu akşamlık kaybolmuştu ama yorgun görünüyordu. Üzerinde, annesinin her Noel hediye ettiği ekoseli gömleklerden biri vardı (Her yıl iki tanesini eski kıyafetler hurcuna tıkıyordum ama bir türlü azalmıyorlardı). Görünüşe bakılırsa işten çıktıktan sonra duş almış ve sonra da saçlarını taramayı unutmuştu, saç tutamlarından biri vaşakların kulağındaki kıllar gibi yana yatmıştı.

Gereon, Mathias'ı bardan uzaklaştırmak için koluna girdi. "Büfeyi gördün mü, Matze? Gel, Lillian! Matze'nin doğru düzgün bir şeyler yemesi gerekiyor, gece uzun, biz üç güzel bir şeyler tıkınmaya gidelim, tamam mı?"

Mathias bize döndü. "Döndüğümde burada olacak mısınız?"

Gözlerimi kapamaya çalıştım çünkü dibe vurma anı yaklaşıyordu ve zemin çok sert olacaktı, biliyordum. Marlene durumu en azından birkaç sözle kurtarmak üzere takdire değer bir şekilde atıldı. "Laurel & Hardy burada seni bekliyor olacak," diyerek sırıttı.

Mathias kısa bir an gülümsedi, sonra kayboldu. Ben de dibe vurdum. Haklı çıkmıştım. Zemin çok sertti. Çok sert.

"Aslında ben de acıktım, siz acıkmadınız mı?" Felix önce benim, sonra Marlene'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Bugün yalnızca 62 B'deki Bayan Hegemann'ın benim için her zaman ayırdığı muzlardan bir tane yedim. Ama önce bir şeyler içsem daha iyi olur. Bakıyorum da ikiniz de arayı

biraz açmışsınız." Ona dönmeye çalışırken biraz sallanmış olmalıyım ki kolumdan tutup, "Ya da fazla ileri gitmişsiniz..." diye düzeltti.

Barmen tek kaşını yukarı kaldırdı. "Bana sorarsanız arayı kapamanız imkânsız," dedi.

Mutlu olmadan da kendini mutlu hissetmek...
İşte mutluluk budur.
Marie von Ebner-Eschenbach*

Yine de filmi koparmamıştım, ertesi gün uyandığımda her ayrıntıyı hatırlıyordum. Ne yazık ki. Özellikle eve dönerken olanları hatırlayınca utançtan yüzüm kızardı. Önce Felix'in üzerine çullanıp, "Gidelim," diye tutturmuş, "Ama henüz yeni geldim", "En azından bir veda etseydik" gibi itirazlarını duymazdan gelmiş, sonra da büsbütün raydan çıkmış dünyamı umutsuzca yerine oturtmaya çalışmıştım.

"Seviş benimle, Felix. Hemen şimdi."

Felix bana şaşkın bir bakış atmıştı. "Kati, sanırım şoför şu anda bunu pek... Hayır, sıpa! Mantonu çıkarmasan daha iyi."

Tamam, takside bulunduğumuzu bir an unutmuş olabilirim ama umurumda değildi. Felix hasta bir çocukmuşum gibi bir koluyla beni sarmıştı ama onu öpmek için kolundan kurtulmuştum. Bir meteorun bir saat içinde tüm dünyayı yok edeceğini bilen birinin tutkusuyla öpmüştüm onu. Felix kısa bir an için kendini kaybetmişti.

---

* Marie von Ebner-Eschenbach ne aldıysa, aynısından ben de istiyorum. *Kerstin Gier.*

"Baksanıza, kusacaksanız tepemi attırırsınız ha," dedi taksi şoförü. Felix yavaşça beni kendinden uzaklaştırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye emin olmak için sordu şoför.

Hayır, haha, hiç öyle değildi. "Öp beni, Felix," dedim ama sözcükleri doğru telaffuz etmekte zorluk çekmiştim. "Öf beni, Melix" ya da "Ön peni, Kelix" demiş olabilirim ama bir sonraki cümleyi kusursuz söylemiştim, saçmalık skalasında temizinden bir dokuz puan alabilecek bir cümleydi. "Lütfen! Hâlâ var olduğumuzu hissetmek istiyorum."

"Geçenlerde böyle bir olay oldu, pisliği temizlemek için arabanın yarısını sökmek zorunda kaldım," dedi taksi şoförü. "Size bir şey diyeyim: Sarhoş kadınlar sarhoş erkeklerden daha beterdir."

Tanrım, bu adam acayip sinir bozucuydu. "Hayat okulu deneyimleriniz şu anda kimseyi ilgilendirmiyor," diye çıkıştım ama bu her şeyi daha da kötüleştirmişti. Adam kendine dil çıkarılmış gibi hissettiğinden hiç kimsenin, hele sarhoş bir sürtüğün kendi taksisinde ona konuşma yasağı koyamayacağını söylemiş, sonra da dikiz aynasından Felix'e bakarak, "Darılmayın," demişti, "Ama biraz önce *düz beni* dedi."

"*Nasıl?* İğrenç fantezilerinizin oyununa gelmiş olmayasınız," diye bağırdım. "*Öp beni,* dedim. Ya da, *öf beni...* şey..."

"Sürtük değil, sadece sar... hoş." Felix eliyle alnını ovuşturdu. "Ayrıca o benim karım, yani... Şey, ben de *ört beni,* anladım."

"Öyle diyorsanız. Darılmayın ama," dedi taksi şoförü, bu kez üzülerek.

Aklım almıyordu. "Her zaman beni harika savunuyorsun, Felix. Her zaman önümde aslanlar gibi göğsünü geriyorsun. Bu akşam Gereon'un önünde olduğu gibi."

"Kati..."

Alaycı ses tonum ağlamaklı bir tona dönmüştü. "Ciddiyim. Gereon beni sürekli aşağılayıp dururken neden ona hiç karşı çıkmıyorsun? Tamam, çoğu zaman sen dikkat etmediğinde ya da sen olmadığında yapıyor ama yine de yeterince sık oluyor... Bu akşamki gibi mesela... Laurel & Hardy'ye ne demeli? Çok mu komikti?"

Felix tekrar alnını ovuşturdu. "Evet, komiklik olsun diyeydi. Ne yazık ki Gereon şakalarının dozunu her zaman iyi ayarlayamıyor..."

"Seviyesizliklerine şaka diye göz yummam onların şaka oldukları anlamına gelmiyor." Alkol seviyeme göre oldukça mantıklı kurulmuş bir cümleydi. Tabii dilim dolaşmasaydı daha iyi olacaktı. "Biliyor musun... Beni seviyor olsaydın, o zaman... o zaman bana sürekli bu şekilde davranmasına, beni hayatının cezasıymışım gibi görmesine izin vermezdin... Beni savunduğunu *bir kez* olsun görmek istiyorum..." Mathias'ın koluyla beni sardığı an hissettiklerimi düşünmeden edemedim. Ve Gereon'un nadiren tanık olduğum aptal yüz ifadesini. "Neden bunu hiç yapmıyorsun, Felix?"

Loş ışıkta Felix'in gülümsediğini gördüm. "Kati, siz atışırken seni korumak aklımın ucundan geçmedi. Hatta, laf sokmak konusunda Gereon'dan öyle üstünsün ki ona hep acıyorum."

Şaşkınlıkla baktım. *"Ona acıyor musun?"*

"Biraz. Sana karşı hiçbir şansı yok. Ona öyle sakin misilleme yapıyorsun ki... Ve her zaman aptal gibi ortada bırakıyorsun."

"Bu... bu doğru değil," diye bağırdım. "Yani, aptal olduğu doğru, tamam ama... kendimi savunmam gerekiyor çünkü bunu benden başka yapan yok. Çünkü... bu durumu hep *o* başlatıyor! Ayrıca bu ne saçma bir gerekçe? Benim yanımda olmanı istiyorum... Beni *korumanı* istiyorum... Beni..." Sustum.

"Düzmeni istiyorum," diye cümlemi tamamladı taksi şoförü. Arabayı durdurup bize doğru döndü. "Bence şimdi yapabilirsiniz, benim için sakıncası yok. Çünkü geldik, on iki seksen, lütfen."

Hatırladıklarım bu kadardı. Yedi (ya da sekiz) Daiquiri'ye rağmen oldukça ayrıntılıydı.

Ama –sadece takside olanlar değil– bu ayrıntılar yatakta inleyerek dönüp durmama ve ölmenin gerçek bir alternatif olup olmadığını düşünmeme neden oluyordu. Bu sabah her zamankinden farklı olarak, Felix'in erkenden hastaneye gittiğine seviniyordum ("Fazla uzun sürmez, sadece bir kontrol etmek istiyorum."). Yatağımın yanına bir kutu Aspirin, bir bardak su koymuştu. İki Aspirin yuttum, gerçekten işe yaradılar ancak sadece fiziksel anlamda. Ruhum hâlâ acı çekiyordu ve acı çektikçe haklı olarak klişeler daha fazla ön plana çıkıyordu, bunu şimdi fark etmiştim: Karnımda uçuşan kelebekler, içimdeki kıpırtılar, ayaklarımın altından kayan zemin ve tuhaf boşluk duygusu... Bunların hepsi bende vardı. Aksini iddia etmeye çalışsam da bunun nedeni alkol değil, sadece ve sadece Mathias'tı.

"Aptalca bir şey yaptım, Eva!" dedim umutsuzca, nihayet yatakta doğrulup telefona sarıldığımda.

"KOBAYdan daha aptalca bir şey mi?" diye sordu ablam.

"Başka bir aptallık." Sonra tüm hikâyeyi en başından anlattım. Mathias'la geçen pazartesi Berlin'de tanışmamdan Gereon'un partisinde olanlara kadar... Anlatılmadık hiçbir şey bırakmadım, o korkunç klişelerin bir tanesini bile atlamadım, en küçük kalp çarpıntısını bile. Eva mükemmel bir dinleyiciydi, yalnızca birkaç zekice soru için sözümü kesti, birkaç kez derin soluk aldı ve ara sıra "Ah, hayır!" ve "Ah, Katicik," diye mırıldandı. En doğru yerlerde derin derin iç geçirdi. Ama taksi kısmına geldiğimde kendini kaybedip kahkahalarla gülmeye başladı.

"Komik değil," dedim.

"Biliyorum," dedi Eva soluk soluğa. "Üzgünüm. Ama olanlar film gibi gözümün önünde canlandı. Radyoda Bonnie Tyler'ın '*I need a hero*'[14] şarkısı çalıyor." Nafile bir çabayla kahkahasını bastırmaya çalıştı. Sesi eğleniyormuş gibi değil, daha çok histerik geliyordu. Bu beni biraz korkutmuştu. "Peki daha sonra şey yaptınız mı?.."

"Hayır, yapmadık. Bir süre daha kavga ettik, daha doğrusu kendi kendime kavga ettim; mantık, tutku ve dünyanın çarkı hakkında. Felix yalnızca şaşkın şaşkın baktı ve esasen ondan ne istediğimi anlamadı, sonra... uyudum."

"Tanrı'ya şükür." Eva *Guguk Kuşu* filmindeki hastalar gibi hâlâ kıkırdıyordu.

---

14 (İng.) Bir kahramana ihtiyacım var. (ç. n.)

"Şimdi ne yapacağım?" diye sorduğum anda Eva da sanki biri ağzını kapamış gibi ansızın kıkırdamayı kesti. Daha da rahatsız edici olanı susuyor olmasıydı.

"Eva?"

"Düşünüyorum."

"*Düşünüyor* musun?" diye sordum, artık gerçekten panik olmaya başlamıştım. Normalde makineli tüfek gibi yanıt verirdi. O, daima her şeyi bilen Yoda'ydı. "Şimdi bana ne yapacağımı söyle!"

Ablamın bilgeliği kendimi bildim bileli ilk kez sınıra dayanmıştı. "Belki," dedi yavaşça. "Belki de kendiliğinden geçer ne dersin?" Ne yazık ki sonunda soru işareti olan bir cümle söylemişti.

Telefonu kapadığımda eskisinden daha aydınlanmış değildim. Hâlâ çaresizdim. Başımı yastığa gömüp Felix'in kokusunu içime çekerek kendimi mantıklı olmaya davet ettim. Mantığa ve olgunluğa... Mathias'la ilgili her türlü düşünceyi kendime yasaklamalı, ilişkiyi kesmeliydim. Çok zor olmazdı, sonuçta Berlin'de yaşıyordu. Hayatımın geri kalanı boyunca o şehrin sınırlarından uzak duracaktım, yoksa bir aptallığa sürüklenebilirdim; gerçeği öğrendiği takdirde Felix'in kalbi kırılabilirdi.

Üstelik Mathias'ın durumunun da benimkiyle aynı olduğunu kim söylüyordu? Belki de dün gece Lillian'la yatağa atlamış ve beni çoktan unutmuştu? Yerinde olsam denerdim. Pekâlâ, belki Lillian'la değil, partide yeterince kadın vardı ve hiçbiri bir saniye bile tereddüt etmezdi.

Tam da bu düşüncelerin ortasındayken telefonum çalınca neredeyse yataktan düşüyordum ama sonra kendimi toparladım.

Şimdi bir de titreyen elimle kahrolası telefona uzanırsam tam bir klişe olacaktı.

Mathias Lenzen. Ekrandaki adı bile bir duygu seline neden olmuştu: sevinç, dehşet, korku ve *sevinç*! Beni unutmamıştı. Ama açmayacaktım. Susana kadar bekleyecektim. Mantıklı olacaktım ve...

"Alo?" diye soluk soluğa bağırdım.

Sesimi duyduğunda Mathias da en az benim kadar şaşırdı. Sesi ilk kez neşeli ve sakin değil, daha çok tedirgin gibiydi. "Aslında aramayacaktım," dedi.

"Ben de açmayacaktım."

Tuhaf bir şekilde en önemli şeyler söylenmişti. Birkaç saniye sustuk. Kalbim duvar saatinden yaklaşık beş kat daha hızlı atıyordu.

"Ben..." Mathias derin bir soluk aldı. "Buluşabilir miyiz? Lütfen."

"Hayır. Durumu daha da kötüleştiririz. Kendiliğinden geçene kadar bekleyelim," dedim çabucak. Ah, Tanrım. Umarım şimdi bunun ne anlama geldiğini sormazdı.

Yine bir ara. "Ya geçmezse?"

"Direncini kırarsak geçer," diye iddia ettim. "Beslemezsek..."

"Bu çok saçma," dedi, sesindeki tedirginlik kaybolmuştu. "Aksine, bu daha da kötüleştirir. İzdüşüm diye bir şey duymadın mı? Birbirimizi daha iyi tanırsak, o zaman *duyguların*... realiteye karşı dayanamayacağını çabucak anlama şansımız olur."

Gerekçesinde baştan çıkaran bir şey vardı, bir an ona hak vermek istedim.

"Düşünsene, bir kafede karşılıklı oturuyoruz, aklımız başımızda ve aslında birbirimize hiç uymadığımızı anlıyoruz,"

diye yumuşak ve aldatıcı bir ses tonuyla devam etti. "Golf ve arabalar hakkındaki aptalca gevezeliklerimle seni sıkabilirim, sen de bana ayağındaki çekiç parmak deformasyonundan bahsedebilirsin. Hatta gösterebilirsin."

Gülmeden edemedim. Sadece bir, iki saniye.

"Tamam, çekiç parmak olmaz, onu şimdiden sevmeye başladım," dedi Mathias. "Ama mutlaka başka şeyler vardır... Birbirimizi daha yakından tanımamız gerekiyor."

"Ne kadar yakın?" diye sordum.

"Bunu öğreneceğiz."

"Hayır! Bu benim için... fazla tehlikeli. Kaybedecek çok şeyim var." *Ve söylediklerim kulağıma Alman şarkıları gibi geliyor.* "Şimdi kapıyorum." Gerçekten bunu yapacaktım ama parmağımı kıpırdatmak yerine soluğumu tutup yanıtını bekledim. Kendine biraz zaman tanıdı.

"Yarın akşamüstüne kadar şehirdeyim, fikrini değiştirirsen beni ara," dedi sonra. "Telefon hep elimde olacak."

Ama benim aksime kapat tuşuna basmayı o başardı.

Hiç hata yapmamış bir insan
yeni bir şey denememiş demektir.
Albert Einstein

"Yorgun görünüyorsun, çocuğum." Felix'in annesi yanağımdan bir makas aldı. "Yeterli vitamin alıyor musun? Folik asit haplarının hamileler için çok önemli olduğunu geçenlerde ecza dergisinde okumuştum."

"Hamile değilim, Luise," dedim.

"Ben öyle mi dedim?" Göz kırptı. Nedendir bilmem, aylardır, daha doğrusu on bir aydır, bana hamilelik yakıştırması yapıyordu. Belki de fil olduğumu sanıyordu. "Ben de güzel haberi kayınvalideme ancak yedinci ayımda vermiştim."

Hayatta en zor şey kalbe ve akla işbirliği yaptırmaktır.
Woody Allen

İç geçirdim. "Hamile kalırsam mutlaka ilk öğrenen sen olursun," dedim. Mathias'ı düşünmemek için var gücümle çalıştığım ama gerçekte onu düşünmekten başka bir şey yapmadığım için dehşet dolu yirmi dört saati geride bırakmıştım. Kısacası, mantıklı davranmak hastalıklı gibi hissettiriyordu. Anlaşılan öyle de görünüyordum. Ayrıca lanet olası kelebekler ve can sıkıcı kemanlar yüzünden algılarım iyice azalmıştı. (Kemanlardan daha önce söz etmiş miydim? Sürekli *Love*

never dies[15] ve *I'm still in love with you*[16] çalıyordu.) Felix bana her baktığında, bir şey sorduğunda ya da dokunduğunda, suçluluk duygusundan boğulacak gibi oluyor, aynı zamanda neler hissettiğimi ona anlatmak gibi sapıkça ihtiyacımı frenlemeye çalışıyordum. Bu deliceydi ama Eva'dan sonra beni en iyi anlayan, dünyada en çok sevdiğim ve en az acı vermek istediğim kişi Felix'ti.

Linda'nın doğum günü partisinde sadece bedensel olarak oradaydım. Partiden aklımda kalan tek şey Linda'nın eğlence olarak organize ettiği ve herkesin el falına bakan Biodanza[17] grubundaki kadındı. Yaşam çizgimde bir leke olduğunu ve bu yüzden ne yazık ki genç öleceğimi iddia etmişti. Bana kalsa hemen ölmek isterdim, en azından o zaman Felix'in ailesiyle yiyeceğim öğle yemeğinden kurtulmuş olurdum.

Torun takıntısını saymazsak Felix'in annesi çekilebilir bir kadındı ancak babası Hermann'a Florian kadar katlanabiliyordum. Kır saçlı, espri yoksunu, dikbaşlılıkta küçük oğlunun yaşlı kopyası, oğlu gibi kara cahil, kibirli ve bencil biriydi. Bu yüzden şöminenin üzerine asmak için aile arması yapıyordu. Kumtaşından yapılmış olan örnekleri de vardı.

Masanın üzerine çeşitli eskizler yayılmıştı. "Her aile üyesinin bir sembolle temsil edilmesini isterim," dedi Hermann o sırada. "Mümkünse ebedi bir sembol, yani tenis raketi fa-

15 (İng.) Aşk asla ölmez. (ç. n.)

16 (İng.) Seni hâlâ seviyorum. (ç. n.)

17 Müzik, hareket ve pozitif düşünceyle özfarkındalık geliştirmeyi amaçlayan dans. (ç. n.)

lan değil. Mesela Felix neşterin sembolü olarak bir hançer kullanabilir."

"Ben dahiliyeciyim, operatör değil," dedi Felix. Babası derin bir iç geçirdi. Felix'in tıp okuması onun için muazzam bir hayal kırıklığı olmuştu çünkü emlak ve gayrimenkul imparatorluğunu günün birinde oğullarıyla yönetmenin hayalini kurmuştu. Leuenhagen ve Oğulları. Ancak şimdi imparatorluğu Florian tek başına devralmak "zorundaydı" ve küçük oğlunun para kazanmaktan çok para harcamaya yeteneği olduğunu artık herkes, özellikle de babası çok iyi anlamıştı.

"Arma hayvanına gelince... Aslan olabilir, Leuenhagen adına da yakışıyor. Yine de başka öneriler minnettarlıkla kabul edilir. Ee?" Teşvik edercesine hepimize baktı.

"Bir tekboynuzlu at bence romantik olur," dedi Luise.

"Saçma," dedi Hermann ters bir tavırla. "Gelin hanım, belki sen mantıklı bir öneride bulunabilirsin. Leuenhagen soyadını almayı istememiş olsan da." Bu konuda hâlâ bana dargındı. Hem bana hem de evlendikten sonra da kızlık soyadını kullanmayı mümkün kılan yasaya. "Biz Lagenhauen'lere hangi hayvan uyar?"

Keşke sormasaydı. Dudaklarımı ısırdım. *Ahmak maymun. İnatçı keçi. Kibirli horoz. Kurumlu tavuskuşu. Kaçık turnabalığı. Aptal öküz. Sefil solucan. Budala...* "Denizatı!" dedim.

Hermann gözlerini devirdi. "Bu gibi konularda kadınların fikirlerini almamanın daha iyi olduğunu anladım."

Ben de gözlerimi devirdim ama karşılık vermemek için kendimi tuttum. Felix'in sülalesinin erkekleriyle girişeceğim bir ağız dalaşından şu anki ruh halimle galip çıkamayacağım kesindi, en azından bunu anlamıştım. Kendimi iki kanaldan

gelen sesin tekdüzeliğine bıraktım. Hermann ve Florian aile armasını bir kenera bırakıp Fehmarn'daki acil onarım gereken yazlık eve geçerlerken ("Paskalya'da oraya gittiğinizde bunu yapmalısın Felix, Florian'ın böyle şeylere zamanı yok."), Luise tenis arkadaşının ve akrabalarının hastalık belirtilerini bir bir sayıp sonra da Felix'ten uzaktan tanı koymasını istiyordu.

Kötü olan, yıllarca üzerinde çalışmış olmama rağmen eve gidene kadar duyduklarımı yok saymayı, ara sıra başımı sallayıp tekrar başka şey düşünmeyi bir türlü beceremiyor olmamdı. Bir süre sonra her sinir bozucu ya da aptalca imada popo kaslarımı sıkarak zamanı en azından izometrik egzersizlerle değerlendirmeye alışmıştım. Bu pazar yaptığım egzersiz sonucu *gluteus maximus*'um[18] öyle sertleşmişti ki popomla ceviz bile kırabilirdim.

Ama bugün bunu yapacak durumda bile değildim.

"Ortopedist, kıkırdağın yıprandığını söylüyor. Ağrılarla yaşamak istemiyorsa ameliyat olması şartmış. Ben de, 'Aman, Rosi, en iyisi önce oğluma bir sorayım,' dedim," dedi Luise o sırada elini Felix'in koluna koyarak. "En iyisi sen hemen ara, ben tıbbi terimlerden anlamam, o sana daha iyi açıklar. Hermann, hayatım, telefonu uzatır mısın? Felix, Rosi'yi arayıp diziyle ilgili konuşacak. Teşekkür ederim. Dokuzda kayıtlı, ben *Doktor* Felix Leuenhagen dersen, hemen anlar."

Felix telefona şaşkınlıkla baktı. "Ama ben ortopedist değilim ki? Ayrıca muayene etmeden bunu yapamam..."

18 Kalça kası. (ç. n.)

"Ama sen bizim gibi bilgisizlerden daha iyi tahminde bulunabilirsin," diye diretti annesi. "Haydi nazlanma, bana bu iyiliği yapabilirsin..."

Beynim neden tam da o anda, "Tık" etti, bilmiyorum. Konuşmaya başladığımı ikinci cümlemde fark ettim. "Dünyada yabancı bir kadının lanet olası kıkırdağından daha önemli şeyler var. Felix ile benim zamanımızı böyle şeylerle harcamanız inanılmaz! Tatillerimizi hep yazlığınızda geçirmek zorundayız çünkü tamir işleri için bir aptala ihtiyacınız var! Lanet olası hayat zaten yeterince karmaşıkken hiç kimse arma hayvanlarına ya da hançerlere kafa yormak istemiyor. Bununla en fazla birini..." Sustum. Burada ne işim vardı? Felix dahil, tüm aile aklımı yitirmişim gibi bana bakıyordu.

Aile kucağından başka daha iyi nerede yaşanır?
Jean François Marmontel

Herhalde öyle olmalıydım. Ama hiç de kötü hissettirmiyordu. Kim demiş her zaman mantıklı davranmak gerekir diye? Faturalarımı günü gününe ödemem, banka hesabımızı üstüme geçirmemem, her akşam makyajımı özenle temizlemem yetmiyor muydu? Öyle hızlı ayağa kalktım ki masadaki porselenler şangırdadı.

Kapıya giderken, "Temiz havaya ihtiyacım var," dedim, "özür dilerim."

"Kadınlar eskiden böyle sövmezdi," dedi Felix'in babası. "Bunu Alice Schwarzer'a[19] borçluyuz."

Felix'in annesinin arkamdan, "Herhalde kendini kötü hissediyor. Hamileyken ben de böyle asabiydim," dediğini duydum.

---

19 Ünlü Alman feminist. (ç. n.)

Felix'in yanıtını beklemeden portmantodan mantomu ve çantamı kapıp kapıya koştum ve dışarıda Felix'i bekledim.

Ama gelmedi.

Gözlerim kapıya dikili halde beş dakika boyunca kaldırımda volta attım ama hiçbir kıpırtı olmadı. Tamam, belki beş değil, üç dakikaydı. Ya da iki buçuk. Aslında bir dakika bile değildi ve kararımı vermiştim. Leuenhagen'ların pazar günü yemeğini berbat etmeye cesaret ettiysem, neden daha cesur bir şey yapmayacaktım ki? Tren istasyonu en fazla beş dakika uzaklıktaytı. Yolda, elimi çantama atıp telefonumu çıkardım.

Mathias, ilk çalışta açtı.

"Trenin ne zaman kalkıyor?" diye sordum.

Hayatın dönüm noktalarında
yol gösteren levha bulunmaz.
Charlie Chaplin

"Domatesler!" diye haykırdı yanı başımda biri. Uçuşan paltosu ve darmadağınık kır saçlarıyla istasyonda bağıra çağıra dolaşan bir evsizdi. "Domatesler! Hepinizin gözlerinde domates var! Sadece görmek istediğiniz şeyleri görüyorsunuz!"

Öyle yakınıma gelmişti ki alkole doymuş soluğunun kokusunu alabiliyordum, bakışlarımı yere indirdim. Ayaklarını sürüyerek haykırmaya devam etti. "Kendinizin akıllı, benim de deli olduğumu sanıyorsunuz. Ama aslında tam tersi. Burada asıl deli sizsiniz!"

Bu konuda ona itiraz edemezdim. Deli gözlerle istasyonda dolaşıp insanlara bağırmıyordum ama Starbucks'ın önünde dikilmiş, karnımdaki kelebeklerin sorumlusu olan adamı ve yarım saat sonra Berlin'e hareket edecek trenini bekliyordum. Bu da delilik değilse neydi?

Tıpkı, telefonu kapar kapamaz tramvayın köşeden dönmesinin ve on iki dakika içinde istasyona varmamın delice olması gibi. Böyle bir şey teorik olarak –en azından Köln Trafik İşletmeleri tarifesine göre– mümkün değildi. Ama bu

öğleden sonra böyle olmuştu işte. Sihir gibi bir şeydi. Kader, Mathias'la buluşmamı istiyordu, bu çok belliydi.

Gerçi Felix'e karşı vicdan azabım tam olarak geçmemişti ama en azından öfkeye dönüşmüştü. Nedeni, istasyona ulaştıktan hemen sonra gelen telefondu.

"Nerelerdesin? Bahçenin her yerinde seni aradım." Endişeli ses tonu geçici olarak beni altüst etmişti. Ta ki şunu söyleyene dek: "Daha tatlı var. Tiramisu. Sen çok seversin."

Bu akıl almazdı. "Felix, sen Rose'un hasta diziyle ya da uygun bir arma hayvanı bulmakla uğraştığından belki fark etmemişsindir ama yemekte gerçek bir sinir krizi geçirdim. Sana, annenin tiramisu tatlısını yemek yerine onunla yapmak istediğim on şey sıralayabilirim, istersen." Sonra telefonu kapayıvermiştim. Yaptığım acımasızca olabilirdi, belki adil de değildi ve ben sekizinci Henry'den (Evet, onun kadın olmadığını biliyorum ama minik detaylarda kaybolmayın, ne demek istediğimi çoktan anladınız.) bu yana gelmiş geçmiş en kötü eştim fakat bu gerçeği değiştiremezdim.

Kalbim bunu değiştiremezdi.

İstasyona çıkan yürüyen merdiveni adeta uçar gibi çıktım ve Starbucks'a doğru attığım depar olimpiyatlara yaraşır cinstendi, tabii saçlarım böylesine dağılmasa daha çok sevinirdim.

Ve şimdi burada durmuş, saç lastiğimi sinirli sinirli çekiştirirken bir yandan da kadife mavisi gözleri arıyor; o esnada küçük çocukların, yaşlıların kalbini hoplatmamak ve Starbucks çalışanlarını korkutmamak için aptalca sırıtmamı da biraz olsun kontrol etmeye çalışıyordum. Başardığımsa pek söylenemezdi çünkü sürekli Mathias'ın gözlerindeki parıltıyı

düşünüyordum. Ve ne hoş koktuğunu, ne kadar esprili olduğunu ve sesinin ne kadar harika olduğunu.

Ve öpüşlerinin nasıl hissettireceğini.

Öpüşme konusunda hep hassastım ve öpüşme istatistiğimde (itiraf etmem gerekirse, bu istatistik veri zayıflığı nedeniyle bilimsel olarak pek önemli sayılmazdı) erkekler pek iyi dereceler almamıştı. Hayatımda (Kuzen Bertram'ın öpücüklerini saymak zorunda kalmamak için on dört yaşımdan başlayarak) şimdiye kadar öpüştüğüm dokuz erkekten biri ölü balık gibi öpüşmüş, altısı dilleriyle (kurcalamak, dokunmak, dil dolaştırmak, delik aramak gibi) korkunç şeyler yapmış, sadece ikisi (bunlardan biri Felix'ti) doğru dürüst öpüşmüştü. Şimdi soru, Mathias'ın bu ikiliye katılıp katılamayacağıydı.

Ya da asıl soru, Mathias'ın beni öpmek isteyip istemeyeceğiydi.

Ve nerede kalmış olabileceği.

Telaşla istasyonun devasa saatine baktım. On dört otuz dört. Treni yirmi dört dakika sonra kalkıyordu. Otelinin sadece bir istasyon uzaklıkta olduğunu söylemişti, yani benden önce burada olması gerekirdi. Yoksa fikrini mi değiştirmişti?

Ansızın, rekor zamanda beni buraya getiren tramvay gözüme son derece şüpheli gelmeye başladı. Bu çok kolay olmuştu. Kader böyle şeyler yapmazdı. En azından bana. Herhalde tekrar aklımı başıma toplamamı ve özsaygımı yitirmeden burada ne kadar bekleyebileceğimi düşünmemi istiyordu.

Dakikalar su gibi akıyordu. Telefonum sessiz, ekranıysa karanlıktı. İstasyon saatinin yelkovanı acımasızca ilerliyordu. On dokuz dakika daha... Sonra treni kalkacaktı. Çevremde,

gezegenin tüm göz renkleri sergileniyordu; avcı yeşilinden kahverengiye kadar hepsini, hatta (bir afişte) çöl sarısı bile görmüştüm. Ya kadife mavisi?

On altı dakika...

Omuzlarım çökmüştü. Doğruyu söylemem gerekirse, gelmediği için Mathias'a kızamazdım. Sekizinci Henry'nin dişisine kim, neden güvenecekti ki? Peki ya dönek bir Sekizinci Henry'ye?

"Domatesler," diye bir yerlerden haykırdı yine evsiz adam. "Hepinizin gözünde domates var. Ama size diyeyim. Bekleyişin de sonu gelecek! Çöküş yakında."

Ona bu kez de hak vermemem mümkün değildi. Bekleyişimin sonu gelmişti ve dünya başıma yıkılmış gibi hissettiriyordu. Önce istasyonun saatine, sonra da ne arayanın ne de mesaj atanın olduğu telefonuma son kez baktım. Sonunda özsaygımın geri kalanını toplayıp yavaşça yürümeye başladım. Kendimi son dakikalarda otuz yıl yaşlanmış hissediyordum.

Trene giden yürüyen merdiven çalışmıyordu; ter kokan, ucuz takım elbiseli, şişko, sakallı bir adam tarafından bloke edilmişti. Bilgi ekranına göre bir sonraki trenin ne zaman geleceği belli değildi ve arkamdaki evsiz hâlâ dünyanın sonunu ilan ediyordu.

Demek her şey eskisi gibiydi.

Karnımda kelebek ölümleri başladı. Birbiri ardına kanat çırpmaya son veriyorlardı. Ömürleri kısa olmuştu. Belki de böylesi daha iyiydi. En azından daha mantıklıydı. Ve oldukça... yetişkin.

"Kati!"

Şaşkınlıkla karşı tarafa, biraz önce trenin kalktığı perona baktım. Ses, arkalarında bira fıçısı sürükleyen, tişörtlerinde "Seks tanrısı Olimpos'u terk etti" yazan (son kelimeyi uzaktan okuyamasam da öyle olduğuna emindim çünkü erkekler manasız bekârlığa veda partilerinde bu tür tişörtler giyerlerdi) deri pantolonlu bir grup adamın arasından gelmişti.

Her şeyi yapabileceğine inanan, başkalarını gölgede bırakır.
Çin atasözü

"Kati! Dur!" Deri pantolonlulardan birinin adımı nereden bildiğini ve kelebeklerden birkaçının karnımda neden birdenbire canlanıp kanat çırpmaya başladığını sorguladığım sırada onu gördüm: Mathias! Seks tanrısı adayları arasından ortaya çıkan, müstakbel damadın midesine acınası bir dirsek gömdükten sonra görüş alanımdan kaybolan ve birkaç saniye sonra bulunduğum perondaki yürüyen merdivenden aşağı koşmaya başlayan Mathias! Kemanlar da kelebekler gibi canlanmıştı, üstelik *Oh, what a man*'i[20] çalmaya başlamışlardı. İşte, kadife mavisi gözleri, güldüğünde oluşan kırışıklıklarıyla soluk soluğa karşımda duruyordu. Tam hayal ettiğim gibi ama daha güzel.

Daha önce benim kadar güzel bir şey görmemiş gibi gülümsüyordu.

Yaklaşık bin kadar sorum vardı; örneğin neden şimdi gelmişti, neden aramamıştı, beni istasyonda nasıl görebilmişti ama hiçbirini dile getirmedim.

Yalnızca ona bakıyordum. Sonra beni peronun kenarından biraz uzaklaştırıp, "Neden fikrini değiştirdin?" diye sordu.

20 (İng.) Ah, ne adam. (ç. n.)

Çünkü dayanamadım. Çünkü başka türlü yapamadım. Çünkü anlaşılan içimin derinliklerinde vicdansız, sadakatsiz bir sürtük olduğum için. Böyle çılgıncasına güzel gözlerin olduğu için...

"Bilmiyorum." Sesimi kontrol etmek için kendimi zorladım. "Daha önce başıma... böyle bir şey gelmedi. Ve çok, çok... çaresizim."

"Böyle olan bir tek sen değilsin."

Dikkatimi toplamaya çalıştım. "Trenin ne?"

Sözümü kesti. "Unut lanet olası treni. Delice olan ne, biliyor musun?"

Kuşkusuz, evet.

"Kız kardeşim Tine sürekli evli erkeklere âşık olur, çok geçmeden kırık kalbini ve altüst olan hayatını yeniden macunlarız. Karmaşadan başka bir şey yaşamayacağını bile bile bu erkeklere âşık olduğu için ona her seferinde ne kadar aptal olduğunu söylerim."

"Seni dolaba kapatan mı, yoksa New York'ta yaşayan kız kardeşin mi?"

"Dolaba kapatan. Ama bunun önemi yok. Söylemek istediğim..." Derin bir soluk alıp ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Şimdi anlıyorum ki, engel olamıyormuş."

Ve sonra eğilip dudaklarımdan öptü.

Dediğim gibi, öpüşme konusunda hep hassastım. Ve bulunduğumuz yer öpüşemeye pek uygun değildi çünkü Köln trenlerinin romantik bir yanı yoktu. İstediğin kadar evirip çevirebilirdin, bu sadece doğru hissettiriyordu. Altüst olmuş dünyam bir anlığına tekrar düzene girmiş oldu.

"Kahretsin," dedim ayrıldığımızda. Mathias gülerek saçlarımı okşadı. "Evet, bence de. Kahretsin, âşık oldum."

Sonra tekrar öpüştük. Bense binlerce kelebek olanca gücüyle kanat çırparken vicdan azabının kara bir örtü gibi üzerime çullanmasını bekledim ama nedense öyle olmadı. Kendimi harika hissediyordum. Harika bir şekilde canlı. Harika bir şekilde aklı başından gitmiş ve harika bir şekilde çaresiz.

"Gözlerinizde domates var!" Vaaz veren evsiz yine ortaya çıkmıştı. Bu kez üzerimize geldi, Mathias aramızdan geçmesi için bir an beni bıraktı. "Dünyanın gerçekliğini görmüyorsunuz." Adamın alkol kokan soluğu beni adeta uyuşturmuştu, peronun kıyısına kadar geri çekilmek zorunda kaldığım halde ona gülümsemeden edemedim. Çünkü gerçek olsun olmasın, dünya şu anda çok güzeldi.

Ancak adam farklı düşünüyordu. İstasyona girmek üzere olan trene, "Dünya batacak," diye haykırdı. "Ve onunla birlikte sizler de." Bunu söylerken fazlaca el-kol hareketi yaptığından sendeledi ve dengesini bulmak için nafile bir çabayla kollarını iki yana açtı. Düşerken beni kolumdan yakaladı.

Mathias'ın adımı haykırdığını duydum ama o sırada rayların üzerine düşmüştük.

Hayatın bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmesi gerektiği bir durumdu. Ancak bende böyle bir şey olmamıştı, bunun için zamanım olmamıştı. Son gördüğüm şey, üzerime gelen trenin lambalarıydı.

Sürprizler hiç beklenmeyen
anlarda olur.
Wilhelm Busch

Dediğim gibi, hayatım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmedi, en küçük bir ayrıntısı bile. Tünel, parlak ışıklar ve ruhani müzikler yoktu! Son bilge düşünce de.

Yalnızca her yer kararmıştı. Tek düşündüğüm şuydu: "Henüz ölmek istemiyorum!"

Evet.

Hiçbir acı duymuyordum ki bu da büyük olasılıkla ölmüş olduğum anlamına gelirdi. Bu tamamen yeni bir şeydi. Alışılmadık.

Gözlerimi açmaya cesaret edemiyordum. Soluk almaya bile cesaretim yoktu.

"Evet, manzara buna denir, değil mi?" Duyduğum ses yaşlı bir kadına aitti. "Yukarı çıkmak için bunca çabaya değer, ne dersin?"

Tamam. Göğe yükselmiştim, Tanrı da genizden konuşan bir kadındı. Sesi bana biraz tanıdık geliyordu, insan öldüğünde de soluk alabiliyordu. Dikkatle tek gözümü açtım. Gökyüzü göz kamaştıracak kadar beyazdı ancak daha çok sevimsiz, dalgalı bir yapısı vardı, çatlakları ve kirişleri alçıpanla sıvalıydı.

Sürprizler hiç beklenmeyen anlarda olur.
Wilhelm Busch

Dediğim gibi, hayatım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmedi, en küçük bir ayrıntısı bile. Tünel, parlak ışıklar ve ruhani müzikler yoktu! Son bilge düşünce de.

Yalnızca her yer kararmıştı. Tek düşündüğüm şuydu: "Henüz ölmek istemiyorum!"

Evet.

Hiçbir acı duymuyordum ki bu da büyük olasılıkla ölmüş olduğum anlamına gelirdi. Bu tamamen yeni bir şeydi. Alışılmadık.

Gözlerimi açmaya cesaret edemiyordum. Soluk almaya bile cesaretim yoktu.

"Evet, manzara buna denir, değil mi?" Duyduğum ses yaşlı bir kadına aitti. "Yukarı çıkmak için bunca çabaya değer, ne dersin?"

Tamam. Göğe yükselmiştim, Tanrı da genizden konuşan bir kadındı. Sesi bana biraz tanıdık geliyordu, insan öldüğünde de soluk alabiliyordu. Dikkatle tek gözümü açtım. Gökyüzü göz kamaştıracak kadar beyazdı ancak daha çok sevimsiz, dalgalı bir yapısı vardı, çatlakları ve kirişleri alçıpanla sıvalıydı.

"Daha önce yine bağırsak sorunu yüzünden ikinci katta da yatmıştım ama yukarısı daha çok hoşuma gidiyor," dedi kadın sesi. "Bir de şu kalça kemiğimi kırmamış olsaydım. Ah, bakın, uyandı."

Dahası, zıpkın gibi doğrulmuştum. Ölmemiştim! Hastanedeydim ve Tanrı kadın değildi, aksine...

"Bayan Grafinski!" diye bağırdım. Aman Tanrım (haha), bu kadın birkaç yıl önce apandisit ameliyatı için hastanede yattığımda yatak komşum olan sevimli kadındı. Beyaz bukleli yumuşak saçları tıpkı o zamanki gibiydi ve takma dişleri hâlâ ağzına tam oturmuyordu. Görünüşe bakılırsa yine ayağını kırmıştı zavallı.

"Baronski," diye yanlışımı düzelterek gülümsedi kadın. "Amma derin uyudunuz, çocuğum, ablanız endişelendi. Ama ona uykunuzu almanız gerektiğini söyledim. Yaşlı ve korkunç bir kadın olarak geceleri öyle gürültü yapıyorum ki gündüz uyuyabilesiniz diye hemşire size şu küçük, pembe haplardan verdi."

Tıpkı o zamanki gibi! Dün gibi hatırlıyordum. Bayan Baronski berbat bir şekilde horlamakla kalmamış, yabaneşeği gibi yellenmişti de. Pencereye döndüm. Eva orada durmuş, gözlerini kırpıştırıyordu.

İki şey gözüme çarptı. İlki, Eva yine kâkül kestirmişti; ikincisi, hastane odası penceresinin sol tarafından aşağı sarkan bozuk jaluzisine dek Bayan Baronski'yle kaldığımız odanın tıpatıp aynısıydı. Bu deliceydi.

"Ah, umarım sizi fazla korkutmamışımdır," dedim Eva'ya. "Düştüğüm andan sonra ne yazık ki hiçbir şey hatırlamıyo-

rum. Tanrım! Bu bir mucize, değil mi? Gerçekten sandım ki... Adam nasıl? O da sağlam mı?"

"Rüyanda adam mı gördün, tatlım? Sana düğünde eşlik edip etmeyeceğini ona sordun mu? Yoksa bu gidişle Kuzen Bertram'ın yanında oturman gerekecek." Eva kâkülleriyle ve neşeyle sırıttı. Harika görünüyordu, gecelemiş gibi bir hali yoktu ve alnındaki "annelerin nekahat dönemi" diye adlandırdığı iz yok olmuştu. Yoksa...

"Botoks! İnanmıyorum," dedim. "Saçların bozuluyor diye bir daha asla kâkül kestirmem, diyordun... Ayrıca ne düğünü?"

Eva bana şaşkınlıkla baktı. "Tatlım, yuttuğun haplar esaslı olmalı."

"Neden bana..." Sustum, çünkü yatağın yanındaki sandalyenin arkalığında asılı duran, önceki yıl çaldırdığım çantamı görmüştüm.

Eva yatağımın ayakucuna oturup elimi okşadı. "Endişelenme, Kuzen Bertram sadece şakaydı. Onu Robert'in iş arkadaşıyla eşleştirdik, seni de... Ne yapıyorsun sen?"

Örtüyü açıp pijamamı yukarı sıyırdım. Felix'in, yıllar önce eski kıyafet hurcuna tıktığımı sandığım çiçekli pijamamı bulup hastaneye getirmesi akıl almazdı. Kendimi yoklamaya başladım. Kazadan bir tek sıyrık bile almadan kurtulmam olanaksızdı. Oldukça derine düşmüştüm ve düşüşüm pek yumuşak sayılmazdı. Tren bana dokunmamış olsa bile (zavallı sürücü, mutlaka şok geçirmiş olmalıydı!) en azından bir yerlerim morarmış olmalıydı. Kollarımda hiçbir yara yoktu. Üst tarafımı yukarı sıyırınca karnımda bir sargı gördüm.

"Bu da ne?" diye sordum ve sargının üstüne dikkatle bastırdım. Biraz acıdı. Buyurun bakalım. İç yaralanma, belki de dalağım yırtılmıştı. Ya da karaciğerim ezilmişti.

"Ciddiyim, Kati, beni biraz korkutuyorsun," dedi Eva. "Böyle tuhaf davranmaya son vermezsen hemşireyi çağırıp sana hangi kahrolası ilacı verdiğini soracağım. Halüsinasyon gördüren uyku ilaçlarını burada şeker gibi dağıtamaz. Şurada ameliyat olalı daha üç gün oldu."

"Ne ameliyatı oldum?" Karnımdaki sargıya tekrar baktım. Küçük ve zararsız görünüyordu, tıpkı birkaç yıl önce apandisit ameliyatı olduğum zamanki gibi. Hem de aynı yerde.

Kolomb'u ilk keşfeden Amerikalılar kötü bir keşif yapmış oldular.
Georg Christoph Lichtenberg

Eva'nın biraz önce söylediğini ancak o zaman anladım. *Üç gün mü?* Ameliyat olalı üç gün mü olmuştu?

Birden ağzım kurudu.

"Eh, apandisitte ne ameliyatı edilmesi gerekiyorsa." Eva gözlerini devirdi. "Burun direği."

Koluna yapıştım. "Ne kadar baygın kaldım? Bugün günlerden ne? Felix nerede? Bayan Baronski neden tekrar ayağını kırdı, neden aynı odada yatıyoruz?" Eva makineli tüfek gibi, gittikçe daha hızlı sorduğum sorular karşısında irkilmişti. "Evsiz adama ne oldu? Ayak tırnaklarımı kim mora boyadı? Neden saçma sapan konuşuyorsun? Eski çantamı nerede buldun? Ve neden küpe takıyorsun?" Durup soluk aldım. "Küpe takmazdın çünkü Henri kulak memeni... Nereye gidiyorsun?"

Eva ayağa fırladı. "Bu kadarı yeter! Bu normal değil! Bayan Baronski, Kati'ye bu hapları veren hemşirenin adı neydi?"

"Hemşire Sabine. Onu okkalı kıçından tanırsınız," dedi Bayan Baronski neşeyle. "Öyle kocaman ki gözünüzden kaçması olanaksız... Aa, işte Hemşire Sabine de geldi. İti an, çomağı hazırla."

"Hey, hey, hey! Hoppala cuppala! Sabahları ördeği, hangi okkalı kıçın yatağınıza getirdiğini unutmayın." Hemşire Sabine şefkatle güldü. Gerçekten de esaslı bir kıçı vardı. Önden bile fark ediliyordu. Sanki piyano yutmuştu. Bu yüzden onu çok iyi hatırlıyordum. Komik Köln aksanıyla söylediği "hoppala cuppala", "göt gıcırtısı" ve "çomak kafa" gibi kelimeler bir daha çıkmamak üzere hafızama kazınmıştı. Hemşire Sabine ameliyat olduğum zaman bu bölümdeydi. Şimdi de bana çok az dozda, tamamen zararsız bir Sedativum verdiğini Eva'ya açıklarken hoşgörülü bakışları üzerime çevrilmişti.

Söz ağızdan çıktı mı, geri alınmaz.
Horaz

"Gerçekten biraz kafası karışık." Bayan Baronski, Eva'nın yardımına koştu. "Bugünün pazar olduğunu bilmiyor. Bugün pazar, değil mi?"

"Biraz az bile! Kafası büsbütün karışmış!" diye bağırdı Eva. "Biraz önce kedimiz Felix'i sordu. Hayvan on beş yıl önce öldü. Ona ne verdiğinizi tam olarak bilmek istiyorum, yetkili doktorla görüşeceğim."

"Yirmi," dedim.

"Yirmi ne?" diye sordu Eva.

"Kedi! Öleli yirmi yıl oldu. Ama ben onu kastetmemiştim. Ben *asıl* Felix'ten söz ediyorum." Sesim titriyordu. "O nerede?"

"Görüyor musunuz?" Eva ağlayacak haldeydi. "Tamamen sıyırdı." Elimi okşadı. "Katiciğim, unuttun mu? Zavallı yaşlı Felix'i on beşinci doğum gününde uyutmuştuk..."

"Elbette unutmadım." Kendimi yeniden yastığa bıraktım. Çünkü karnımdaki yara şimdi sancımaya başlamıştı, ayrıca burada bir şeylerin ters gittiği yavaş yavaş kafama dank etmişti. Bir sonraki soruyu sormak için gözlerimi kapamam gerekti. "Bugünün tarihi ne?"

Yanıtlayan Hemşire Sabine oldu. "Nisanın ikisi."

"Pazar," diye ekledi Bayan Baronski neşeyle. "Ya da pazartesi."

Derin bir soluk aldım. Sonra fısıldadım: "Peki, hangi yıldayız?"

Ders alınabilecek hatalarla
erken tanışmak büyük bir avantajdır.
Winston Churchill

Demek 2006'daydık.

G&G Impulse Consulting'deki işime başlamak üzere Köln'e taşındığım yıl. Gereksiz bir apandisit ameliyatı olduğum ve Felix'le tanıştığım yıl. Marlene'nin en iyi dostum olduğu yıl. Eva'nın saçlarının röfleli ve kâküllü olduğu yıl. Sözünü ettiği düğün, o DÜĞÜNden başkası değildi. Ve henüz gerçekleşmemişti.

Sanki bir... *kayma* olmuştu. Ya da Hemşire Sabine'nin deyimiyle, "ipin ucu kaçmış"tı.

Gece yarısıydı ve yanımdaki yatakta yatan Bayan Baronski horluyordu. Loş ışıkta tavana gözlerimi dikip kendi etrafında umutsuzca dönen ve kendi kuyruğunu ısıran düşüncelerimi netleştirmeye çalıştım.

Dakikalar bir türlü geçmek bilmezken büsbütün koptum.

Anlaşılan tren beni yaklaşık beş yıl geriye fırlattı, diye düşündüm yaklaşık on kez arka arkaya. Trenlerin, insanları zaman yolculuğuna çıkarmaktan başka işlevi olmasını bir kenara bırakırsak bile başıma gelen şey zaten tamamen imkânsızdı, akıl alacak gibi değildi. Çünkü... çünkü böyle bir şey olamazdı.

Her şey bir yana, net düşünebilmek şu anda bana Eva'nın kâkül modeli kadar uzaktı.

Ote yandan, kanıtlar öldürücüydü: 2006 *yılındaydık*. Taze apandisit yaramla, Bayan Baronski'nin horlamasıyla ve çalınmış çantamla beraber. Çantamda eski telefonum da vardı ama ne Felix'in ne de Mathias'ın numarası kayıtlıydı. Çünkü onlarla henüz tanışmamıştım! Ağzımdan histerik bir kıkırdama çıktı. Bayan Baronski'nin horlamasının soru sorar bir ton almasına yetecek kadar yüksek bir kıkırdama. Korkuyla ağzımı kapadım. Saçma sorularım ve iddialarımla dün Eva'nın ödünü kopardığım yetmişti. Neyse ki bir süre sonra ağzımı kapayıp deli deli bakmaya son verecek şekilde aklımı başıma toplayabilmiştim. Eva da biraz sakinleşmişti yoksa şimdi psikiyatri bölümünde yatıyor olurdum. *Şizoid kişilik bozukluğunun son derece ilginç bir vakası. Hasta gelecekten geldiğini sanıyor ve buradaki hiçbir şeyin gerçek olduğuna inanmıyor...*

Dünyaya bir bakış, korkunun gerçekten başka bir şey olmadığını kanıtlıyor.
Alfred Hitchcock

Ah, evet! Çünkü gerçek olamazdı! Tamam, ben gerçek görünüyordum, gerçek olduğumu hissediyordum. Bayan Baronski yatağında döndü. Bu da aldatıcı bir şekilde gerçekti. Ayrıca ne yazık ki çok gerçek kokuyordu.

Emin olmak için bir kez daha kolumu çimdikledim. Evet, acıyordu. Gerçekti.

O halde gerçek olmalıydı.

Öte yandan, İnsanın bilinçaltı korkunç şeyler yapabilirdi, bu bilinen bir gerçekti. Belki de deli değildim, 2011 yılındaydık ve komadaydım ve bunların hepsini yalnızca hayal ediyordum?

Ya da –bu düşünce pek mantıksız sayılmazdı– ölmüştüm, bu da ölümden sonraki yaşamdı. Ölümümden beş yıl önceki bir zamanda başlamış olması oldukça tuhaftı. Ölüm düşüncesine ağlamadan edemedim. Zavallı Felix! Şimdi yüzünün iki yanını da tıraş etmesi gerektiğini ona kim hatırlatacak, endişe kırışıklıkları olduğu günlerde onu kim güldürecekti? Annem, babam, ablam ve Marlene için de gözyaşı döktüm. Yağmur altındaki cenazemde beklediklerini hayal etmek (cenazemde mutlaka yağmur yağmış olmalıydı) kalbimi acıtmıştı. Belki Mathias da cenazeme gelmiştir ve biraz geride, bir ağacın altında beklemiştir... Zavallı! Ölümüme seyirci olmakla kalmamış, kazanın detaylarını da polislere anlatması gerekmiştir muhtemelen. Aman Tanrım! Felix de Mathias'ı öğrenmiştir ve kalbi ikinci kez kırılmıştır... Cenazeye katılanlar çoktan gittiği halde o solgun ve tıraşlı yüzüyle mezarımın başında durup, "Neden Kati, neden?" diye sormuştur. Ta ki babası gelip onu oradan uzaklaştırana dek. Belki de giderken, "Evlat, yazlık evin çatı olukları kötü durumda, onları tamir etmelisin, Florian'ın zamanı yok," demiştir.

Hayır! Ölü olmak istemiyordum.

Ayrıca kanıtları ve gerçekleri öyle kolayca görmezden gelemezdim ya? Sonuçta akıl, insanın kendini gerçeklerle yönetmesi demektir. Geçmişimde bulunmamın ne kadar imkânsız olduğunu tekrar edip durmanın da bir yararı yok. Görünüşe bakılırsa imkânsız *değil*, yoksa burada olmazdım.

Her nedense artık...

Bu noktada başım karmaşık düşünceler silsilesi yüzünden ağrımaya başlamıştı ama son ve ultra çelişkili bir fikrim daha vardı: Ya 2011'e kadar olan tüm yılları (bir beyin tümörü ya

da hemşire Sabine'nin verdiği pembe haplar nedeniyle) sadece hayal etmişsem? Felix, DÜĞÜN, Mathias ve bütün her şey bir halüsinasyon ise? Ama bu fikrin pek üstünde durmadım çünkü doğru olamayacağını hissediyordum. Ayrıca beynim de tehlikeli bir şekilde aşırı ısınmaya başlamıştı.

Bayan Baronski uykusunda, "Hayır, olmaz!" diye mırıldanarak öteki tarafına döndü. "Gelincik çiçekleri olmaz." Bununla bitkiyi mi kastettiğini, yoksa çıkardığı gaza hoş bir isim mi bulduğunu düşünürken sarsılmış beynim acil durum frenini çekti ve derin bir uykuya daldım. En azından öyle varsaydım. Gözlerimi açtığımda ortalık aydınlanmıştı.

Her şeyin bir rüya olduğu umuduna kapılamadan Hemşire Sabine, Bayan Baronski için getirdiği ördekle içeri girip neşeyle, "Günaydın, lafebeleri," diye seslendi.

Günaydın, sevgili 2006 yılı. Seninle ne yapacağım?

"Nasılsınız, Bayan Wedekind? Kafanız yerine geldi mi?"

Hemşire Sabine'ye keyifsizce baktım. *2011 yılında muhtemelen komada bulunan bilinçaltımın yansıması olmasaydın bile sana bunu söylemezdim. Ya da paralel bir evrende kendinin bir kopyası. Ya da...*

"Oldukça," diye mırıldandım. Bayan Baronski kendini ördekle ilgili aşağılayıcı prosedürün uygulamasına terk ederken kaderime küstüm. Yirmi yıl geri gitseydim, hoş olurdu doğrusu. On beş yaşında olurdum ve en azından daha iyi bir diploma alır, bir enstrüman çalmayı öğrenir, birikmiş paramı, dövmeye ve ardından onu çıkartmaya yatıracağıma elektrikli diş fırçasına falan yatırırdım.

On beş yıl geri gitmek Au-pair'lık ve piyano dersi için geç sayılmazdı. Ya da işletme yerine içmimarlık okuyabilirdim.

Facebook'u ben icat edebilir, insanları 11 Eylül için uyarır, iyi bir göz kremi kullanabilirdim.

Ama 2006?

Bu da en azından ölü olmaktan iyiydi. Buna kesinlikle pozitif bakılabilirdi. Herhalde tren ya da delirmiş bilinçaltım ya da henüz gün yüzüne çıkmamış bir güç beni bir zamanlar tanımlanmış bir zamana göndermişti. Tamam, mesleki açısından zayıf olanları bir yana bırakmıştım: Facebook işini zaten kıvıramazdım, ayrıca içmimarlık da para getirmeyen bir meslekti. Ve özel hayatıma...

"Aah!" Yatakta öyle ansızın doğruldum ki apandisit yaram sancıdı. İşte bu! Bugün nisanın üçüydü. Aşağıda, hastanenin otoparkında arabamla Felix'in bisikletini dümdüz ettiğimde nisanın dördüydü. Beni eve götürmüş, ertesi gün nasıl olduğumu öğrenmek için hemen aramıştı. Ve ertesi cumartesi beni sinemaya, ardından yemeğe davet etmişti. Üç cumartesi sonra yanma taşınmayı düşünüp düşünmeyeceğimi sormuş, bir yıl sonra da evlenmiştik. 2011 yılına kadar her şey benim için harikaydı, ta ki kadife mavisi gözlü adam karşıma çıkıp hayatım bir Yunan tragedyasına dönüşene dek. Zavallı Felix! Bunu gerçekten hak etmemişti.

Ama tüm bunların yaşanması gerekmiyordu! Yarın o otoparka gitmeyip Felix'in bisikletine çarpmadığım takdirde hiç tanışmamış olacaktık, o zaman beni eve götürmeyecek, telefon numaramı da sormayacaktı. Evlenmeyecektik, beş yıl sonra onun kalbini kırmayacaktım.

Bu kadar basitti. Felix bensiz mutlu bir hayat sürecekti, ne Mathias meselesi yüzünden üzülecek ne de cenaze törenimde ağlayacaktı.

Ve ben... vicdan azabı duymadan kendimi Mathias'ın kollarına atabilecektim.

Çünkü zaten buradaki hiçbir şey gerçek değildi! Aksine büsbütün kontrolden çıkmış bir komaydı. Böylece ben ve beynim –Tebrikler!– yine en sevdiğimiz meşguliyete geri dönmüştük: Düşünce dönme dolabına binmeye. İkinci turun ortasında aklıma kurtarıcı, süper bir fikir geldi: Bu büsbütün kontrolden çıkmış bir komaysa, o zaman istediğimi yapabilirdim, öyle değil mi?

"Gülünecek ne var?" Hemşire Sabine, Bayan Baronski'nin altındaki ördeği çekmiş, çatık kaşlarıyla bana bakıyordu.

"Aklıma komik bir şey geldi," dedim ve ağzına kadar dolu ördeğe neşeyle baktım. Bu manyak paralel dünya (ya da her neyse) hoşuma gitmeye başlamıştı.

Hayatta iki trajedi vardır: Biri, gönlünün istediğine kavuşamamak, diğeri ise ona kavuşmaktır.
Bernhard Shaw

Pencereden dışarıyı daha iyi görebilmek için üçüncü katın koridorundaki kalorifer peteğinin üstüne oturmuştum. Otoparkı net bir şekilde görebiliyordum. Arabam bisiklet parkının hemen önünde duruyordu, biraz özensiz park etmişim, buna şaşmamak gerekiyordu çünkü arabayı park ederken sancıdan kıvranıyordum.

Saati tam olarak hatırlayamıyordum ama Felix'le ilk kez karşılaşmamız öğle sularıydı.

"Okumanız yok mu?"

Korkuyla arkamı döndüm. Bir kadın sert bakışlarla tepemden beni süzüyordu. "Kalorifer peteklerinin üstüne oturmak yasaktır."

"Li..." diye bağıracaktım ki tam zamanında elimle ağzımı kapadım. *Lillian*! Felix'in ESKİ SEVGİLİsi. Tam karşımdaydı ve beyaz gömleğiyle muhteşem görünüyordu. Bana solucanmışım gibi baktığı halde sanki beni hemen tanıyacakmış gibiydi.

"Yüce Tanrım, biraz daha nazik olamaz mısınız?" Şaşkınlığımı gizlemek için biraz çabaladım. "Tamam, burası kafe değil, hastane ama insanların yine burayı tercih etmelerini

sağlamaktan sorumlusunuz. Köln'de daha çok hastane var. Mesela ben Elisabeth Hastanesi hakkında hep iyi şeyler duydum. Bir dahaki sefere orayı tercih edeceğim."

Lillian burun kıvırdı. Beni konuşmaya değer bulmamıştı. "Biraz ilerideki bekleme salonunda sandalye bulabilirsiniz," dedi giderken.

Ardından baktım. Komadayken gördüğüm rüyamda şu tuhaf paralel evren ne korkunçtu. Eh, öte yandan Lillian'ın karşıma çıkması o kadar da beklenmedik bir şey değildi, sonuçta o da Felix gibi bu hastanede çalışıyordu.

Kalorifer peteğindeki yerime geri döndüm ve otoparktaki arabama baktım. Felix nerede kalmıştı? Dün çalıştığı bölümüne gidip orada olup olmadığına bakma isteğime yenik düşmüştüm. Onu uzaktan izlemek istiyordum. Ama oraya gittiğimde içime bir kurt düşmüştü. Felix dindar biri değildi, ezoterizm onun için pek bir şey ifade etmezdi ama tanışmamızla ilgili hep "kader" ile "teslimiyet" kelimelerini kullanmış ve ikinci dakikadan sonra bana âşık olduğunu her defasında dile getirmişti. Aslında bana âşık olması için hiçbir sebep yoktu: Yarış bisikletini parçalamıştım, uykusuz ve makyajsızdım. Felix, bunun saçma olduğunu, harika göründüğümü iddia etmişti daha sonraları ama 2007'de Marlene ile Javier'in coşkulu partisinden sonra gecenin yarısını klozetin başında geçirdiğim zaman da böyle demişti.

Felix kör gibiydi. Çalıştığı bölümde, çiçekli pijama içinde dolaşan saçları yıkanmamış hastasına ilk bakışta âşık olabilirdi. Onu görme arzum ne kadar büyük olsa da bu tehlikeyi hiçbir şekilde göze alamazdım. İlk etapta Felix'e dikkat etmeliydim. Çünkü asıl mesele kalbini yanlış kadına –yani bana– kaptır-

masını engellemekti. Onun için doğru kadın olsaydım beş yıl sonra başka bir erkeğe sırılsıklam âşık olmazdım, değil mi?

Kalbim, planlarımı bildiği ve tamamen razı olduğu halde Felix'i gördüğü an deli gibi çarpmaya başladı. Burnumu cama dayayıp iç geçirdim. Gri kapüşonlu yıpranmış kazağıyla, bisiklet kaskı kolunun altında otoparka yürüyordu.

Ah, Felix! Felix'im. Kaskını başına takıp bisikletine binişini, kader ve teslimiyetten yakasını kurtarıp oradan uzaklaşmasını hüzünle izledim. Birkaç damla gözyaşımı bastırdım. *Kendine dikkat et, duydun mu? Fazla çalışma ve her zaman seni...*

"'Kalorifer peteğine oturmak yasaktır!'ın ne demek olduğunu anlamadınız mı?" diye tısladı arkamdan bir ses. Yine Lillian.

İsteksizce arkamı döndüm. Ayağa kalkarken gözlerimdeki yaşları sildim. "Beni suçlayıp durma, çomak kafa!" dedim ve aynı anda Hemşire Sabine'nin buna benzer kaba tabirlerini düşündüm, acaba okkalı bir "kıçımı ye" de eklese miydim? Sonuçta bu komadayken gördüğüm bir rüyaydı ve biraz terbiyesiz olmamda sakınca yoktu.

Karşılıklı küfretmek karşılıklı ateş etmekten iyidir.
Winston Churchill

Lillian küçümser bir bakış atmaya kalkıştığı anda topuklarımın üzerinde keskin bir dönüş yapıp çiçekli pijamamla oradan uzaklaşmadan önce korkuyla sıçradığını gördüm.

Dediğim gibi, şu paralel evren hiç fena değildi.

Mazi, daha çok süs gibiydi.
Loriot

"Elbe'nin su seviyesi yükselmeye devam ediyor... Moravya ve Avusturya'da sel baskını... Atom enerjisinin sivil kullanımı üzerine yapılan uzlaşma..." Haberler bana pek yabancı gelmiyordu, 2011 yılına ait haberler de olabilirdi. Günlerdir bir dejavu bekliyordum ama hiç gerçekleşmemişti. Ve ne yazık ki gelecek Google'da aranamazdı.

Ama Google'da şimdiki zamanı da arayamıyordum, şifrelediğim dizüstü bilgisayarım evde kalmıştı, üstelik şifreyi de hatırlamıyordum. Karmaşık sayı kombinasyonundan şifre oluşturup bunu bir yere not etmeme alışkanlığıma lanet ettim.

"Dışişleri Bakanı Rice, Hindistan'la ilgili olumlu..." Ah, nihayet gerçekten uzun zaman geçmiş gibi hissettiren bir şey. Artık Dışişleri Bakanı Rice yoktu, en azından artık Dışişleri Bakanı değildi. Ve 2006'da Almanya'daki hiç kimsenin Barack Obama'dan haberi yoktu. Bir fırsatını bulup yakın zamanda adından söz etmeliydim. Belki kan emici kontesin, ajansta ara sıra verdiği şu kokteyl partilerden birinde. "Bana soracak olursanız, Birleşik Devletler'in bir sonraki başkanının

adı Obama olacak... Nasıl, onu tanımıyor musunuz? Geleceği parlak, hırslı bir politikacı..."

Son günlerde gelecekten gelmiş olmamın pek avantajlı olmadığını anlamıştım. Tamam, Amerika'nın bir sonraki başkanının kim olacağını, Prens William'ın evleneceğini, porsuğun 2010 yılının hayvanı olacağını (bunu niye aklımda tuttuğumu sormayın) biliyordum ama bunlar bana pek yardımcı olmuyordu. Bilançosunu çıkarmam gerekirse, 2006 yılında geçirdiğim üç gün tamamen yeni hissettirmişti.

Radyo çalarken (müzik de pek yabancı değildi) elbise dolabıma baktım. Tanrım, bu iğrenç giysiler buraya nasıl girmişti? Kâkül ve perçem 2006 yılında Eva için ne demekse, herhalde MOR da benim için oydu. Bu renge bu kadar bayıldığımı hiç hatırlamıyordum. Oysa mor beni solgun ve yaşlı gösterirdi. Beni tek sevindiren, dizi hâlâ yırtık olan, en sevdiğim kot pantolonumdu. Ne yazık ki onu işte giyemiyordum, kan emici kontes katı kurallar koymuştu. Camın dışındaki termometre sıfır dereceyi gösterdiği ve rengi mor olmayan kışlık giysi seçimim pek fazla olmadığı için mor bir etek, kalın mor çoraplar ve siyah, bisiklet yaka bir kazakta karar kıldım. Sonra da en sevdiğim siyah çizmelerimi umutsuzca aramaya koyuldum, ta ki 2006'da onları satın almadığım aklıma gelinceye kadar. Anladığım kadarıyla hiç çizmem yoktu. O zamanlar çizmesiz nasıl yaşayabilmişim? Ya da pencerelerin her sabah içten buğulandığı, kaloriferin bütün gece gürüldediği ve başımı sürekli tavana vurduğum bu küçük çatı dairesinde? Felix'in yanına çabucak taşınmama şaşmamak gerekiyordu.

"Yeni daire aramak!" Birkaç saatte bir yenilediğim yapılacaklar listemin en üst sırasında yer alıyordu.

Sevindirici olan, oldukça küçük olmasına rağmen iğrenç mor eteğin kalçama hafifçe bol gelmesiydi. Geçen yıllarda aldığım ve vücudumun her yerine çaktırmadan dağıldıklarına kendimi ikna ettiğim beş kilonun hepsi aslında kalçama toplanmış gibiydi. Ama şimdi yok olmuşlardı. 2011 yılında gülmediğim zamanlarda bile göz çevremde oluşan kışırıklıklar da. Bundan sonra ne olursa olsun az gülmeli ve güneş gözlüğümü sürekli takmalıydım. Öte yandan, Mathias kırışıklıklarıma rağmen beni öpmüştü. Ve kalçamdaki artı beş kiloya rağmen. Ona âşık olmak, izini bulduğum anda bir daha hiç kaybetmemek için bir başka neden daha.

Kısa bir an Felix'in yarış bisikletiyle gidişini hatırladım ve bu anının hissettirdiği acıyı nafile bir çabayla yok saymaya çalıştım. Onu hâlâ özlüyordum, dağınık kaşlarını, başımda havluyla da harika göründüğümü iddia ettiği zamanlardaki yüz ifadesini. Yine de verdiğim karardan pişman değildim. Çünkü Mathias'ın öpücüğünün üzerinden hesabıma göre sadece dört gün geçmişti. Karnımdaki kelebeklerin rahatça yaşadığı bir zaman aralığı. Bu yüzden olabildiğince çabuk ofise gidip Google'dan Mathias'ı aramalıydım. Hafta sonuna kadar raporlu olmama rağmen bekleyemiyordum. Kan emici kontes veri koruma diye bir şey duymamıştı ve bizi daima aynı şifreyi kullanmaya zorluyordu (123). Eskiden buna lanet ederdim ama artık harika bir fikir olduğunu düşünüyordum. Ayrıca Marlene, Linda ve Bengt'i tekrar göreceğime seviniyordum.

Rudolfplatz'ta tramvaydan indiğimde biraz gergindim. Ofisin önüne geldiğimde Marlene'yle karşılaştım. Gamzelerini çıkararak günaydın der gibi neşeyle gülümsedi. O an boynuna sarılıp hemen oracıkta komadayken gördüğüm rüyayı onunla

paylaşmamak için kendimi zor tuttum. Nereden başlayacağımı bilmek bir yana (Gereon'un 2011 yılındaki partisinden mi? Mathias'ın öpücüğünden mi? Ya da üzerime gelen trenden mi?), Marlene'yle bu zamanlarda sadece birbiriyle iyi anlaşan iki iş arkadaşıydık. Tanıdığım en yardımsever insan olsa da ofisteki ilk kahveden sonra mor etekli bir delinin zaman yolculuğu sorununu analiz etmek Marlene'ye bile fazla gelebilirdi.

"Pazartesi işe başlayacaksın sanıyordum," dedi birlikte merdivenden yukarı çıkarken. Beş yıl genç hali de 2011'deki gibi sevimli ve kızıl bukleliydi ama kırışıklıkları biraz daha azdı. Buna karşın havasının büyük bölümünü yansıtan o kendinden emin, kaygısız ve hafif salınır edayla yürüyüşü henüz yoktu. (Bu yürüyüşüyle kadınları kıskançlıktan çatlatır, erkeklerin de poposuna arzuyla bakmasını sağlardı.) Marlene bu durumu alçakgönüllülükle pilates kursuna yorardı ama ben suçlunun Javier olduğundan emindim.

"Gabi'ye köleliğe başlamadan önce birkaç gün daha dinlenebilirdin," dedi. "Dikkat et, şu güvenilmez franchise şirketinin girişimcilik seminerini gözüne sokacaktır. Reddetmeyi göze alamadığından günlerdir kıvranıp duruyor, sonuçta bize rakipleri kadar fazla para ödediler. Bu durumda işverenin dolandırıcılık ve yasadışılık sınırlarında dolaştığına göz yumulabilir."

Ofisin kapısını açtım. "Endişelenme, bunu kesinlikle yapmayacağım." "Birini başından savmadan nasıl hayır denir?" kursuna boşuna gitmemiştim.

"Günaydın, Linda!"

"Ah, Kati! Döndün demek!" Linda bankosundan çıkıp beni içtenlikle kucakladı. Bu da normaldi, ilk günden beri

bana hep böyle davranmıştı. Bunu yabancılara ve ağaçlara da yapardı. Bir keresinde –çok uzak bir gelecekte değil– bir lamba direğine bile sarılmıştı. Dediğine göre gözüne çok hüzünlü görünmüş.

Linda, Marlene'nin de boynuna sarılmak istedi ama Marlene kollarını uzatarak ona engel oldu. "Bana ancak çişini kullanma olayına son verdiğin zaman sarılabilirsin. Bunu konuşmuştuk!"

"Ben de sana kuruduğunda kokmadığını açıklamış hatta göstermiştim." Linda kırgın bir ifadeyle altdudağını sarkıttı.

Aman Tanrım, bu çiş meselesini çok iyi hatırlıyordum. Bu, Linda'nın bu aralar şu şifacıyla birlikte olduğu anlamına geliyordu. Şifa dağıtmaktan evli ve üç küçük çocuğu olduğunu Linda'ya söylemeyi unutan. Adı neydi? Udo muydu? Yoksa Ulrich mi?

"Evet ancak ne yazık ki burnumu ikna edemedin," dedi Marlene. "Saçların huzurevindeki çiş bezi kovası gibi kokuyor ya da otopark girişlerinde işenen köşeler gibi..."

"Bu doğru değil. İkincisi, kepeksiz saç ve parlak saçlar için bunu kesinlikle göze alırım," diye Marlene'nin sözünü kesti Linda, ardından gerçekten de harika parlayan saçlarını ensesine doğru fırlattı. "Uwe, idrarın dünyanın en doğal şeyi olduğunu söylüyor."

Ah, doğru ya, sadakatsiz şifacının adı Uwe'ydi. Çişli Uwe. Linda haftalarca harap olmuştu. Marlene'nin ne karşılık verdiğini duyamadım, bakışlarım Bengt'in çalışma masasına kaymış ve orada donmuştu. Bengt'in masasında başka biri oturuyordu. Tamamen unuttuğum biri.

"Bir dahaki sefere haber vermeden birkaç gün ofis dışında kaldığınızda, en azından görev teslim listesi yapın!" diye homurdandı o kişi. "Meslektaşlığa yakışmayan bu davranışınız bizi çok rahatsız etti."

Doğru söz ile neredeyse doğru söz arasındaki fark, şimşek ile ateşböceği arasındaki fark gibidir.
Mark Twain

Margot Zähler-Reißdorf. Bengt'ten önce onun pozisyonunda çalışan kadındı. Menopoz döneminde diplomalı bir pedagogdu, sürekli homurdanır, tartışma ve fikir alışverişi adı altında sürekli tartışma yaratırdı. İki soyadı olmasına karşın seks hayatı olmadığı açıkça belliydi çünkü *çük* kelimesini cümlelerinde yeni kelimeler icat ederek göze çarpacak kadar sık kullanıyordu.

"Cuma günü sorumlu olduğunuz ofis malzemelerinin teslimatı yapıldı, pimpirikli olduğum için hepsini tek tek ayırdım. Biraz düşünceli olsaydınız buna gerek kalmazdı."

"Evet, bir daha acil apandisit ameliyatı olmam gerekirse, teslimat listesini anestezi uzmanına yazdırırım," dedim ve söylediğim anda aynı yanıtı daha önce de vermiş olduğumu hatırladım, hatta ardından malzemeleri neden olduğu gibi bırakmadığını sormuştum. Daha sonra Marlene ve Linda'nın da karıştığı, sıkıntı basacak kadar uzun ve homurtulu bir tartışma çıkmış, sonra Bayan Zähler-Reißdorf iki hafta boyunca benimle tek kelime konuşmamıştı. Çünkü işkence gibi geçen on beş dakikadan sonra ona Bayan Kart–Reißkurt demiştim. Kasıtsız olarak. Ancak "Reißkurt" lakabı işten ayrılıncaya dek zavallı kadına yapışıp kalmıştı.

Suskunluğum Reißkurt'u rahatsız etmişti. "Tamam, pek pimpirikli sayılmam ama söz konusu olan prensipler!"

Bu, ilk gerçek dejavumdu. Bakalım, başka türlü mü devam edecek.

Reißkurt'a gülümsedim. "Meslektaşlığa yakışmayan davranışım için özür dilerim. Bu arada yerime hallettiğiniz için de teşekkür ederim. Gerçekten çok naziksiniz."

Reißkurt afallamıştı. Kendine gelmesini beklemeyip Linda'nın bankosundaki derginin sayfalarını karıştırmaya başladım. Marlene kendi masasına geçmişti, Linda ise olmadığını iddia ettiği çiş kokusunu bastırmak için saçına uçucu bir yağ karışımı püskürtmekle meşguldü. Birkaç saniye çiş bezi kovası esansı eşliğinde lavanta ve biberiye koktuktan sonra yine çiş kokusu baskın geldi.

Linda, Tom Cruise ve Katie Holmes'un fotoğrafını göstererek, "Bebek önümüzdeki haftalarda doğacak," dedi. "Bir arkadaşım iğne sallandırdı, erkek olacakmış."

"Hayır," diye atıldım. "Kız olacak. Adı da..." Tüh, o zavallı çocuğun adı neydi? "Sari ... Uri... Suri!" diye bağırdım.

Linda hayranlıkla bana baktı. "Yoksa kanalların mı açıldı?"

"Neyim açıldı?"

"Ruhani dünyadan biri, belki de ruhani rehberin sana çocuğun adını söylemiş olabilir," diye heyecanla fısıldadı Linda. "Suri."

"Hayır, unutalım gitsin. Ruhani rehberim neden böyle bir şey yapsın? Yani o aptal bebeğin adının ne olacağı kimi ilgilendirir ki?" Telaşla derginin sayfalarını çevirmeye devam ederken Linda'nın konuyu değiştireceğini umdum. Ancak bu kez medyumluk yetenekleri –artık bu konuda pek geri sayılmazdım– ve tek boynuzlu atlar hakkında konuşmaya başladı. Ama cümlesinin ortasında sözü, kapıyı ansızın açan kan

emici kontes tarafından kesildi. Onunla birlikte içeri dolan "Jil Sander" kokusu karşısında çiş kokusunun bile şansı yoktu.

"Kati, burada ne işin var? Önümüzdeki haftaya kadar evde olmayacak mıydın?"

Reißkurt küçümseyen bir ses tonuyla köşesinden laf attı. "Kuzenim apandisit ameliyatından sonra Köln maratonuna katıldı. Apandisit günümüzde artık önemli bir şey değil."

"Ah, sahi mi?" Kan emici kontes üç gün önce maraton koşabileceğim halde şimdi gelmiş olmamı ayıplıyormuş gibi yüzüme baktı.

Ve dilini şaklattı.

"Harika çiçekler için teşekkür ederim, Gabi," dedim aceleyle.

"Çiçekler mi?" Gabi şaşırmış görünüyordu. "Ne çiçeği?"

"Senin adına hastaneye gönderdiğim çiçekler," dedi Linda, Gabi'ye hınzırca bakarak. Hiçbir şey fark etmemiş gibi yapıp çalışma masama yürüdüm. "Hepimizin adına geçmiş olsun dilekleriyle."

"Öyle mi? O zaman bir şey değil," dedi Gabi. "Döndüğüne sevindim. Senin için ilginç bir görev var. Gerçekten heyecanlı bir franchise fikrine yönelik girişim semineri, cumartesi öğleden sonra."

Marlene hafifçe öksürdü, bense gülümsedim. "Semineri seve seve üstlenirdim Gabi ama *aynı zamanda* başka bir randevum daha olduğu için imkânsız." Üzüntüyle iç çekip sandalyeme oturdum. "Ne yazık ki."

"Hımm," dedi Gabi dilini bir kez daha şaklatarak. "O halde ben üstlenmek zorunda kalacağım. En son ne zaman

boş bir cumartesim olduğunu hatırlamasam da..." Dilini şaklatarak ofisine girdi.

İşte, demek ki oluyormuş. Marlene'ye göz kırptım.

O da göz kırparak karşılık verdi. "Fena değil," diye fısıldadı. "Bundan yakamı sıyırmadan önce kendime ağır hasta bir yeğen bulmalıyım."

Mızrak kullanmak yerine küfretmeyi seçen ilk insan uygarlığın kurucusuydu.
Sigmund Freud

Vaşak kadar keskin kulakları olan Bayan Zähler-Reißdorf öne eğildi. "O zaman dün akşam birlikte çıktığınız kişi herhalde yeğeninizdi, değil mi?"

Marlene hafifçe kızardı ve bir şeyler mırıldandı. "Ah, yoksa yeğeniniz değil miydi?" diye sahte bir gülümsemeyle sordu Reißkurt. "Yaşıt görünüyordunuz oysaki. Ayrıca akrabalık belirtisi de pek yok gibiydi. Daha çok güneyli bir tipti sanki, öyle değil mi?"

"Arjantinli," dedi Marlene. Bu arada telefonunun ekranında gördüğü şeye dikkat kesilmiş gibi yapıyordu.

Ama Bayan Zähler-Reißdorf'u bu şekilde aldatamazdı. Kadın keyifle gülümsedi. "Evet, anlaşılan bu güneyliler yaşlı ve tombul kadınlara ilgi duyuyorlar," diye homurdandı. Bengt'i hemen bağrımıza bastığımıza şaşmamalıydı. Bengt, Reißdorf'la kıyaslandığında dünyanın sonuyla ilgili kronik fantezilere boğulduğu zamanlarda bile neşeli bir hava yayardı. Onu ne çok özlemiştim! Burada olsa Javier'le olduğu şu zamanlarda Marlene'nin duygularını destekler, birbirini gerçekten seven kişiler için yaş ve milliyetin önemli olmadığı konusunda onu ikna ederdi. (Önemli olan, sağlıklı olmaktı!) Peki ben neden bunu yapmamıştım? Herhalde bu ilişkiye pek güvenmediğim için. Bir yanda gündüzleri uyuyup geceleri

müzik yapan, züğürt ve biraz da deli bir çocuk, öte yanda ondan on yaş büyük, on iki yaşında kız çocuk annesi Marlene. Bu ilişkinin yürüyeceğinden emin olamamıştım. Evet, tıpkı şu budala Zähler-Reißdorf gibi önyargılı davranmıştım.

"Aman dikkatli olun," dedi Reißdorf. "Görümcemin Dominik Cumhuriyeti'nden bir havuz temizleyicisiyle bir ilişkisi olmuştu, sonra yüz bin avrosundan oldu, karşılığında kötü bir deneyim kazandı." Marlene iç geçirdi.

"Şimdi düşünüyorum da, bundan sonra bir daha kendini topar..." diye devam etti Reißkurt ama sözünü kestim.

"Bu kadar pimpiriklenmeyin," dedim enerjik bir sesle, Marlene'nin ansızın yakalandığı öksürük krizini duymazdan gelerek. "Sizi saatlerce dinleyebilirim ama işlerimi yetiştirmeliyim. O halde herkes işinin başına."

Bayan Zähler-Reißdorf kaşlarını öyle şiddetle çattı ki adeta sesini duydum ama oralı olmamış gibi yaptım. Bir dakika sonra buna da gerek kalmadı çünkü onu tamamen unutmuştum. Bilgisayarımı açmam gerekiyordu ve ağ tarayıcısı korkunç yavaştı.

İşaretparmağımı sinirli sinirli tuşlarda dolaştırıp 2006 yılının teknolojisinin bana yardımcı olması için kıçını kaldırmasını bekledim.

Marlene ve Linda'yla yaşadıklarımı tekrarlayıp dejavumu tazelemeli, ardından yapılacaklar listemle ilgilenmeliydim, daha fazla öteleyemezdim. En azından ilk sıradakini.

Google'a girip Mathias'ın adını yazdım. Tam tuşa basmak üzereydim ki Pandora'nın kutusu ile başıma havlu sardığım zaman Felix'in bana bakışı aklıma geldi.

Beni henüz tanımadığı için onu aldatmış olmayacağımdan Felix'in üzülmeyeceği ve vicdan azabı duymayacağım konusunda kendimi ikna etmem gerekti. Sonuçta olayın mantığı buydu.

O halde beni alıkoyan neydi?

Hiçbir şey.

Kesinlikle hiçbir şey.

Yaşadıklarım zaten gerçek değildi. Derin bir soluk aldım, kısa bir süre gözlerimi kapadım ve sonra kararlılıkla enter tuşuna bastım.

İyileştirilmiş hayatım ya da tekrar yüklenmiş 2006 yılının güncellenmiş yapılacaklar listesi. Perşembe öğleden sonra.

1. Mathias'la tanışmak
   - 1.1 İlk karşılaşmanın büyülü anını yeniden yaşamak
   - 1.2 Vicdan azabı duymadan hayatımın en iyi seks yaşamına ulaşmak
   - 1.3 Hayatımın sonuna dek Mathias'la mutlu olmak
   - 1.4 Ömrümün son günlerinin uzakta olduğunu ummak
2. Eva'nın DÜĞÜNünü yeniden programlamak
   - 2.1 Oturma düzenini değiştirmek
   - 2.2 Yeni bir "müzik grubu" bulmak
   - 2.3 TEYZEnin
   - 2.3.1 şarkı söylemesini
   - 2.3.2 sarhoş olmasını
   - 2.3.3 vestiyerde kafası iyi klavyeciyle, Bayan Luchsenbichler'in mantosunun üzerinde kırıştırmasını engellemek (bak. 2.2)
   - 2.4 Bayan Luchsenbichler'i davetli listesinden çıkarmak
   - 2.5 Cinsel yönelimini ifşa etmesi için başka bir gün seçmesi konusunda Kuzen Bertram'ı ikna etmek, gerekirse şiddet kullanmak
   - 2.6 Eva'nın kayınpederinin konuşma yapmasına engel olmak, gerekirse şiddet kullanmak
   - 2.7 Heimlich manevrasını öğrenmek
   - 2.8 Diğerleri
3. Mor olmayan güzel, modern elbiseler ve çizmeler (!) satın almak
4. Her akşam göz kremi kullanmak ve 120 mekik çekmek
5. Gabi'siz bir kariyer yapmak
6. Dr. Gereon Westermann'daki check-up randevusunu iptal etmek
7. Tatilde tüm dünyayı dolaşmak; Fehmarn dışında her yeri
8. Her günü son günümmüş gibi yaşamak
9. Ve çeşitli şeyler

Yapılacaklar listem gerçi biraz karışık ve yüzeyseldi ama yeni yaşam planımın köşe taşlarını oluşturuyordu. Kabataslak. Bilinçaltımdan gün yüzüne çıkan çılgın bir paralel evrende artık nasıl plan yapılabiliyorsa.

İçinde bulunduğum durumda en azından gelecekteki felaketleri –DÜĞÜNü saymazsak– önlemek için bir girişimde bulunup bulunmamayı uzun uzadıya düşünmüştüm. Henüz önleyebileceğim herhangi bir felaket aklıma gelmemişti. Tamam, belki Michael Jackson'a mektup yazıp güvendiği haplarla ve özel doktoruyla ilgili onu uyarabilirdim ama zihnimde belirsizce dolanan tüm silahlı saldırılar, tsunamiler, depremler, terör saldırıları ve tren kazaları ya gerçekleşmişti ya da bilmediğim bir tarihte ve yerde gerçekleşeceklerdi.

Oldukça ürkütücü bir duyguydu, düşündükçe daha da yüzeysel ve bencil olduğumu düşünüyordum. Rahibe Theresa, Oprah Winfrey ya da Günther Jauch gibi biri hatta Lillian bile büyük ihtimalle her tarihi akılında tutar ve dünyayı kurtarmak için gerekli önlemleri alırlardı.

Bense en fazla her yıl düzenlenen porsuk dostları buluşmasında kehanette bulunabilirdim ("Dinleyin, dostlarım, siyah beyaz dostumuz 2010 yılında nihayet saygı görecek...") ki bu da büsbütün saçma olurdu. Ya da *Grey's Anatomy*'deki George'un ebediyete göçeceğini söyleyebilirdim.

Yapılacaklar listemi, gazeteleri geçmişim, yani geleceğimdekinden çok daha bilinçli bir şekilde okumak için noktalayıp mide bölgemdeki, kötü bir insan olduğumu hissettiren duyguyu def edebilmek için aklıma daha fazla şey gelmesini umdum.

Ancak hemen ardından yine bencilce bir şey yapıp derhal listemin birinci sırasındaki işe koyulmuştum. Hemen öğle-

den sonra ofisten çıkıp Mittel Caddesi'ne yöneldim. Anın büyüsüne inansam da, mümkünse o anı mor etek ve bisiklet yakalı siyah kazakla yaşamak istemiyordum.

Arama motoru sekiz yüz bin Mathias Lenzen sonucu listelemişti. Neyse ki çoğu Mathias iki t'yle yazıldığı için bir kısmını elemiştim. Köln telefon rehberinde bir tek Mathias Lenzen vardı ve o da Agnes semtinde, Weißenburg Sokağı'nda ikamet ediyordu. Ayrıca Google'dan Mathias Lenzen'in büyük bir reasüransın personel şefi olduğunu, Köln Orta Ölçekli Girişimciler Birliği'nin düzenlediği bir dizi konferansa öğretim üyesi olarak davet edildiğini öğrenmiştim. Üniversitedeki "etkin ve zaman kazandıran mülakat görüşmeleri" konulu konferansı bugün öğleden sonraydı. İnansak da inanmasak da kaderin zamanlaması ve takdiri bundan daha kusursuz olamazdı, değil mi?

Planım, dinleyicilerin arasına sızıp Mathias'ı uzaktan rahatça ve fark ettirmeden izlemekti. Kader böyle istiyorsa –bu konuyla ilgili içim rahattı– bakışları insanların üzerinde dolaşır ve bir süre sonra beni fark ederdi. Belki hafifçe gülümser, karşısındaki kişinin nasıl öpüştüğünü çok iyi bilen birinin gülümsemesi gibi, Mathias da aramızdaki bu tanıdık duyguya şaşırır ama tabii nedenini anlayamazdı. Sonra o büyülü an gelirdi. Kemanlar çalmaya başlar, bu kez değişiklik yapıp (oldu olacak!) Charles Aznavur'un *She*[21] şarkısını çalarlardı. Konferans bitince bana daha önce karşılaşıp karşılaşmadığımızı sorar ve ben de, "Bu hayatta değil," derdim. Eh, belki o an

21 (İng.) (Kadın) O. (ç. n.)

aklıma doğaçlama daha iyi bir şey de gelebilirdi. Gerekirse yalnızca gizemle gülümseyebilirdim.

Planım bu kadardı.

Her şey göz kamaştırıcı bir şekilde başladı. Harika bir çift siyah çizme buldum. Fiyatı pek harika sayılmasa da çizme seçimi son derece sınırlı bir paralel evren için kabul edilebilir bir fiyattı. Bunu telafi etmek için en sevdiğim ikinci el dükkânında belimi kusursuz gösteren, iç gıcıklayıcı, pudra rengi dar bir elbise için sıkı bir pazarlık yaptım. Nazik tezgâhtar tüm mor giysilerimi ikinci el olarak alabileceğini garantilediği için 2011 yılında da seveceğimden emin olduğum beş parça giysiyi daha alışveriş sarhoşluğuyla kaptım. Aralarında klasik Burberry yağmurluk (böyle bir yağmurluğu yıllardır arıyordum!) ve keçeden, açık gri bir de yaka gülü vardı.

Böyle olacağını bilseydim saatçi olurdum.
Albert Einstein

Yeni çizmelerim, yeni eteğim, yeni kazağım ve son derece çekici yaka gülümle kendimi erkenden üniversitenin ana binasının iki numaralı konferans salonunda bulmuştum. Sevimli ve sevinçli bir şekilde beşinci sıraya oturdum. Ön taraftan çok uzak sayılmazdı. Mathias'ın dekolteme gözünü dikip bakamayacağı ancak kalabalık içinde beni fark edebileceği kadar uzaktaydım.

Ama hangi kalabalıkta... Şimdiye kadar salona benden başka sadece takım elbiseli ve kravatlı iki adam girmişti, ilk sırada oturuyorlardı. İki kişi de kapının önünde sohbet ediyordu. Onlar da kravatlıydılar. Hepsi de bana şaşkınca bakmışlardı. Yarıyıl tatili olduğu için bomboş koridorlara ürkütücü bir sessizlik hâkimdi.

Zaman geçtikçe gerginleşiyordum. Saate baktım. Başlamasına beş dakika daha vardı. Ya konferansa sadece takım elbiseli ve kravatlı bir avuç adam katılırsa? O zaman gri gülümle beşinci sıraya kurulmam göze batmaz mıydı? Bir nebze bile tesadüf gibi görünmeyecek, daha çok tuhaf kaçacak ve şüphe çekecekti. Biri çıkıp da Köln Orta Ölçekli Girişimciler Birliği'nin (ya da buna benzer bir şey) düzenlediği konferansta şirketsiz ve kravatsız ne aradığımı sorarsa ne diyecektim?

Aman Tanrım! Buradan gitmeliydim, hem de derhal. Telaşla çantamı kaptım. Merakımı yitirmiş bir halde ve pek kibar sayılmayacak bir şekilde önlerinden paldır küldür geçerken ön sıradaki iki adam yine tuhaf tuhaf baktı. Kapının önünde duranlar da öyle. Tepegözü çalıp ceketinin altına saklamış biri gibi görünmemek için elimden geldiğince düzgün bir şekilde oradan uzaklaşmaya çalıştım.

Tam rahat bir soluk alıp köşeyi döndüğüm sırada Mathias'ı gördüm. Sadece birkaç metre ötemdeydi. Çakılmış gibi olduğum yerde kalakaldım. Başka türlüsü elimden gelmiyordu, bakışları dizlerimi ansızın hareket etmeyen kütlelere çevirmişti.

En son bana ne söylemişti? *Kahretsin, âşık oldum!*

Evet, ben daha çok.

Dizüstü bilgisayar çantasını kolunun altına sıkıştırmış, acele adımlarla yürüyordu (öyle yapması da gerekiyordu, en az beş dakika gecikmişti), bakışları yerdeydi ve ancak benim hizama geldiğinde yukarı baktı.

Kadife mavisi gözlerine bakınca soluğum kesildi, bedenimin geri kalanı da pelteye dönüştü. Demek o büyülü an buydu. Hayatımızı sonsuza dek değiştirecek an.

Ama kemanlar giriş müziğini berbat etmişti.

Mathias'ın bakışları sadece bir anlığına üzerimde dolaştı. Bir sütuna bakarmış gibi. Sonra şöyle yaptı: Temposunu azaltmadan yürümeye devam etti. Beni hiç fark etmemiş gibi. Yok sayar gibi.

O köşeyi dönerken kader ve ben ardından baktık ve neden böyle olduğunu aklımız almadı. Tabii kader bakmamıştı, bunu yapamazdı.

Bunun yerine pis pis sırıtıp şapkasına hafifçe vurdu ve aynı şekilde köşeyi dönüp gitti. Sefil canavar.

Aşk, bir taşıt kadar basittir.
Basit olmayan ise sürücü,
yolcular ve sokaklardır.
Franz Kafka

Tamam. Paniğe gerek yok.

Doğru zaman değildi. Sonuçta Mathias ilk görüşte aşka inananlardan değildi. Ben de öyle. Bu daha çok Linda'nın uzmanlık alanına giriyordu. Ve Felix'in. Ve Hollywood'un.

Ama Mathias'la bir araya gelmemiz ya kader tarafından belirlenmemişse? Ya da bizi ancak 2011'de bir araya getirecek olan yine kaderse? Üstelik tren tarafından çiğnenmeden yaklaşık bir dakika önce? Ya hayatımızda bize bahşedilen yalnızca o harika öpücükse? Kader bu tür oyunlarla bilinirdi...

Kadere inanıp inanmadığını ve onun her şey için sadece bir tek doğru anı öngörüp görmediğini Eva'ya sormak için telefonumu aldım ama gelecek ay evlenecek olan Eva'yla değil, 2011'de yılındaki Eva'yla konuşmak istediğim son anda kafama dank etti.

Birden kendimi inanılmaz yalnız hissettim.

Üniversiteden eve dönerken akşam yemeği yerine iki şişe kırmızı şarap satın aldım. Sevdiğim tüm insanlar buradan beş yıl uzaktaydı, tek başımaydım, 2006 yılında karaya vurmuştum... Ve Mathias'ın dikkatini bile çekmemiştim.

Tüm bunlar sadece gerçekdışı değil, saçmaydı da. Üstüne üstlük 2011 yılında bir trenin altında ölü yatıyordum. Harika manzara!

Daireme geri dönüp bir bardak şarap içtikten sonra kendime acımaya son verdim. Güzel çizmelerimi çıkardım ve kanepedeki, annemin ördüğü (ve Felix 2009 yılında fazla sıcak suda yıkadığı için çekip mutfak bezi boyutunda gelen) yün battaniyenin altına kıvrıldım. Kalorifer huzurla gürüldüyordu, kırmızı şarap etkisini göstermeye başlamıştı. Olumlu düşünmeye çalıştım. Çünkü –en azından seminerlerime katılan insanlara bunu böyle açıklıyordum– yaratıcı çözümler ancak olumlu düşünceyle doğabilirdi. Tamam, biraz önce yaşadıklarım belki hafif bir ters vuruştu ve evet, 2011'i özlüyordum yine de bu, ölü olmaktan bin kat iyiydi. Günüm o kadar da kötü geçmemişti: Hep istediğim yağmurluğu bulmuştum. Gabi'ye karşı gelmiş, Reißkurt'la kavgadan kaçınmıştım. Şarabım gerçekten... gerçekten lezzetliydi. Üçüncü bardaktan sonra tadını daha iyi almıştım. Ancak düşünmeyi biraz zorlaştırıyordu. Nerede kalmıştım? Ah, evet, sahip olduğum tüm güzel şeylerde. Mesela belim. Ve üstünü çizeceğim harika bir yapılacaklar listem.

Pekâlâ, 1.1 numaralı maddedeki büyülü an bugün gerçekleşmemişti ama en azından Mathias'ı bulmuştum, hem de Köln'de, çok yakınımda. Hayır, bu kadar kolay pes etmeyecektim.

Buradaki insanlar belki henüz beş yıl sonra olacakları kişiler değillerdi ama her şeye karşın onları seviyordum. Ayrıca bana ihtiyaçları vardı. Tabii ya. Yarın ilk iş, Eva'nın müstakbel korkunç kayınvalidesini arayıp düğün planının bir kısmını

bana bırakmasını rica edecektim. Mutlaka şiddetle karşı çıkacaktı ama acımasız olacaktım. Sonuçta –bu noktada dilim dolaşmaya başladı– paha biçilemez bilgilerle gelecekten boşuna gelmemiştim. Ben, şey, *Gelecekten Gelen Kadın*'dım ve tüm sevdiklerimi koruyacaktım. Belki normal giysilerimin altına giyebileceğim, göğsünde altın bir G harfi bulunan, daracık, esnek bir kostüm diktirmeliydim... Ve bu güzel düşüncelerin orta yerinde, makyajımı bile çıkarmadan sızıp kaldım. Bu yüzden ertesi sabah aynaya ilk baktığımda düşüncelerim hiç de olumlu olmadı.

Uzun bir duş, iki Aspirin ve ardından üç fincan kahveden sonra ofise geldiğimde *Gelecekten Gelen Kadın*'ın bilgisini işe yarar bir şekilde kullanıp kullanamayacağım konusunda pek umutlu değildim. Mesela Linda'da.

"Uwe artık hazır olduğumuzu söylüyor." Linda, Gabi ve Reißkurt'un öğleden önceki randevuları için çıkmalarını beklemiş, sonra Marlene'yle benim masamın önünde dikilmişti.

Bu hayra alamet değildi fakat doğruydu.

"Uwe rahim ağzı orgazmı için zamanın geldiğini söylüyor."

Marlene'yle kısa bir an bakıştık. Linda bizimle ezoterik seks hayatını paylaştığı zamanlarda uzak gelecekte de merakın çekiciliği ve parmaklarımızı kulaklarımıza tıkayıp "Lalalalala" diye şarkı söyleme arasında gidip geliyor olacaktık. Ne yazık ki bu konunun akabinde neyin geleceğini biliyordum çünkü "rahim ağzı orgazmı"nı çok iyi hatırlıyordum.

"Uwe bunu çok az kadının tecrübe ettiğini söylüyor," diye açıkladı Linda tıpkı o zaman yaptığı gibi. "Ve çok az erkek bunu becerebiliyor. Ama Uwe bunu yapabiliyor. Daha doğrusu rahim ağzı orgazmı onun *buluşu*." Öne eğilince kolyesinin ucu

çay fincanımın içine girdi. "Aslında mesele kadının kendini tamamen serbest bırakabilmesi, korkularından ve travmalarından arınıp partnerine koşulsuz güven duyabilmesi."

Linda tıpkı o zaman olduğu gibi meridyenler, çakralar ve kadın rektumundaki Yin ve Yang'ın akıl almaz genişliği içinde kaybolan ruhsal blokajlar (bu detaylarda çoktan kulaklarımı tıkayıp şarkı söylemeye başlamıştım) hakkında karmaşık bir konferansa başladı. Marlene'nin bakışları donuklaşmıştı.

Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama ne yapmalıydım? Uwe'nin eşi ve çocuğu olduğunu söyleyip Linda'nın kalbini kırmasına hatırladığım kadarıyla birkaç hafta vardı. Kızcağızı teselli etmek mümkün olamamıştı. Haftalarca gülmemiş ve ağlamaktan Angora tavşanına benzemişti. Ama pislik herif bilerek hain davranmıştı. E-postayla Linda'ya ailesinin fotoğrafını göndermiş ve onunla geçirdiği güzel zaman için teşekkür etmişti. "Artık ailemle ilgilenmek istememi anlayışla karşılayacağını biliyorum," diye yazmıştı. Ayrıca yaşadıklarıyla birbirlerine sonsuza dek bağlandıklarını eklemeyi unutmamıştı. Neşeli, iyimser, dünyayı kucaklayan Linda'dan geriye sadece omuzları düşük, bilgisizlerin bile görebileceği kadar karanlık bir aura ile mutsuzluk yığını kalmıştı. Bu kadar acı çekmesine izin veremezdim. Öte yandan, bu acı verici tecrübeye kadar Linda gerçekten çok, çok mutluydu. Şimdi hangisi ağır basacaktı? Ayrıca ben kimdim ki karışacaktım? Gelecekten Gelen Kadın mı?

Erken sezgi sonraki bilgiyi geçer.
Alexander von Humboldt

"Uwe, yaşam koşulları nedeniyle çoğu kadının kendilerini Yang'ın önemini vurgulamaya zorlanmış hissettiğini söylüyor çünkü..."

"Korkarım Uwe senin güvenine layık değil," diye patlayıverdim.

"Nasıl?" Linda afallamış bir ifadeyle bana baktı.

Ben de aynı şeklide afallamış bir halde ona baktım. Ne yapıyordum ben? Şimdi de gelecekte olacağı gibi hayal kırıklığına uğrayıp üzülmeyeceğini kim söylüyordu? Olayı hafifletmek yerine sadece hızlandırmış olacaktım. Fakat en azından onu rahim ağzı orgazmından mahrum eden ben olmayacaktım, çünkü hatırladığım kadarıyla (bunu Uwe icat etmiş olsa da) Linda'nın çabasına ve koşulsuz güvenine karşın bu gerçekleşmemişti. "Ben de... bilmiyorum... Şu anda bir tür ilham aldım..." diye mırıldandım ve Marlene'nin ansızın normale dönen bakışlarını görmezden geldim.

"İlham mı?"

Başımı salladım. "Sanki biri bana bir şeyler söyledi. Ama ses değildi..." diye telaşla ekledim. Eyvah, bu gerçekten de... hiç kolay değildi. Özellikle Marlene şimdi kaşlarını çatarak baktığı için.

Linda beni dikkatle süzdü. "Dün Tom Cruise'un çocuğuna olan gibi mi?" diye sordu gözleri parlayarak.

Ve o an Linda'ya olası doğaüstü yeteneklerimle ilgili masal anlatmama gerek olmadığını anladım. Deli ilan edilmeden gerçeği anlatabileceğim belki de tek insandı. Çılgın hikâyeme inanabilecek tek insan.

Çarpık bir gülümsemeyle ona baktım. "Bu öğlen yemeğe çıkalım mı, sadece ikimiz?"

İyileşme, hatanın tanısıyla başlar.
Epikür

Paralel evrendeki zamanım gerçek hayattakinden kesinlikle çok daha hızlı ilerliyordu, en azından bana öyle geliyordu. Seminer hazırlıkları ile iş telefonları arasında yapılacaklar listemde bazı maddelerin yanına yine de çarpı koyabilmiştim, 2 numaradaki DÜĞÜNe ve onun alt maddelerine de. Ama Eva'nın kayınvalidesiyle yapacağım telefon görüşmesine henüz sıra gelmemişti. Nihayet aramaya karar verdiğimde öğle yemeğine çıkma zamanıydı.

Çevir sesi geldi.

Marlene'nin, çalışma masasından kaşları yukarı kalkık halde beni seyrettiğine bakmadan da adım gibi emindim. Ona kızamazdım. Sabahtan beri telefon konuşmalarımı duymuştu. Karşısındakinin Gelecekten Gelen Kadın olduğunu bilmediği için tepkilerim ona tuhaftan da öte gelmiş olmalıydı.

Mesela biraz önce, gelecek hafta stajyerlerine takım çalışması hakkında bir şeyler öğretmemi isteyen kimya şirketinin personel şefi Bayan Tietgen telefon ettiği zaman. Seminerdeki herkesin menfaati adına Dennis Benke ya da Henke'nin (bundan emin değildim, gelecek yıllarda adı sadece ÇIRAK olarak kalacaktı) seminere katılmamasında diretmiştim. Aslında hikâye iş yerinde en utanç verici on şey

temalı partide işe yarayacak olsa da, birinin konferansımın ortasında mastürbasyon yapmasını bir kez daha yaşamak istemiyordum. Bayan Tietgen isteğimi yerine getirmeye hemen hazırdı çünkü dediğine göre söz konusu stajyer ona sürekli "Bayan Tittchen[22]" diye takılıyordu.

Bendeki bu değişiklik karşısında Marlene ilk kez tek kaşını yukarı kaldırmıştı.

"Dennis Benke, unutmaman gereken bir isim," diye açıkladım o sormadan. "Katılımcı listende görürsen hemen karşı önlemler almalısın. Ama özür dilemesine bakılırsa aldığı bilinci değiştiren maddeleri kendisi üretiyor."

"Ee... *Tamam.*" Marlene bu kadarla yetindi ama çok geçmeden benim aldığım bilinç değiştiren maddelerin de ev yapımı olup olmadığını merak edeceği belliydi.

Linda öğle yemeğinde Uwe'nin ailevi durumuyla ilgili gerçekleri açıklamak istememi bütünüyle desteklemişti. Neyse ki bu bilgileri nereden edindiğimi (Eh, gelecekten geldiğim için!") sormaya fırsatı olmamıştı çünkü konuşmak için sadece üç dakikası vardı (daha önce tuvaletteydi) ancak fikri beğenmişti, çişli Uwe zaten eşi ortaya çıkmadan önce de ona artık sevimli gelmiyordu.

Kısa bir dinlenme evresinden sonra Marlene'nin uyuşturucu tüketimimle ilgili şüpheleri yeniden yoğunlaşmışa benziyordu çünkü Gabi'nin üstüne yüklediği hafta sonu randevularını elindeki kâğıttan iç geçirerek saydığı sırada ayağa fırlayıp, "NLP eğitimi mi alıyorsun? Belgeleri sende mi?" diye bağırmıştım. Sonra da hayvanat bahçesindeki son derece aç bir aslanın,

22 (Alm.) Argoda kadın göğsü. (ç. n.)

bakıcısının elindeki eti kapması gibi elindeki kâğıtları çekip almıştım. 2011 yılında Marlene'nin Mathias'ı daha önceki birkaç NLP kursundan tanıdığını söylemiş olduğu ansızın dank ettiği için.

Bingo! Katılımcılar listesinde Mathias'ın adını görünce çok sevindim ve heyecandan kıpkırmızı kesildim. Neredeyse yumruğumu zaferle yukarı kaldıracaktım. İşte, eski dostum kader yine parmağını sokmuştu! Mathias'ı bu seminerde tanımak, bir kez daha "tesadüfen" bir yerlerde pusuya yatmaktan çok daha iyiydi.

"İyi misin?" diye sordu Marlene, histerimi biraz dizginleyerek çok iyi olduğumu ama beni de bu seminere kaydetmesini rica ettim, "ölüm kalım meselesi," dememek için kendimi zor tuttum.

"Ama bu seminerin ikinci bölümü. İlk seminerde NLP'nin konuşma partnerini manipüle eden sahte bilimin bir saçmalığı olduğunu söylemiştin ve..."

Her davranış herhangi bir bağlamda mantıklıdır.
NLP

"Fikrimi değiştirdim," diye tiz bir sesle bağırdım ve Marlene (kendi ürettiğim uyuşturucular nedeniyle) gitgide benden daha çok korkuyor gibi göründüğü için tutkumu biraz frenleyerek, "NLP'ye her zaman gerek duyulabilir, zaten temel prensiplerini biliyorum. Lütfen boş yer olup olmadığını sor. Gabi parasını ödemezse ben öderim," diye ekledim.

Her zamanki iyi huylu Marlene kaşlarını neredeyse saçlarına kadar kaldırarak serminer yöneticisini aramıştı. Bense sırıtıp duruyordum. Eh, demek ki yine de oluyormuş! İki

haftadan az bir zamanda Mathias'ı yine görebilecektim ama bu kez işi daha esaslı ele alacaktım, daha sistemli bir şekilde.

NLP, elbette. Sen nelere kadirdin, NLP...

"Yine kimi arıyorsun?" diye fısıldadı Marlene. Eva'nın kayınvalidesinin kıçını kaldırıp telefonu açmasını bekliyordum.

Aklımdan Marlene'ye kendi bestelediğim Gelecekten Gelen Kadın şarkısını söylemek gibi aptalca bir düşünce geçti. Bunun yerine Eva'nın kayınvalidesinin enerjik sesini duyduğum ahizeyi işaret ederek, "Zamanım yok," diye fısıldadım.

Çok geçmeden hedefe yönelik konuşmanın uzmanlık alanım olduğuna şükrettim. Çünkü beklediğim gibi yemek ve orkestra işiyle ilgileneceğimi söyleyince kadın buna hiç sevinmedi.

"İlgilenecek bir şey yok, Bayan Wedekind, her şey çoktan halledildi. Ve emin ellerde!" dedi kavgacı bir ses tonuyla. Adı Friedlinde'ydi, barışı çağrıştırıyordu, çok lezzetli vişneli turta pişirdiğini kabul etsem de bu adın ona uygun olmadığını düşünüyordum. Gerçi Eva'nın canını asla sıkmıyordu ama bunun nedeni Eva'nın iyi niyetiydi. Vişneli turtalar bir yana, Friedlinde'nin her gün otuz kez, "Neredeymiş, küçük Henri? Evet, neredeymiş bakayım?" diye böğürmesini dinlemek zorunda kalsaydım herhalde delirirdim.

"İnanın bana, sonunda bayat ton balıklı kanepelerin, kalkanbalığındaki tehlikeli kılçıkların ve çikolatalı mus adındaki kremaların sorumlusu siz olmayabilirsiniz," dedim dostça ama kararlı bir sesle. İletişim stratejilerim şefimin sınırlarını zorlasa da aşırı fırfırlı bluz giymiş Münsterli bir ev kadınına karşı herhalde dayanabilirdim. "Ayrıca müzik grubunun ne yazık ki müzik kalitelerini etkileyebilecek birtakım özel sorunları

olduğunu güvenilir kaynaklardan öğrendim." Hem de solist kız ortaya çıkmadığı için klavyecinin şarkı söyleme işini üstleneceğini ama bir yandan gittikçe sarhoş olurken, kafası zaten önceden iyi olacağı için sadece çok çok hüzünlü ve çok çok öfkeli şarkılar söyleceği kadar vahim sorunlar. En sonunda TEYZE'yle birlikte vestiyerde...

"Neden birdenbire her şeye karışmak istediğinizi anlamıyorum," diye anılarımı yarıda böldü Friedlinde. Öfkeden her sessiz harften önce soluk alıyor, sonra heceleri tıslayarak ön dişleri arasından bırakıyordu.

"Hayır," dedim. *Biz duygusu yaratmaya çalışın ama gerektiğinde karar verme gücünün kimde olduğuna dair şüpheye yer bırakmayın.* "Yiyecek ve müzik dışında diğerleri sizin sorumluluğunuzda. Çiçek süslemeleriniz ve sürprizleriniz harika... Ama güvercin olayından vazgeçseniz daha iyi." (Çünkü GÜVERCİNLERDEN biri ölüp çiçek tutan kızın ayakları önüne düşebilir, böylece tüm gün hıçkırmasına ve düğün fotoğraflarının burnundaki sümükle çıkmasına neden olabilirdi...) "Çünkü itiraf etmese de Eva'nın kuş fobisi vardır."

"Ama güvercinleri nereden biliyorsunuz? Onlar sürpriz olacaktı..."

"Sadece tahmin ettim. Dediğim gibi, güvercin yok. Balonlar yeterli. Ayrıca tül keselerdeki küçük hediyeler son derece büyüleyici bir fikir." *Övülebilecek ne varsa, her zaman övün. Takdir olumlu bir temel sağlar.* "Meyve dekorasyonları da harika..."

İşaretparmağımla yapılacaklar listemi taradım. "Ah, bir de Bayan Luchsenbichler... Onu davet etmesek daha iyi olur," diye Friedlinlinde'den çok kendi kendime mırıldandım.

"Nasıl? Davet etmeyelim mi?" diye korkuyla bağırdı Friedlinde. "Bayan Luchsenbichler sevdiğimiz bir komşumuz."

Komşuydu, evet ama iyi biri değildi. Kadın tam bir baş ağrısıydı. Gerçi Eva ile Robert ondan oldukça uygun fiyata çok güzel bir arazi satın almışlardı, şimdi orada resimli kitap yaşamı sürüyorlardı. Ancak ablam gibi soğukkanlı biri kocasının ailesi ile Bayan Luchsenbichler arasına tıkılmış olarak böyle huzurlu bir yaşam sürebilirdi. Çünkü Bayan Luchsenbichler araziyi satmış olmasına rağmen beş yıl sonra bile orayı hâlâ kendisine aitmiş gibi düşünmeye devam etmiş, bu yüzden sık sık Eva'nın verandasında biterek başını oturma odasına uzatmıştı. Robert ve Eva, yetmiş yaşındaki kadının kolay tırmanamayacağı bir çit döşediklerindeyse çok öfkelenmişti. Ne yazık ki hâlâ çitin üzerinden bakabiliyor ve gördüğü her şeyi yorumluyordu. Geçen yaz (yani şu zaman diliminden bakıldığında dört yıl sonra) Henri iki küçük çocukla küçük su havuzunda oynarken Bayan Luchsenbichler iyice abartıp bas bas bağırarak bakteriler ve eşcinselik nedenleriyle arazisinde çıplaklığa izin veremeyeceğini söylemişti. Hatta bu olayla Robert ve Eva'nın sabırlarını taşırınca çit, koruma duvarına dönüşmüştü.

"Oğlumu küçüklüğünden beri tanıyan, iyi bir komşu," diye tekrarladı Friedlinde bu kez havayı ağzında sıkıştırmadan.

Doğru. Bayan Luchsenbichler bunu DÜĞÜNDE beklenmedik bir konuşma yaparak davetlilerle paylaşmıştı. Giriş kapısındayken ansızın mikrofonu kapmış ve Robert'in çocukluğuna dair tüm kirli çamaşırları ortaya dökene kadar da elinden bırakmamıştı. Küçük Robert'in (Robbicik) 35 numaralı evin köpeği yüzünden deri pantolonuna yaptığını öğrenmiştik.

Buna şaşmamak gerektiğini çünkü kakalarını her yere, Bayan Luchsenbichler'in ön bahçesine de yaptıkları için köpeklerin yasak olduğunu öğrenmiştik. Ama Bayan Luchsenbichler, Robbicik'in hijyenik olmayan bir köpeği asla sahiplenmeyeceğini, uyuşturucu ve sigara kullanan, yüksek sesli müzik dinleyip makyaj yaparak ortalarda dolanan, sonra işe yaramaz eşcinsel ya da "yeşil" politikacılardan olan o kötü çocuklardan olmayacağını çok önceden biliyordu. 1985'te Robert saçlarını uzatınca Bayan Luchsenbichler bundan hoşlanmamıştı. Ancak kahverengi bukleli Claudia çok hoşuna gitmişti. Artık bunu itiraf edebilirdi, evet, kendisi, Gisela Lichsenbichler, Robert'in geçen yıllarda eve attığı kızlar içinde karakter olarak da ona çok uyduğu için Claudia'yla evleneceğini ummuştu. Claudia üstelik müzik eğitimi almıştı, çok güzel yan flüt çalıyordu ve ne zaman *Carmen*'in şu tatlı motifini çalsa Gisela Luchsenbichler'in gözleri yaşarırdı. Nasıldı o müzik? La la, lalala, lalala...

Öfkede öfke verici olan, insanın başkasından önce kendine zarar vermesidir.
Kurt Tucholsky

Hepimiz, özellikle zavallı Robbicik, dehşetten felç olmuş bir halde hiçbir şey yapamadan Bayan Luchsenbichler'e bakakalmıştık. Gerçi babam Bayan Luchsenbichler'e fırlatmak üzere sürekli şeftaliyi eline alıp durduğunu iddia etmişti ama bunu kanıtlayamamıştı çünkü Bayan Luchsenbichler'in şarkısı, balık kılçığı yüzünden boğulma tehlikesi geçiren Robert'in amcası Anton tarafından yarıda kesilmişti. Bu durum ilk anda mutlu bir teslimiyet gibi görünmüştü.

"Bayan Luchsenbichler'i davetli listesinden çıkarmam olanaksız," dedi Friedlinde. Suskunluğum karşısında herhalde biraz tedirgin olmuştu ki sesi ağlamaklıydı.

"Anlıyorum," dedim gönlünü almak için. "En önemli olan, orkestrayı ve yiyecek şirketini iptal etmeniz ve güvercinleri geri göndermeniz. Oturma düzeni için sizi tekrar arayacağım. Ah, evet, kocanızın konuşmasında sakınması gerekli konuların bir listesini de yapacağım."

"Heribert'in konuşmasını sansürlemek mi istiyorsunuz?"

"Sadece önlem almak için. Böylece fakında olmadan, daha sonra pişman olacağı bir şeyler söylemez. Düğünün, güzel bir anı olarak aklımızda kalmasını isteriz, değil mi?"

Friedlinde'nin kafası bu yeni "biz" duygusundan iyice karışmıştı. "Evet, tabii," dedi ve tatmin olmuş bir şekilde telefonu kapadım. Bu işi halletmiştim. Bayan Luchsenbichler için aklıma bir çare gelirdi nasılsa, bu sorun değildi.

Marlene anlaşılan saldırgan bir taktikte karar kılmıştı. Gözlerini kısarak bana baktı ve "Hastaneden döndüğünden beri nedense değiştin!" dedi.

Hadi ya! "Belki ne istediğimi biraz daha iyi bilen biri olmuşumdur," diye itirafta bulundum. "Hastanedeyken, insanın hayatını boşa geçirmemesi gerektiğini öğrendim."

"Evet, bunda kesinlikle haklısın," dedi Marlene. Sonra biraz şaşırtıcı bir şey oldu. Delici bakışlarını üzerimden çekerek iç geçirdi. "Sadece karar vermek için kafa yorarken bile ne kadar zaman kaybediyoruz... Gabi'nin teklifini kabul edip etmeyeceğimi hâlâ bilmiyorum."

"Hangi tek..." diye başladım ama sonra hatırladım. Gabi 2006 yılında Marlene'ye ajans için ortaklık teklif etmişti.

Nedeni, Gabi'nin tamamen yabancısı olduğu ebedi bilgelik anında Marlene'nin yeni müşterilerin büyük bölümüne sahip olduğunu ve kadın yöneticiler tarafından ülke çapında en aranılan (yakında böyle olacaktı) koç olduğunu anlamış olması değil, Marlene'nin rakip firmadan son derece çekici bir teklif aldığını öğrenmiş olmasıydı ve onu dolgun bir maaşla şirkete bağlamak yerine ajansa ortak etmenin kendisi için daha ucuza geleceğini hesaplamıştı.

Marlene'nin babası fikri desteklemiş ve bir şirket kurması için ona bırakacağı mirası erken vermeyi teklif etmişti. Ancak daha sonra –bu yıl, Noel'e doğru– Marlene, Javier'le ilişkisini bitirmeyi reddedince teklifini geri çekmişti.

Marlene sonunda –mesleki açısından– hiçbir şeysiz ortada kalmıştı: Ajansa ortak olamamıştı çünkü kredi almak ona çok riskli gelmişti. Rakip firmanın teklifini kaçırmıştı çünkü yerine başkasını bulmuşlardı. Kazancın büyük bölümünü kendi cebine dolduracağı için sırıtan Gabi'ye kalmıştı.

"Avantaj ve dezavantajları tartmak her zaman zordur," dedim dikkatle. Bu arada Gelecekten Gelen Kadın yapılacaklar listesine ekleyeceği yeni bir maddenin kokusunu almıştı.

"Aslında bu tam olarak yapmak istediğim şey," dedi Marlene. "Öte yandan... ortak olduğumuzda Gabi'nin gece gündüz çalışmamı isteyeceğine bahse girerim. Sanırım Amelie nedeniyle bunu hiçbir şekilde yapamayacağımı *anlamayacaktır*..."

Evet, Gabi 2011 yılında bunu hâlâ sürekli Marlene'ye dayatmaya devam ediyordu. Çocuğunu tek başına yetiştiren bir anne olarak zaten patronluğun üstesinden gelemeyeceğini ve ortaklığı reddettiği için aslında sevinmesi gerektiğini söylüyordu.

"Kendini tüketerek çalışmaktansa, ajans yönetmenin bir imkânı vardır," dedim. "Sen kesinlikle harika bir yönetici olursun. Şefim olmanı çok isterdim."

Marlene gülümsedi. "Bunu söylemen çok hoş. Babam da bu fırsatı değerlendirmemi söylüyor. Kızının kendi şirketinin olması düşüncesi hoşuna gidiyor. Gerçekten, hayatımda ilk kez benimle gurur duyduğunu hissediyorum. Şimdiye kadar bana hiç para teklif etmemişti, hele bu kadar baş döndürücü miktarda asla."

Dişlerimi sıkmamak için kendimi zor tuttum. Marlene'nin babası iğrenç, yaşlı bir despottu ve Marlene onun takdirini kazanmak için hayatı boyunca didinmişti. 2006'nın Noel'inde aldığı (daha doğrusu alacak olduğu) mektuptan sonra babasıyla tüm ilişkisini kesmişti. Ona hak veriyordum çünkü mektubu okumuştum. Kızının Javier'le ya da daha çok "o uyuşturucu bağımlısı mülteci ve yabancı evlilik avcısı"yla beraber olduğu sürece ailesinin evine adımını atamayacağını yazıyordu. Ayrıca mirasından bir kuruş bile alamayacaktı, bunun için kendisi bizzat uğraşacaktı.

"Karar verirken ben de gergin olurum." Marlene dalgın gözlerle pencereden baktı.

"Öte yandan, seni o kan iç..." Öksürdüm. "Şey, Gabi'yle yan yana düşünemiyorum."

Ama düşünmeye çoktan başlamıştım bile. Ah, evet, Gelecekten Gelen Kadın bu konuyu ele alacaktı. Hatta aklıma bir fikir gelmişti bile. Oldukça cesaret isteyen...

Marlene terar iç geçirdi. "Evet, haklısın. Ayrıca Bayan Zähler-Reißdorf da pek yardımcı olmayacaktır."

İnsan bazen risk almalıdır ve hatalarını yolda düzeltmelidir.
Lee Lacocca

...bir fikir ama burası paralel evrendi, öyle değil mi? O halde gerçek hayatta cesaret edemeyeceğim şeyleri rahatça göze alabilirdim. Hararetle not alırken düşüncelere dalmış bir halde konuşmaya devam ettim. "Bayan Zähler-Reißdorf demişken... bence bu ajanstaki günleri sayılı." Çünkü sonbaharda Bay Reißdorf'la Stuttgart'a taşınacak ve tamamen geçmişte kalacaktı.

"Yine ne karalayıp duruyorsun?" diye sordu Marlene.

Kâğıdı çabucak katladım. "Ah, sadece yapılacaklar listesi." Gülümsedim. "Yapılacak çok iş var!"

İnsanın makul davranması için üç yolu vardır: İlki düşünmek, ikincisi taklit etmektir; bunlar en kolaylarıdır. Üçüncüsü ise deneyimdir, bu en zorudur.
Konfüçyüs

2006 yılında organik ürün yelpazesi kısıtlıydı ama Jamie Oliver[23] tarifine göre yapacağım yemek için organik tavuk, yeterince taze pırasa ve mantar vardı. Bu arada Jamie Oliver'ın bu yemeğin tarifini şimdiki zamanda henüz verip vermediğini bilmiyordum. Ama önemi yoktu, tarifi ezbere biliyordum. (Tanıdık geldiyse, bu yemeği 51. sayfada pişirmiştim.)

Arama motoruna "dünyaya yeniden gelenler" yazıldığında 2006 yılında da şaşılacak kadar fazla sonuç çıkıyordu. Birçok insan (tabii çoğu yaşlı ya da ölmek üzere olanlar) bu konuya kafa yormuş ve öte dünya için bilgece sözler sarf etmişti. Ortak fikir hep aynıydı: İnsan dünyaya bir kez daha gelecek olursa, daha çok eğlenip sevecek ve hata yapmaktan daha az korkacaktı. Günbatımını daha çok izleyecek, daha çok sarılacak, daha az ev işi ve diyet yapacaktı. Daha çok "şimdi olmazsa ne zaman", daha

Make something STRANGE every day.[24]

23 İngiliz uyruklu ünlü şef, televizyon programcısı, yazar ve restoran işletmecisi. (ç. n.)

24 (İng.) Her gün tuhaf bir şey yap. (ç. n.)

az "çoraplarını kaldır", daha fazla "seni seviyorum" diyecekti; göbeğini daha az içeri çekecek, bayramları dilediğince kutlayacaktı. Tüm bunlar beni oldukça aydınlatmıştı! Bu yüzden bu hafta sonu birden aklıma esmiş ve Linda, Marlene, Amelie ile Javier'i akşam yemeğine davet etmiştim. (Daha çok kişiyi davet edebilirdim ama o zamanlar Köln'de çok arkadaşım yoktu.) Hayatı sıkıcı akşam yemekleriyle tüketmek yazık olacağından, Paskalya yumurtaları boyayıp "Nobody is perfect[25]" oynamaya karar vermiştim. (Günbatımlarıyla pek işim olmazdı.)

Sebze tezgâhı üzerindeki aynaya kaçamak bir bakış attım ve kendimi incelemek için olduğum yerde kaldım. Üzerimde en sevdiğim kot pantolonum ve en küçük yağ kitlesinin bile çıkıntı yapmadığı, dar bir tişört vardı. Yeni yağmurluğumu caka satar gibi görüneyim diye önü açık bir şekilde giymiştim. Harika görünüyordum! Bu formumu olabildiğince uzun korumak için mutlaka bir pilates kursuna yazılmalıydım.

Keyifle mırıldanarak alışveriş arabamı sürdüm. Geçmişe yaptığım bu zorunlu ziyaretin beni gittikçe sakinleştirdiğini (her gece uykuya dalarken, 2011 yılında ve trenin altında uyanmaktan çok korkuyordum, bu hiç de sakinleştirici değildi!) söylersem saçmalamış olurdum ama başa çıkmaya başlamıştım. Mathias'ı NLP seminerinde tekrar görme umudu, gelecekle ilgili bilgilerime yönelik burada ve şimdi küçük bir başarı sağladığım gerçeği kadar keyfimi yerine getiriyordu.

---

25 (Ing.) Kimse kusursuz değildir. (ç. n.)

Linda sayesinde de kendimi artık o kadar yalnız hissetmiyordum. Tamam, belki böyle söylenemezdi ama en azından olaylar üzerinde birlikte düşünebileceğim birini bulmuştum. Linda gelecekten geldiğimden bir an bile şüphe duymamış, aksine, karmaşık hikâyemin tümünü irileşmiş gözlerle dinlemiş ve trenin üzerime geldiği bölümde ağlamaya başlamıştı.

"Bu çok korkunç bir olay, zavallım benim!" diye mırıldanmış, teselli etmek için bana sarılacağı sırada meyve suyunu devirmişti. "Kendini berbat hissetmişsindir! Ama yalnız değilsin! Ruh göçüyle ilgili birkaç şey okumuştum... Ve öldüğüne inanmıyorum. Aksine, hayatın sana ikinci bir şans sunduğunu düşünüyorum."

Rahat bir soluk alarak kendimi hafif çiş kokan kollarına bırakıp daha çok minnettarlıktan ve kendime acıdığımdan biraz ağladım. "Yani şu anda 2011'de herhangi bir morgda yatmıyorum, öyle mi?"

"Hayır, ölüm çok daha farklı oluyor," diye beni sakinleştirmişti Linda. "Öyle olsa zamanda geri gidip bir paralel evrene gönderilmezdin. Bir tünelden geçmen gerekir, senin için dökülen gözyaşlarının içinde bata çıka yürür, senin yüzünden ölmüş tüm hayvanların önünden geçerdin. Hüzünlü gözleriyle sana bakarlar, sonra da ışığa yürür ve bir sonraki hayatında vejetaryen olarak doğardın."

Dost, karşısında sesli düşünebildiğin kişidir.
Ralph Waldo Emerson

"Çok iyisin, bana inandın ve deliymişim gibi bakmıyorsun!" diye burnumu çektim.

"*Tabii ki* sana inanıyorum, Katiciğim," demişti Linda. Kollarındayken kendimi güvende ve korunaklı hissetmiştim. Yalan söyleseydin bunu aurandan hemen anlardım," diyene kadar Linda'nın hepimizden daha bilge olabileceğini bile düşünmüştüm.

Bu bir işaret olmuştu. Ne yazık ki ondan ayrılıp gözyaşlarımı silmem ve Uwe'yle ilgili şu nahoş hikâyeyi masaya yatırmam gerekiyordu. "Yalan demişken..." diye içim daralarak söze girdim.

Linda, "Gelecekten Gelen Kadın" olarak beni hemen kabullenmişti (ve buraya tek boynuzlu at üzerinde gelseydim herhalde onu da sevecenlikle okşardı) ama Uwe'nin onu haftalardır aldattığını söylediğimde bana inanmak istememesini düşünmem gerekirdi. Her çareye başvurmuş olmama rağmen (Marlene'nin 2009'da geliştirdiği "Etkili Blöf Yapmak" seminerindeki bilgiler dahil) yine de kanıtlarım öylesine azdı ki en azından şüphe tohumları ekmiş olmayı başarı sayıyordum. Linda en azından artık kendi çişini kullanmaya da son vermişti. Bunu da iyiye işaret olarak kabul ediyordum.

"Pardon, geçebilir miyim?" Alışveriş arabamı hızla ileri sürerek süt ürünlerinin bulunduğu bölümle kahvaltılık gevreklerin olduğu reyona giden bölümü saatlerce kapamadan önce çift koltuklu dev bir bebek arabası süren stresli anneyi solladım.

Yemeği, tarifteki gibi dört kişilik değil altı kişilik yapacağım için ne kadar kremaya ihtiyacım olacağını kafadan

hesapladım ve bu arada tatlı olarak arabama altı çikolata mus paketi attım.

Davetim Javier'i da kapsadığı için Marlene biraz utanmıştı. "*Tam* olarak birlikte sayılmayız, biliyor musun?" diye mırıldanmış ve "Benim için çok genç," demişti. Ben de birlikte gelmelerine çok sevineceğimi söylemiş, Linda için de bir erkek arkadaş getirebileceğini eklemiştim. Linda, Javier'in grubundaki davulcuya âşık olur ve Uwe'den hızlı davranıp onu postalarsa harika olurdu doğrusu.

Bir şey unutup unutmadığımı kontrol etmek için alışveriş arabama yoklayan bir bakış atıp hızla kasaya yöneldim. Eve giderken köşedeki şarap dükkânına uğrayacaktım, tarifte yazdığı üzere sos için bolca şarap gerekiyordu. Ayrıca gönlümüzce eğlenmek için de.

Vınnn!

Anahtar kelime buymuş gibi, köşeyi dönen başka bir alışveriş arabasına tosladım. Ondan daha hızlı davrandığım için arabayı mısır gevreği paketlerinden oluşmuş bir kuleye ittim, kule önce hafifçe sallandı, sonra gürültüyle yıkılıverdi. Tıpkı bir film sahnesi gibiydi ama filmlerde herhalde karton kutular yerine elma püresi dolu şişeler kullanılırdı. En azından çıkan ses teknik olarak daha dramatik olabilirdi, yerdeki kaygan elma pürelerinden söz etmiyorum, tabii. Yine de mısır gevreği paketlerine bir şey olmamıştı.

"Kahretsin..." dedi alışveriş arabasını süren adam. Süpermarketlerde de solun sağa yol vermesi gerektiği gibi bir kural olup olmadığından emin olmadığım halde tam özür dileyecektim ki karşımda duran kişiyi tanıdım.

Felix.

Kalbim birden boğazımda atmaya başladı. Lanet olsun! Bu süpermarket onun semtine çok uzaktı. Hain kader alışveriş arabasıyla önüme çıkmasın diye onu buraya yollamış olmalıydı. Şimdi yüzüme bakarsa büyük ihtimalle birkaç saniye içinde bana âşık olacaktı, kurnaz kader herhalde böyle planlamıştı. Çiçekli pijamam ve yağlı saçlarımla değil, harika göründüğüm bir anda karşısındaydım. Çok şeytancaydı doğrusu!

Ama bana sökmezdi!

Yere eğilip mısır gevreği kutularını kaldırırken –Felix de aynısını yapmıştı ama henüz göz göze gelmemiştik– onu nasıl yıldırabileceğimi hararetle düşünmeye başladım. Felix neye katlanamazdı, kadınlarda en itici ve sıkıcı bulduğu şey neydi? Mesela tıraş edilmiş kaşlar olabilir miydi? Ama şu anda işime yaramazdı. Güney Almanya aksanını hiç erotik bulmazdı. Başka? Haydi, çabala, Kati! Bu adamı kendinden daha iyi tanıyorsun. Nelerden hoşlanmaz? Kaşındıran yün kazaklardan. Sütlaçtan. Sofra adabı bilmeyenlerden. "Babafingo" sözcüğünden. Xavier Naidoo[26] ve Rosenstolz'tan[27]. Temizlik hastalarından. Barbie'nin pembe dudak parlatıcısından. Dilbilgisi hatalarından. Birinin ona "canikom" demesinden. Dil pirsinginden. Noel kekindeki limon ve portakal kabuklarından...

Aman Tanrım, tamamen bana dönüp yüzüme bakmıştı. Gülümsüyordu. Tanıdık bakışları üzerimdeyken birden sevdiği şeyler aklıma geldi. Fırtınalı havada deniz kıyısında yürümek.

---

26 Mısır asıllı Alman müzisyen. (ç. n.)

27 Berlin kökenli, Alman müzik grubu. (ç. n.)

Badem ezmesi. *Monty Python ve Kutsal Kâse.*[28] Bacaklarına dokunan soğuk ayaklarım, dediğine göre. Circlesquare ve Arcade Fire'ın ve başka hiç kimsenin tanımadığı grupların müzikleri. Kediler ve köpekler; yolda gördüğümüzde hepsini okşardı... Dur bakalım! Bu böyle olmayacaktı. Çaresizlik içinde sofra adabı kötü ve temizlik hastası biri gibi görünmeye çalıştım. Ama Felix hâlâ gülümsüyordu. "Yardımınız için teşekkürler," dedi.

Ah, hayır! Şimdi sert bir dil kullanmak gerekiyordu.

Elimdeki mısır gevreğini yığının üzerine fırlattım. Ağzımı yayarak, "Hiç de bile yardım falan etmiyorum bir kere!" dedim. Kahretsin, bu ne biçim bir konuşmaydı? "Manyaklar gibi üstüme çıktın, bir de laf ediyorsun!" Olsun, en azından kulağa berbat geliyordu. Felix afallamıştı. Herhalde hangi ülkeden geldiğimi düşünüyordu.

Basit konuş, yavaş konuş ve çok fazla şey söyleme.
John Wayne

Neyse ki çok genç bir süpermarket çalışanı yanımıza geldi, bu aptal mısır gevreği kulesi büyük ihtimalle bu stajyerin fikriydi. "Önemli değil. Ben hallederim," dedi şaşırtıcı bir içtenlikle.

Rahat bir soluk alıp normal sesimle, "Teşekkür ederim," dedim ve hemen ardından aceleyle, "Ama bak, bil diye söylüyorum, bu onun suçu," diye ekledim. Alışveriş arabasını kaptığım gibi oradan uzaklaştım. Hah! Kaderin bir sıfır önüne geçmiştim işte.

Ama erken sevinmiştim. Felix arkamdan koşuyordu.

---

28 İngiliz komedi grubu Monty Python'ın 1975'te çektiği film. (ç. n.)

Hızımı artırdım. O sırada yağmurluğumun cebindeki telefonum çaldı. Bir bu eksikti.

"Hey, durun," diye bağırdı Felix.

Evet, bu akıl alır şey miydi? Yoksa *yine* telefon numaramı mı soracaktı?

"Bu yol hiç kolay olmayacak," diye şarkı mırıldandığım sırada bana yetişti, hemen telefonumu cebimden çıkardım.

"Siz benim..." diye başladı Felix.

"Şişşt! Telefonla konuşuyorum, kör müsünüz?" Telefonu kulağıma tuttum. "Linda, şekerim, şu anda vaktim yok. Kuaföre gidip kaşlarımı tıraşlatacağım, sonra bir koşu eve gidip canikoma sütlaç pişireceğim..." Felix'i delici bakışlarla süzdüm. *Hey, bu kadın senin tipin olmadığı gibi bir ilişkisi de var, anladın mı? Çek arabanı!*

"Kati? Neler söylüyorsun, anlamıyorum," dedi Linda. "Şey, yemek pişirirken seni rahatsız etmek istemezdim ama sana haklı olduğunu söylemek istedim."

"Ne? Hayvanlardan hoşlanmadığımı nasıl bilmezsin? Onları ancak yakamda ve tabağımda severim! Hayvanlar sadece pislik getirir, duydun mu?" Hah! Felix şimdi oldukça tiksinmiş görünüyordu. Ama gitmek için bir girişimde bulunmamıştı, inatla olduğu yerde duruyordu. Hatta alışveriş arabama dokunuyordu. Parmaklarına vurdum. "N'oluyor yahu?"

"Bugün Uwe'nin muayenehanesindeydim, resepsiyondaki kızı onun hakkında biraz sorguya çekeyim dedim... O da konuşmaya pek hevesli çıktı. Ve ne dedi, biliyor musun?"

"Dilimdeki pirsing onun babafingosuna takıldığı için çok sinirleniyor," dedim. Felix'in işini bitirmek için artık bu kadarı yeterdi herhalde. Neden hâlâ dikilmiş, dünyanın yedinci harikasıymışım gibi bana bakıyordu?

"On yıldır evliymiş ve üç çocuğu varmış." Linda hafifçe burnunu çekti. "Biliyordun. Kimden öğrendin? Resepsiyondaki kızdan mı?"

"Ah, Lindacığım! Çok üzüldüm. Seni hemen arayacağım, tamam mı?"

"Şimdi lütfen bana şunu..." dedi Felix yeniden alışveriş arabamı tutarak. Burada bir terslik vardı!

"En küçüğü daha bir yaşında..." dedi Linda, gittikçe aşırı yüklenmeye başladığımı hissediyordum. "İleri derece atopik dermatiti varmış, hiçbir homeopatik tedavi işe yaramamış..."

"Felix? Her yerde seni arıyorum!" Bir kadın eli arkadan Felix'in omzuna kondu.

Elin kime ait olduğunu anlayınca ağzımdan hafif bir ciyaklama çıktı. Tıpkı can verirken KOBAY'ın çıkardığı ses gibi.

Lillian! ESKİ SEVGİLİSİ! Herhalde artık eski değil demekti bu. Anlaşılan "ilişki molası"nı bitirmişlerdi. Bu da Felix'in neden bu süpermarkette olduğunu açıklıyordu. Çünkü Lillian hemen köşede oturuyordu.

Cık cık. Demek bisikletini çiğnemedim diye hemen yelkenleri açarak eski sevgilisine süzülmüştü.

Böylesi elbette daha iyiydi. Esasen, bundan daha iyisi olamazdı. Yani, Felix'in bensiz mutlu olması *harikaydı*. Ancak... Tanrım! Lillian olması şart mıydı?

Gereksiz bir el hareketiyle Felix'in saçlarını düzeltmesini öfkeyle izledim. "Geliyor musun?" diye sordu.

"Geleceğim fakat lane... kadın alışveriş arabamızı aldı!" dedi Felix.

"Şey... Ah." Bakışlarımı Felix'ten alışveriş arabasına çevirdim. "Doğru, bu benimki değil. Zaten düzinelik pakette cevizli yoğurt asla satın almam. İspanya'dan ithal çilek de... ve Paskalya tavşanı da..." Altın yaldızlıydı ve boynunda çanı vardı. Tıpkı Felix'in Paskalya'da kahvaltı tabağıma hep koyduğu gibi.. Boynundaki tasmaya hep bir not iliştirirdi.

Felix'in bakışlarını hissedip toparlandım. "İstesem böyle tavşanları her yerden satın alabilirim, sizinkine kalmadım! Ama istemem," diyerek öfkeyle ona baktım, sonra arabasını hafifçe ittim. "Alın aptal pılı pırtınızı!"

"Teşekkür ederim," dedi Felix rahatlayarak.

"Gel, canım, acele etmeliyiz, çiçekçi dükkânı birazdan kapanacak." Lillian yürürken bir elini Felix'in poposuna attı. Ya da oraya yakın bir yere. Çiçekleri de Paskalya pazarları hep sığır sarması pişiren eski kayınvalidem için alacaklardı herhalde.

Ansızın kadere fena halde öfkelendim. İkinci kez benimle kukla gibi oynuyordu. Bu kez kendimi büsbütün aptal yerine koymuştum. Üstelik boşu boşuna. Felix için endişelenmem gerekmiyordu. Evet, artık aramızdaki büyülü anı sonsuza dek engellemiştim. Yaptıklarım aklıma gelince utançtan kızardığımı hissettim. Neyse ki Felix bunu görmedi. Lillian'la çoktan köşeyi dönmüşlerdi.

"...ve Uwe'nin yaptığı hiçbir şey de. Korkarım yalnızca karısını aldatan, beş para etmez yalancının teki değil, aynı zamanda beş para etmez bir şifacı da," dedi hattın diğer ucundaki Linda. "Artık şimdi söyleyebilirim: Kulak temizleme mumları da tam bir fiyaskoydu. Orada mısın, Kati?"

İç geçirdim. "Evet, tatlım, buradayım," dedim.

Gerçek keşif gezileri yeni coğrafyalar tanıyarak olmaz,
olayları başka gözle görmekle olur.
Marcel Proust

Gabi elbette NLP seminerinin masrafını üstlenmeye hevesli değildi. Bütün iş gününü orada geçirecek olmam da ona uymuyordu. O da benim gibi NLP'ye pek prim vermeyen biriydi. Yani insanın her davranışının, mesela Gabi'nin ya da Reißkurt'un, aslında olumlu bir niyetle motive edilebileceği varsayımı herhalde ciddiye alınamazdı, değil mi?

Gabi, "Ofisten birinin ne işe yaradığı meçhul olan bu kursu alması yeterli," diyerek her zamanki gibi tüm gerekçelere kulaklarını tıkamıştı. Ama paralel evrende eskisinden daha inatçı olduğum için bir dizi dil şaklatmaları ve göz devirmeleri arasında seminer ücretini kendim ödeyeceğim ama o günümün izin olarak düşülmeyeceği konusunda anlaşmıştık.

Ancak tüm bunlar banka hesabım için hayırlı olmamıştı çünkü seminer Düsseldorf'taki beş yıldızlı otelde yapılacaktı. Marlene bana *tüm* katılımcıların orada kalacağını söylemişti çünkü akşamları barda güzel etkinlikler oluyordu. Bu işime gelmişti, koşullar tanışma için bundan daha ideal olamazdı. Marlene iki yataklı odasını benimle paylaşmayı teklif etmişti ama para kaynaklarım kuaför, kozmetik ve baştan çıkarıcı yeni

iç çamaşırlarıyla (ne olur ne olmaz diye) suyunu çekmiş, ayın geri kalanında yiyecek satın alacak param bile kalmamıştı.

Gelecekten Gelen Kadın eski mütevazılığını bir kenara bırakmış, çok daha masraflı bir yaşam sürmeye başlamıştı. Henüz üç hafta bile geçmemişti ki iflas bayrağını çekmek üzereydim.

Bunun dışında oldukça iyi durumdaydım.

Tabii Tom Cruise ve Katie Holmes çocuklarının adını gerçekten "Suri" koydukları için de. Linda buna hiç şaşırmamış, bense biraz rahatlamıştım. Yani sonuçta burası paralel evrendi ve bebeklerinin adını Calamity Jane de koyabilirlerdi. Ya da sadece Susi. Hatta bebek erkek bile olabilirdi. Böylece paralel evrenin tıpkı geldiğim dünya gibi işlediğinden en azından emin olabilmiştim.

Linda benim aksime paralel evren teorisini pek tutmamıştı. "Ölü olmadığını artık biliyoruz, Kati. Komada da değilsin," demişti. Ofiste olmamız ve etrafımızın kalabalık olması onu, yeni durumumu borazanla ilan etmekten alıkoymamıştı.

Perşembe günü öğleden sonraydı ve on beş dakika önce Uwe'den e-postayla ayrıldığı göz önüne alınacak olursa Linda oldukça sakin görünüyordu.

"Ölü değil mi? Kati bunu duyduğuna sevinecektir," dedi Marlene kaşlarını çatarak. Reißkurt ise gözlerini devirip, "Tanrım, sen akıl fikir ver," diye mırıldanmakla yetindi. Linda'ya "çeneni kapa" gibilerinden bir bakış attım ama yararı olmadı.

"Yoksa Marlene'ye henüz söylemedin mi?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Neyi söyleyecekti?" diye sordu Marlene.

Sinirlenmeye başlamıştım. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Linda'ya neden her şeyi anlatmıştım ki?

"Kati herhalde başka bir boyuttan buraya geldi." Linda herkesin yüzüne bakıp gülümsedi. "Gelecekteki bir paralel evrenden, diyebiliriz. Ya da... şey, tam olarak *ne* olduğunu araştırmamız gerekiyor. Ama Kati'nin aslında burada olmayıp her şeyin sadece bir yansıma olduğu fikri üzerinde düşündükçe daha az hoşuma gidiyor, doğrusu. Buradaki her şey sadece Kati'nin bilinçaltı tarafından yaratıldıysa, biz burada ne yapıyoruz? Bu gece gerçek Linda olmayabileceğim düşüncesi yüzünden kendimi oldukça kötü hissettim. O zaman sen de gerçek Marlene olmayabilirsin... Anladın mı?"

"Şey. Evet. Tabii. Her kelimesini," dedi Marlene bana soru sorar gibi bakarak. Başımı iki yana sallayıp omuz silktim.

"Biliyor musun, Linda, herkes, şey, doğaüstü olayları senin gibi algılamayabilir," dedim biraz utanarak. Zavallı Linda. İyi niyetli olduğu kesindi. Paskalya öncesi (ve son derece eğlenceli) yumurta boyama ve pırasalı tavuk gecesi ona aşk acısını biraz olsun unutturmuştu ve bunda Javier'in müzik grubundaki arkadaşının katkısı olmamıştı. Yumurta üfleme tekniğiyle ilgili kasıtlı sorum sayesinde onları kusursuz bir şekilde dudaktan öpüştürmüş, güzel bir yan etki olarak ikisinin fotoğrafını çekmiştim. Gelecekte rahim ağzı orgazmını gerçekleştirecek başka birini bulması

Women are like tea bags, they don't know how strong they are until they get into hot water.[29]
Eleanor Roosevelt

29 (Ing.) Kadınlar poşet çay gibidir, sıcak suyun içine girene dek ne kadar güçlü olduklarını bilmezler. (ç. n.)

gerektiğini anlaması için de fotoğrafı daha sonra Linda'nın ayrılık e-postasına ekleyip çişli Uwe'ye göndermiştik. Aslında gayet uygun olacağı halde Linda mektubun sonuna "Siktir git!" yazmaktan kaçınmış, bunun yerine birlikte geçirdikleri güzel zamanlar için teşekkür etmişti.

Artık bu mesele hallolmuştu ve Linda yine Gelecekten Gelen Kadın fenomeniyle ilgileniyordu.

"Kahve içeceğim. Benimle mutfağa gelir misin?" diye sordum ve yanıtını beklemeden Linda'yı çekiştirdim. Mutfakta omuzlarından tutup gözlerinin içine baktım. "Şimdi beni iyi dinle, Linda! Gelecekten geldiğim konusu sadece sana güvenip söylediğim bir sır ve bütün sırlar gibi gizli tutulması gerekiyor! Herkes Süperman, Örümcek Adam ya da Tinker Bell tanıyor olsaydı ne olurdu? Bu sırrı ifşa ederek sadece başkalarının kafasını karıştırırız. Lütfen, başkalarının yanında bu konudan söz etmemeni rica ediyorum."

Herhalde doğru bir ses tonu seçmiştim, Linda anlayışla başını salladı. "Herhalde haklısın. Çoğu kişi böyle bir olayla başa çıkamaz. Çıksa bile bunu kendini zengin etmek için yapar. Senden futbolda dünya kupasını kimin kazanacağını ya da VW hisse senetlerini satın almanın para getirip getirmeyeceğini öğrenmek isterler ya da..."

Ah. Futbol bahislerinden zengin olunabilir miydi? Artık Linda'yı dinlemiyordum. Kahretsin, bu yıl futbolda dünya kupasını kim kazanmıştı? Fransa mı? Portekiz mi? İspanya mı? Yoksa bu 2010'da mıydı? Ben gerçekten umutsuz vakaydım. Ama en azından 2006'da gerçekleşen dünya kupasının çok güzel bir havada yapıldığını biliyordum. Hollanda ve Arjantin

olamazdı. Almanya da değildi. Onlar üçüncü olmuştu. Kime karşıydı... off... İsveç'e miydi?

Linda bana bir fincan kahve koydu. "Bu düşünce beni çok huzursuz etti... şey... bilirsin işte... ölüm, öte dünya, paralel dünyalar... Bu yüzden oturup iyice araştırdım. Senin, şey, durumunun nedeni olarak sayısız olasılık var. Bunu ilk yaşayan sen değilsin."

"Değil miyim?" Bana benzer çok kişi olması, içimi bir anlığına umutla doldurdu: Zamanda yolunu şaşırmış ve her hafta "Anonim Zaman Yolcuları" derneğinde buluşup işe yarar ipuçlarını paylaşan insanlar. Ama bir an kiminle konuştuğumu unutmuştum.

"Ah, hayır! Böyle şeyler sürekli oluyor," dedi Linda beni ikna etmek istercesine. "Çoğu kişi yıldırım çarptığı için böyle oluyor. Ya da çok farklı bir kuyrukluyıldız gördüğünde. Ya da..." Sesi burada büsbütün ciddileşmişti, "sihirli bir mutluluk keki yediğinde."

"Yaa. Bu bilgiye tam olarak nereden ulaştın?"

"Şey, birçok kaynak var..."

"Hangileri?"

Linda saf saf bana baktı. "Ee... kitaplar ve filmler işte! Bilirsin. İnsanların ansızın beden değiştirip küçük bir çocuk olduğu ya da çirkin yerine güzel oldukları ya da... *Keşke 30 Olsam* filmini bilir misin? Bu filmde dilekleri yerine getiren sihirli bir toz vardı..."

"Anlıyorum," diye sözünü kestim. "Ama bunları bir kenara bırakmalıyız. Şimşek yok. Kuyrukluyıldız yok. Sihirli to..."

"Dur bakalım, o kadar acele etme! Önce beni dinle. Boyut değiştirmenin sorumlusu... sihirli hatta kutsal güçlere sahip

kişiler de olabilir. Bir şey öğrenmen gerektiği ya da bir görevi halletmen gerektiği için."

Evet, tabii. Bunu belki yüz kez düşünmüştüm. Dünyayı kurtarabilecek kişi olamayacağımı da. Bence görevim Mathias'la mutlu olmak ve DÜĞÜNün büyük harflerle yazılmasını engellemekti. Ve iyi bir insan olmak... Mesela Felix ve LILLIAN'la ilgili kötü şeyler düşünmemek, yeni ve iyileştirilmiş benliğimin ikisine de bu dünyada içten mutluluklar dilemesi... En azından Felix'e. Önceki gün de Bayan Baronski'yi hastanede ziyaret etmiştim ve buna çok sevinmişti! Futbol bahislerini de kazanacak olursam parayı iyi bir amaç için kullanacaktım. En azından çoğunu.

"Yani şey, kazadan önceki günlerde sihirli güçlere sahip ya da kutsal biriyle karşılaştın mı?"

"Lindacığım, gerçekten çok iyisin ama..."

"Düşün! Gizemli, yaşlı bir adam. Bilge bir kadın. Parlak şapkalı küçük bir çocuk? Biliyor musun, ruhani rehberler ya da iblisler –tabii bunu istemeyiz!– bir mesaj iletmek için diledikleri kılığa girebilirler."

"Ee..." Düşünüyormuş gibi yaptım. "Hayır."

Linda'nın sesindeki ısrarın dozu artmıştı. "Peki, ya konuşan bir heykel? Bir sabun köpüğü? Boşluktan gelen bir ses? Ya da *İsa*...?"

Kahvemi alıp kapıya yönelmek istedim ama yolumu kesti.

"Ya da pis pis kıkırdayan bir Asyalı da olabilir," dedi telaşla.

Başımı iki yana sallayıp onu yavaşça yana ittim. "Hiç kimseyle karşılaşmadım." Aslında biri vardı... Evsiz adamdan söz etmesem daha iyiydi, yoksa Linda onun İsa ya da kötü

büyücü olduğunu söyleyecekti. "Dünyanın sonu gelecek!" ciddiye alınacak bir mesajdı.

"Şaşı bakan bir kedi!" diye oldukça tiz bir sesle arkamda bağırdı Linda. O an hatırladım: İtalya! 2006'daki dünya kupasını İtalyanlar almıştı. Korna çalan pizzacı konvoyları şehirde tur atmış, herkes kırmızı-beyaz-yeşil bayraklar sallamıştı. Şişko ve şaşı bir erkek kedisi olan köşedeki İtalyan restoranının sahibi herkese bedava bira dağıtmıştı. Hah! Bu akşam şu futbol bahislerinin nasıl oynandığını rahatça araştırabilirdim. Biraz paranın aslında hiç kimseye zararı olmazdı. Hatta vitrinde gördüğüm o harika elbiseye de... Yani "Dünya için Ekmek" örgütü de herhalde yapacağım bağışa çok sevinirdi.

Çalışma masama döndüm. Marlene ve Reißkurt yine tartışıyorlardı ama onları duymadım bile çünkü yeni elde edilmiş zenginlikle neler yapılabileceğine dair hayaller bir anlığına dikkatimi dağıtmıştı (bana minnettarlıkla bakan neşeli çocuklar, Bali'de ıssız bir kumsal...)

Nesnelerin özelliği, kendilerini gizleme alışkanlıkları olmasıdır.
Heraklitos

Ardından yanı başımda bir ses yükseldi.

"Bunun sizi ilgilendirdiğini gerçekten bilmiyordum," dedi Marlene sertçe ama Reißkurt kaypakça yanıtladı. "Haklısınız, beni ilgilendirmez. Ama dünyanın her yerinde insanlar, kendilerini ilgilendirmediğini söyleyip baş çeviriyorlar. Çok azı çocuklarla ilgilenecek medeni cesarete sahip."

Marlene'nin yanıt vermemeyi tercih etmesi beni şaşırtmıştı. Normalde içimizde Reißkurt'a haddini bildiren bir tek oydu oysa ki.

"*Amelie*'ye mi acıyorsunuz?" diye sordu şaşkınlıkla Linda. Mutfaktan çıkıp arkamdan gelmişti.

O küçük haylaza herhangi birinin acıyabileceği fikri beni de şaşırtmıştı. Amelie kadar ne yaptığını bilen, korkusuz ve bilinçli başka bir çocuk tanımıyordum. Ayrıca hiç kimse onun kadar sevilemezdi.

Marlene her an patlayacakmış gibi görünüyordu ama bakışlarını inatla ekrandan ayırmadı.

"Çocuklar ergenlik çağında süper hassas olurlar ve desteğe ihtiyaçları vardır," diye devam etti Reißkurt. "Annenin dengesiz aşk hayatı, kızınızı rahatsız etmekle kalmıyor, ileride gelişmesini kalıcı olarak etkileyecek. Tabii olumsuz yönde. İnanın bana, o sadece ağabeyi olabilecek yaşta, üstelik tamamen farklı bir kültürden gelmiş biri..."

Elinde gitar olan erkek, elinde kulak temizleme mumu olan erkekten kesinlikle kat kat üstündür.

"Ah, çok saçma," diye sözünü kestim. "Adam Marlene'den sadece on yaş küçük ve çevremizdeki otuz beş yaşındaki erkeklerden çok daha olgun. Ve..."

"Harika şarkı söylüyor," diye sözü ağzımdan aldı Linda. Cumartesi akşamı mutfakta Javier ve arkadaşı Emil gitar çalmışlardı. O günden beri Linda'nın Uwe için gözyaşı dökmemesi artık beni şaşırtmıyordu. "Auraları kusursuz bir uyum içinde..."

"Üstelik, Marlene ile Amelie'nin başına gelebilecek en güzel şey..." dedim.

"Tamam, yeter." Marlene ayağa kalktı. Altdudağı titriyordu. "Bu tartışma kesinlikle gereksiz çünkü..." Sesi biraz kırılgan çıktı. "Javier'le artık birlikte değiliz."

"Ne?" Linda'yla ikimiz ona şaşkınlıkla baktık. Kendimi zorlayarak bu durumu daha önce yaşayıp yaşamadığımı hatırlamaya çalıştım ama hayır! Yaşamış olsaydım unutamazdım. Öte yandan Javier'le Marlene'nin birlikteliklerinin toplam bir ay sürdüğünü de biliyordum. Ancak oraya buraya koşuşturup durmaktan bunu ayrıntılarıyla öğrenememiştim, ayrıca o zamanlar Marlene'yle henüz sıkı dost değildik. Tabii mutfağımda geçirdiğimiz o harika yumurta boyama gecesi hiç yaşanmadığı için de.

"Evet. Çünkü... yetişkin gibi davranmalı ve... ve... sorumluluğumun bilincinde olmalıyım..." Marlene'nin gözleri doldu. "Özür dilerim, tuvalete gimeliyim." Şaşkın bakışlarımız arasında kapıya doğru yürüdü. Beş adım sonra koşmaya başladı. Kapı oldukça yüksek sesle ardından kapandı.

Bayan Zähler-Reißdorf'un yüzünde tatmin olmuş bir ifade belirmişti. "Ajansı da düşünmesi gerek, özellikle patronla ortaklık yapmak istiyorsa. G & G'nin de koruması gereken bir ünü var..."

"Kapa çeneni!" diye homurdandım. Bu kadın iyi bir insan olmamı gerçekten zorlaştırıyordu. "Stuttgart'a gittiğinizde buradakilerin ne kadar sevineceğini bilemezsiniz. Bunu biraz daha hızlandıramaz mısınız?"

Reißkurt afallamıştı. "Bunu nereden biliyorsunuz?.."

"Ee," dedi Linda benim yerime başını geriye atarak. "Kati Delhi kâhini gibi bir şey. Modern Kassiopeia. Yunan mitolojisinden anlıyorsanız tabii."

Düşünecek olursak hepimiz
giysilerimizin içinde çıplağız.
Heinrich Heine

"Kati, Katharina'nın kısaltılmışı, değil mi?"

"Hayır, ne yazık ki değil." Çarpık bir gülümsemeyle ona baktım. "Gerçek adımı bildiğimizden emin değilim çünkü gizli. Annem bugün bile bundan utanç duyar. Babam zaten başından beri karşıydı."

Mathias güldü, bense arzuyla iç çekme isteğimi güçlükle bastırdım. İşte yine barda yan yana oturmuştuk, sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibiydi... Gereon'un gelecekteki partisinden bu yana: loş ışık, heyecanlı kalp atışlarım, gözlerinin rengiyle ilgili saçma şeyler söyleme ihtiyacım, aramızdaki harika ve doğal yakınlık... Yalnız bu kez rahatsız eden caz şarkıcısı yoktu. Geçen sefer aynı zaman diliminde en az dört Daiquiri yuvarlamışken şimdi beyaz şarabımdan ölçülü yudumlar alıyordum.

Sarhoş olmak için hiçbir nedenim yoktu. Bu kez evli değildim, kalbini kırabileceğim biri yoktu. Pandora'nın kutusuyla ilgili konu halledilmişti. Ancak sinir bozucu olan bunlara rağmen hâlâ vicdan azabı duymamdı. Felix'in beni konuşma bozukluğu olan bir çatlak sandığını, şu anda büyük ihtimalle

Lillian'la el ele tutuştuğunu kendime hatırlattığımdaysa bu vicdan azabı son buldu.

"Bu adı öğrenemezsem herhalde meraktan ölürüm," dedi Mathias. "Karşılığında yerfıstığına alerjim olduğunu nasıl öğrendiğimi anlatırım. Çünkü bu da bir sır."

Zaten biliyordum. Ama ona söyleyemezdim. "Tamam, bu adil bir anlaşmaya benziyor," dedim. "Pekâlâ, vaftiz adım *Katokwe*."

"Katokwe mi?" diye şaşkınlıkla tekrarladı Mathias. "Nüfus müdürlüğü izin verdi mi?"

Başımı evet dercesine salladım. "Okul dönemine kadar herkes beni küçük Katıpüre Wedekind diye çağırdı."

Mathias güldü. "Bu isim nereden akıllarına gelmiş?"

"Afrika kökenli bir isim ve güya 'mutluluk benimle' demekmiş. Yetmişli yıllarda annem, Afrika'ya adeta tapıyormuş, evin her köşesinde Afrika'dan gelmiş korkunç maskeler asılıydı, hatta zaman zaman sarık taktığı bile olurdu. Komşular ve akrabalar bunu oldukça ekzotik buluyordu ama adımla eğlence sona erdi. Annem bir süre sonra herkese adımı hecelemekten bıktı, sonunda bana sadece Kati demeye başladılar."

You can always tell what kind of a person a man really thinks you are by the earrings he gives you.[30]
Audrey Hepburn

Mathias gülümsedi. "Mutluluk benimle," diye tekrarladı, kasıtsızca elime dokundu. "Bu isim bu akşama çok uyuyor. Tanışmış olmamız gerçekten güzel."

---

30 "Bir erkeğin senin hakkında ne düşündüğünü hediye ettiği küpelerden anlayabilirsin." (ç. n.)

Aman Tanrım! Seminere yaptığım yatırımın karşılığını almıştım. Bunun için aylarca aç kalmaya değerdi. Bunun için feda etmek zorunda kaldığım diğer küçük şeyleriyse çoktan unutmuştum.

Yani, *neredeyse.*

Salona gireli henüz on beş dakika olmamıştı ki NLP seminerleri hakkındaki tüm önyargılarım doğru çıkmıştı.

Birincisi, kurs yöneticisi, NLP dışında Almanya'da ya da isteğe bağlı olarak La Gomera'da, Tantra workshopları ve "Kendinizi Serbestçe Dövün" türünden seminerler veren birine benziyordu. Düğmeleri göğüs kıllarına kadar açık beyaz bir gömlek giymişti, yumuşak bir gülümsemesi vardı, adı da Jürgen Wuck'tu.

İkincisi, birinci kursu bitiren diğer katılımcıların "Uyum sağlama", "Liderlik", "Demirleme", "Yeniden çerçeveleme" ve "Uyum" gibi kavramları gereksiz yere sıkça kullanarak hava atmalarının dışında bana karşı fazla üstünlükleri yoktu. Ben bunların hepsini Vikipedi'de okumuştum zaten, kendimi geri kalmış hissetmeme gerek yoktu.

Üçüncüsü, bir sonraki uygulamalı derste beş duyumuzu keskinleştirmek için bir daire oluşturup gözlerimizi kapadık ve birlikte nefes aldık. Mathias'a rahatça bakabilmek için nihayet iyi bir fırsat yakalamıştım. Şu ana kadar, ürkütebileceğim korkusuyla ona hayran hayran gülümsemeye cesaret edememiştim. Nabzım yine deli gibi atıyordu (ve bir daha anmak dahi istemediğim o lanet olası kelebekler yine karnımda çıldırmışlardı), Mathias'la aynı mekânda bulunmam bunun için yeterliydi.

Beş yıl genç haliyle de inanılmaz, olağanüstü, akıl almaz hoş görünüyordu. Hatta ebelik kursundaymışız gibi aptal nefes egzersizleri yaparken bile şimdiye kadar karşılaştığım en çekici erkekti. Hem de açık ara.

"Birazdan küçük gruplar halinde masalarda toplanıp özyansıtma çalışmasına başlayacağız ve son olarak çiftler oluşturarak öğrendiğimiz yöntemlerin yardımıyla günlük yaşamdaki sorunları çözmek üzere sohbet edeceğiz," dedi Jürgen Wuck gülümsemesi gibi yumuşak bir sesle.

Küçük gruplar! Çift olarak! Hah! İşte fırsat diye buna denirdi.

"Şimdi burundan diyaframa dek bir kez daha derin soluk alıp yavaşça ağızdan bırakalım..."

Olabildiğince sessiz bir şekilde yerimden ayrılıp Mathias ile turkuvaz bluzunda "Sonja" yazan kadının arasındaki boşluğa sokuldum. Eh, aslında orada boşluk falan yoktu ama Sonja gözlerini açıp bir santim dibinde durduğumu görünce korkudan bir adım geriledi ve işte kendime yer açmıştım. Karşı tarafta duran Marlene bana şaşkın bir bakış attı, onun dışında hiç kimse şaşırmış görünmüyordu. Zaten umurumda değildi. Önemli olan oluşturacağımız o küçük grupta Mathias'la olmamdı.

Peki, ne diyecektim? Çok geçmeden aynı masada karşılıklı oturuyorduk. Sonja ve Jürgen Wuck küçük grubumuzu tamamlamışlardı. Görünüşe bakılırsa Jürgen, Sonja'yı gözüne kestirmişti; nefes alıp verirken elini –yardımsever bir şekilde diyelim– onun diyaframına koymuştu.

Mathias isim levhama göz atıp kaçamak bir gülümsemeyle bana baktı. Ona, kontrolden çıkmış bir Noel ağacı gibi ışıl

ışıl bakmak yerine aynı şekilde kaçamak bir gülümsemeyle karşılık verebilmek için kendimi epey zorladım. Başarabildiğimden emin değildim.

Jürgen Wuck özyansıtma mantığına uygun olarak kişisel korkularımızı karşımızdakine açmamızı istiyordu (bunun nedenini anlamamıştım, hele"kokusal" kelimesinin konuyla ne ilgisi olduğunu, hiç). SİNCAP hikâyesini anlatmaya karar verdim. 2011 yılında bu hikâyeyle Mathias'ı epey güldürmüştüm. Hevesle doğrulup sıramın gelmesini bekledim.

Başlangıcı Jürgen yaptı. Davul gürültüsü... hayır, artık en korktuğu şey değildi, ama eskiden, henüz bizim gibi aydınlanmadığı dönemlerde (bu şekilde söylememişti ama ima etmişti) ölümden korkmuştu. Yani ölmekten değil, sadece ölüm öncesindeki süreçten.

Vay canına.

Mathias'ın bir bakışını yakaladım ve benim gibi onun da Jürgen'i berbat biri olarak gördüğünü anladım. SİNCAP hikâyemi anlatmak için şimdi daha da heveslenmiştim.

Ancak sıra Sonja'daydı. En korktuğu şey, insanların onu yanlış anlamasıydı. Seminere bu yüzden gelmişti. (Jürgen bunu harika buldu ve elinin üzerini hafifçe okşadı.)

Sonra sıra Mathias'taydı. Ablasının, çocukken onu dolaba kapamasından sonra ortaya çıkan klostrofobisinden bahsedeceğinden emindim ama, "Takma sakallı ve göbekli Noel Babalar," dedi.

Nasıl?

"Küçükken bir alışveriş merkezi önündeki böyle bir Noel babayla ilgili travmatik bir deneyim yaşamıştım. O günden beri

Noel Baba gördüğümde kötü olurum," diye ciddiyetle devam etti Mathias. "Ve kalbim çarpar. Buna çare bulamıyorum."

Jürgen ve Sonja üzgün bir ifadeyle başlarını salladılar, Mathias'ın ağız kenarları hafifçe titredi.

Benimkiler de. "Alışveriş merkezinin önündeki Noel Baba tam olarak ne yaptı?" diye sordum.

"Fazla özelse, yanıtlamayabilirsin," dedi Jürgen çabucak. Ne düşündüyse artık Tanrı bilir.

"Rolüne uygun davranmadı, diyelim," dedi Mathias, sonra o dayanılmaz gülümsemesiyle bana baktı. Paralel evrende ilk kez.

Ona mutlu mutlu gülümseyerek karşılık verdim.

"Bir şey fark ettiniz mi?" diye sordu Jürgen coşkuyla. "Nörolinguistik programlama işte tam olarak *bu*. Burada birbirimize açıldığımız özel konularla, yani bireyin introspektif gözlemleri sayesinde çekincelerimiz karşılıklı olarak kendiliğinden çözülür."

Evet, böyle olmasını çok isterdim ancak Jürgen Wuck'la ilgili çekincelerim sarf ettiği her sözcükle daha çok artıyordu. Bu arada okul döneminde ona Würgen Juck[31] dediklerine dair son kuruşuma dek bahse girebilirdim.

Würgen şimdi cesaret verircesine bana bakıyordu. Sıra bendeydi. Son anda kararımı değiştirdim.

"Pekâlâ, asansörlerde panik atak olurum," dedim. "Ablamın, küçükken beni elbise dolabımıza kapadığından bu yana dar mekânlara katlanamam." Beklediğim gibi Mathias şaşırmış görünüyordu. Rahatlamıştım çünkü bir an anlattığı dolap

31 (Alm.) Öğürten kaşıntı. (ç. n.)

hikâyesini de Noel Baba hikâyesi gibi uydurmuş olabileceğinden korkmuştum.

Biri benim SİNCAP hikâyemi çalsa kendimi nasıl hissedeceğimi düşündüm. Öte yandan bu hikâye elbette çok özel bir hikâyeydi ama her insan hayatının bir döneminde bir kez dolaba kapatılabilirdi. Ya da her iki kişiden biri. İçimden Eva'dan özür dileyip alçak sesle devam ettim. "Oyun oynamaya çıktı ve beni dolapta unuttu. Annem ve babam komşuda olduğumu sanmışlar, bu yüzden ancak gece kurtarılabildim."

İşte bu kadar. Şimdi ne isterse onu düşünebilirdi. En iyisi ruh ikizini bulduğunu düşünebilirdi ya da dolap kardeşliği ruhunu.

Seminer günü çabucak geçti. Fazla göze batmamak için bundan sonraki çalışmalarda Mathias'la eşleşmekte ısrar etmemiştim. Zaten Marlene şefle görüşme konulu çalışmada gerçekçi bir şekilde rol yapabilecek tek kişiydi çünkü seminerdekilerin hiçbiri kan içen kontesin gerçekte nasıl olduğunu hayal bile edemezdi. Değişiklik olması açısından Gabi'nin yerine geçip tüm manipülasyonların hedefi olmak çok eğlenceliydi (Jürgen Wuck, "NLP'de önemli olan manipülasyon değil, duygusal iletişimdir!" diye dua çarkı[32] misali tekrarladıysa da daha inandırıcı olmadı). Gerçek hayatta olduğu gibi Gabi'yi oynayan daima kazanıyordu ve NLP yöntemlerinin bile işlemediği insanlar olabileceğini sonunda Jürgen Wuck bile kabul etmek zorunda kalmıştı.

Düşmanını kucaklayan, onu etkisiz hale getirir.
Nepal atasözü

32 Tibet tapınaklarının etrafındaki, üzerinde duaların yazılı olduğu kutsal çarklar. (ç. n.)

Bu süre zarfında Mathias'ın sürekli bana baktığını fark ettim ve ara sıra gözlerimiz buluştuğunda hafifçe gülümseme tehlikesini göze aldım ve her seferinde gülümseyerek karşılık verdi.

Görünüşe bakılırsa planım istediğim gibi işliyordu.

Mathias barda kendiliğinden yanıma oturmuştu (sadece ceketimi yanımdaki tabureye koyarak çaktırmadan boş tutmuştum). Ve ilk dakikalardan itibaren yaş, ilişki durumu, ikâmet yeri, iş gibi kişisel bilgileri fark ettirmeden, ustalıkla ve bilinçli olarak (NLP miydi?) açıklayan oydu... Yanıtlarım hoşuna gitmiş gibiydi (gerçi son ilişkimle ilgili soruyu çok net cevaplandırmamıştım... Çünkü Felix'ten önceki adamı çoktan unutmuştum.)

Ve artık çekinmeden gözlerinin içine bakabiliyordum, o da bundan başka bir şey yapmıyordu (Yani o da benim gözlerimin içine bakıyordu).

Her şey öyle doğru hissettiriyordu ki...

Onunla gıybet ya da geyik yapabiliyor (ikimiz de Jürgen Wuck'un dolunaylı gecelerde kendi müritleriyle meditatif davul seansları yaptığına inanıyorduk) ama doğru zamanda çenesine hâkim olup çok özel ve değerli bir varlıkmışım gibi bana gülümseyebiliyordu.

Koma da olsa her şeyin farkındaydım. Bu, Mathias ile benim anımızdı. Büyülü an! Bu kez kemanlara da ihtiyacım yoktu. Bir an deli dostum kaderle bile barışmıştım. Herhalde benimle ilgili fikirleri yine de...

"Hık," dedi Marlene taburelerden birinin üzerine kendini bırakarak. Seminerden birkaç kişiyle kanepede bir grubun yanına oturmuştu, ara sıra sözünü ettikleri "submodalite"

ve "otonom göz hareketleri" gibi kavramları oturduğumuz yerden duyabiliyorduk. "Size önerebileceğim harika bir içki keşfettim. Negroni. Beş tane içince otuz dakikada yepyeni bir insan oluyorsun."

Harika. Büyülü an buraya kadardı.

Mathias'a üzgün bir bakış attım ve (o sırada tesadüfmüş gibi okşadığı) elimi çekip Marlene'nin elini okşadım.

"Yoo, gerçekten. Bu şey harika. İlk dubleden sonra birilerini kendi ellerimle boğma ihtiyacım tamamen kayboldu." Marlene bir kez daha hıçkırdı. "İkincisi, beni güldürmeye başladı, hem de gülünecek bir şey yokken. Üçüncüsü ise... şey, hayat çok can sıkıcı ama bu uyuşuk duyguda hoş bir şey var. Sadece biraz midem bulanıyor. Belki de arada bir şeyler atıştırmalıydım. Ringa balığı salamurası gibi bir şey." Marlene telefonuna gelen mesaja baktı. "Şimdi, beynimin yeniden düşünmeye başlamasını bekliyorum. Boktan kalbimin de artık acı çekmeye son vermesini."

Sonra ara vermeksizin ağlamaya başladı. Kolunu masaya koyup başını üstüne yasladı, içini çeke çeke ağladı. Onu bu halde görmek berbattı. Sonra korkmaya başladım. Marlene ve Javier bu paralel evrende ya birlikte olamayacaklarsa? Hatta herhangi bir şekilde olayların nedensellik zincirine el atıp ikisinin mutlu olmasını bir şekilde engellemiş olan ya bensem? Sonuçta *Geleceğe Dönüş* serisinin tüm filmlerini izlemiş, *Zaman Yolcusunun Karısı*'nı ve Ray Bradbury'nin geçmişte bir kelebeğin ölümünün bile dünyayı değiştirdiğine dair o korkunç kısa hikâyesini okumuştum... Sonra Marlene'nin ilk kez ayrıldığında da şimdiki gibi aynı şeyleri yaşadığını kendime

hatırlattım, yalnızca bu olaydan ve Marlene'nin çektiği acıdan haberim olmamıştı.

Mathias bana soru soran gözlerle baktı. "Aşk acısı mı?" diye fısıldadı.

Başımı salladım.

Acırcasına yüzünü buruşturup Marlene'ye doğru eğildi. "Biliyorum, pek yardımcı olmaz ama en geç üç ay içinde adamın seni hak etmediğini düşünmeye başlarsın," dedi. Sonra bana dönüp, "En azından ablamda hep böyle olur," diye fısıldadı.

Marlene başını kaldırıp kan çanağına dönmüş gözleriyle Mathias'a baktı. "Asla," dedi. "Aksine, onu hak etmeyen benim. Javier dünyanın en yardımsever ve en iyi kalpli insanıdır. Güzel, yumuşak, akıllı, becerikli bir insandır... Ve okumadığımı söylediğim halde öyle tatlı mesajlar atıyor ki... İşte. Hatta şiir yazmış." Telefonunu bize doğru salladı. "*Kalbim artık bende durmuyor, sana koşuyor. O, senin göğsünde bir taş gibi ve gittikçe derine gömülüyor...* Dört yıldır almanca öğrenen biri için oldukça iyi, değil mi?"

"Bu şiir Christian Morgenstern'den, en azından ona benziyor..." dedi Mathias ama dirseğimi kaburgalarında hissedince sustu.

"Çok güzel. Yürek parçalayıcı," dedim. "Peki, o halde bu güzel, sevgi dolu, akıllı ve becerikli adamdan neden ayrıldın?"

Marlene burnunu çekti. "Çünkü ikimizden birinin mantıklı olması gerekiyordu. Onun için fazla yaşlıyım. Bir çocuğum var. Sanırım kusacağım." Gerçekten de yüzü yemyeşil kesildi. Anlaşılan 2006'da içkiye pek dirençli değildi. 2011'de aramızdaki, en sıkı içen, sonra da masanın üstüne çıkıp dans

edebilen bir tek oydu. "Her yer dönüyor, biriniz buna son veremez misiniz?"

Bar taburesinden düşecekken Marlene'yi tuttum. Mathias tek söz etmeden Marlene'nin koluna girdi ve birlikte onu bardan çıkardık, fuayeden geçip kadınlar tuvaletine götürdük. Marlene kabinlere kadar dayanamadı, korkunç bir gürültüyle, cilalı ve zarif mermer gömme lavabonun içine kustu.

Ne yazık ki biri kusarken onu midem bulanmadan seyretmemin çok zor olduğunu söylemeliyim. Aslında öğürme sesini duymam bile yeterlidir, kokudan bahsetmiyorum bile. Ağzımdan soluk almaya çalışıp sadece sırtını sıvazlamakla yetinirken Marlene'nin kızıl buklelerini yüzünden çeken Mathias oldu.

"Bunu sık yapar mısın?" diye sordum öğürerek.

"Sürekli," dedi Marlene'nin başı üzerinden bana bakıp gülümseyerek. "Aslında benimle bir şeyler atıştırmaya gelir misin, diye soracaktım ama şu anda bir şeyler yiyecek durumda değilmişsin gibi görünüyor."

Zoraki gülümseyerek lavabonun içine bakmamaya çalıştım. Tanrım, şu anda içinde bulunduğumuz romantizmden daha ötesi olamazdı.

Marlene midesinde bir şey kalmayana dek kustuktan sonra yüzüne litrelerce soğuk su çarptı. "Şu anda bir yerlerde sakin bir şekilde ölmek istiyorum."

Mathias'a baktım. "Onu odasına götürüp yatağa yatırayım. Belki..." Sustum. *Belki ben geri dönünceye dek bekleyecek kadar naziksindir. Çabucak üstümü değiştirir, dişlerimi fırçalar ve makyajımı tazelerim...*

Marlene lavabonun kenarlarına sıkıca tutundu.

"Sana yardım etsem iyi olur," dedi Mathias. Gülümsemesi öylesine büyüleyiciydi ki çoktan âşık olmasaydım herhalde ona oracıkta sonsuza dek âşık olurdum.

Kadınlar tuvaletinde ölüme terk edilmek isteyen Marlene'ye kulak asmaksızın onu asansöre taşıdık.

"Asansöre binmekten korktuğunu sanıyordum," dedi Mathias.

"Evet, doğru." O söyleyince hatırladım. Uydurma klostrofobim vardı. "Ama insan, korkularının onu yönetmesine izin vermemeli..." Hele oda beşinci kattaysa.

"Beni bir yerde yatırın yeter," diye mırıldandı Marlene. Gözleri kapalıydı ve tüm ağırlığıyla aramızda ıslak bir çuval gibi asılıydı. Onu güçlükle asansöre taşıyıp kabinin köşesine dayadık. Kapı kapanmadan yaşlı bir çift de asansöre girince iyiden iyiye sıkışmıştık. Kadın TEYZE'nin kullandığı, öğürme refleksimi harekete geçiren o korkunç parfümün aysınından sürmüştü. Sincap ve diğer kemirgenler dışında korktuğum bir şey varsa, o da Yves Saint-Laurent'in *Opium* parfümüydü.

Soluğumu tuttum.

Asansör çalışınca Mathias, "Bir şey söyleyeyim mi?" diye kulağıma fısıldadı. "Dar mekânlardan ben de biraz korkarım."

"Ah," diye boğulurcasına fısıldadım. Marlene ayakta uyumaya başlamıştı çünkü hafifçe horluyordu.

"Bana inanmayacağına bahse bile girerim. Beni de ablam küçükken bir kez elbise dolabının içine kilitlemişti. Bu yüzden hep merdiveni kullanırım..." Mathias cümlesini bitirince asansör sarsılarak durdu. Tekrar soluk almaktan başka çarem kalmamıştı.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu Opium kadını. Marlene saniyelik uykusundan sıçrayarak uyanıp gözlerini açtı.

"Neredeyim?" diye sordu.

"Üçüncüyle dördüncü kat arasında," dedi Opium'lu kadının kocası düğmelere deli gibi basarak.

Marlene gözlerini kapadı. "Kötü oluyorum," diye mırıldandı.

"Ne olursa olsun buradan... *lütfen* alarm düğmesine basın," dedi Mathias. Sesi biraz boğuktu, gözbebeklerinin de olağanüstü büyümüş olduğunu fark ettim. Zavallı! Kırk yılda bir asansöre binmeye cesaret etmiş, onun da bozulacağı tutmuştu.

Mathias'la duvarları altın yansımalı ve hoş ışıklı böyle bir asansörde mahsur kalmak başka koşullarda, yani Mathias'ın klostrofobisi, içe işleyen Opium kokulu kişiler ve her an kusabilecek Marlene olmadan son derece romantik olabilirdi.

Ama bu şekilde tam bir kâbustu.

"Korkmamalısın," dedi Mathias, sesi biraz daha kısık çıkıyordu. "İçeriye yeterince oksijen geliyor... hiçbir şey olmayacak... İstersen elini tutabilirim."

"Evet, lütfen," dedim elimi avucuna koyarak. Eli biraz titriyor gibiydi. Bunu alnında beliren ter damlaları izleyecekti ve sonra soluğu tıkanmaya başlayacaktı, sonra Marlene uyanıp yeniden kusacak, Opium kadını histerik çığlıklar atmaya başlayacak, kusmuk kokusunu bastırmak için çantasından parfüm şişesini çıkarıp sıkacaktı, ben de çıldırıp kocasının elindeki bastonu kapacak ve etrafıma çılgınca girişecektim...

Sonra bir şey yaptım. Paralel dünyada gerçek hayattakinden daha cesur olduğum için diğer elimi Mathias'ın ensesine koyup onu dikkatle kendime çektim ve dudaklarından öptüm.

Önce tereddütle, direnmediğini görünce biraz daha şiddetle. Birkaç saniyelik şaşkınlığının ardından öpücüğüme karşılık verdi. Sanki asansörde yalnızdık. Ah, yine gelip çatmıştı işte o büyülü an. Üstelik tam da hayal ettiğim gibiydi. Mathias'ın harika öpüştüğünü biliyordum ama yine de ayaklarımı yerden kesmişti.

Ta ki bir sarsıntı olup Opium kadını, "Hareket etti, Tanrı'ya şükür!" diyene kadar.

Tanrı'ya şükür mü? Hayır, bunu yine oyunbozan kadere borçluyduk!

Asansörün kapıları hafif bir *pıss* sesiyle açıldı.

Mathias'tan ayrıldım. "Geldik," diyerek köşede solgun, kocaman bir Käthe Kruse[33] bebeği gibi çömelmiş Marlene'yi kolundan tuttum.

"Ne?" Mathias derin uykudan uyanmış gibi şaşkınlıkla yüzüme baktı. Ona Marlene'nin diğer kolunu tutuşturdum ve birlikte odasına kadar sürükleyip yatağa yatırdık.

"Çok utanıyorum," dedi Marlene, Mathias'a. "Adını unuttum ama yarın gözlerinin içine bakamayacağımı şimdiden biliyorum. Kahretsin, ayakkabılarının üstüne kusmadan buradan gider misin?"

"Endişelenme, yarın her şeyi unutmuş olurum," dedi Mathias gülerek. Bense, bir gece geçirmiş olmamıza rağmen fazla dağınık görünen odaya telaşla göz gezdirdim. Çaktırmadan, üzerine sutyenimi fırlattığım koltuk ile Mathias'ın arasına girmeye çalıştım.

---

33 Ünlü Alman oyuncak bebek sanatçısı. Bebekleri, bugün en aranılan koleksiyon parçalarından sayılır ve olağanüstü fiyatlara alıcı bulur. (ç. n.)

"Git!" dedi Marlene, bunu öyle sert söyledi ki Mathias'ın kapıya doğru yürümekten başka çaresi kalmadı. Peşinden gittim.

"Çok teşekkürler, gerçekten büyük yardımın dokundu," dedim koridorda. "Seninle biraz daha zaman geçirmek isterdim ama Marlene'yi yalnız bırakamam."

"Hayır, bırakmamalısın," dedi Mathias derin bir iç geçirerek. "Bir şeye ihtiyacın olursa, oda numaram 412..." Tereddütle yüzüme baktı, sonra yanağımı okşadı. "Bak, şimdi kulağa biraz... Şey, daha yeni tanıştık, çok aptalca ama ben... yarın öğleden sonra buradan doğruca havaalanına gidiyorum. Dört hafta yokum. Ve bu bana çok uzunmuş gibi gelecek."

Evet, teşekkürler, sevgili kader. Romantik tanışmamızı mahvetmek için bu küçük alkol zehirlenmesinden daha fazlasını planladığını anlamıştım. Kusursuz zamanlamaymış! Zamanlama bir faciaydı. Dört haftada beni çoktan unuturdu, o zaman yine baştan başlamak zorunda kalırdım... Şimdi Mathias'm odasına gidip onunla unutulmayacak, olağanüstü bir şeyler yapmadığımız takdirde... Ama bunun tam olarak nasıl olacağını düşünürken Marlene perişan bir sesle inledi.

"Nereye gidiyorsun?" diye cesur bir gülümsemeyle sordum. Dört hafta! Yönetici konumundaki hangi çalışan bu kadar uzun izin kullanabiliyordu ki?

"Şili'deki dostlarımı ziyaret edeceğim," dedi mutsuz bir ifadeyle. "Ondan önce de New York'a taşınmasında kız kardeşime yardım edeceğim. Goethe Enstitüsü'nde gerçekten iyi bir iş buldu."

Kız kardeşi adına sevinmiştim. Ayrıca dost ve akrabalarının, bazıları gibi Münster-Gremmendorf'ta değil de dünyanın böyle heyecan verici yerlerinde bulunması da hoştu. Herhalde

oralarda düzinelerce güzel, zeki New Yorklu ve Şilili kadınla tanışacak, döndüğünde numaramın yazılı olduğu kâğıdı –Kati kimdi?– çöpe atacaktı. Artık cesurca gülümseyemiyordum bile.

Yine yanağımı okşamaya başladı. "Baksana, biraz önce asansörde..."

"Evet, o... terapistimin bir numarasıydı," dedim doğaçlama. "Korku hissedilmeye başladığında hemen oyalayıcı bir şeyler yapmak gerekir."

Mathias tek kaşını yukarı kaldırdı. "İşe yaradı. Teşekkür ederim."

Gülümsedim. "Bir şey değil. Asansörde bir de Noel Baba kılığında biri olsaydı daha neler yapabilirdim, bir düşün..."

Mathias'ın gözbebekleri asansördeki gibi bir kez daha büyüdü. O sırada Marlene tekrar öğürmeye başlamasaydı beni öpeceği kesindi.

Kıyaslamak, mutluluğun sonu,
memnuniyetsizliğin başlangıcıdır.
Søren Kierkegaard

New York ile Şili çok uzaktı ve dört hafta çok uzundu.

Ne yazık ki paralel evren için de bu gerçek söz konusuydu. Ama uçağa biner binmez Mathias'ın beni unutmadığına ya da telefon numaramı New York kanallarından birine atmadığına minnettar olmam gerekirdi.

Her iki ya da üç günde bir yaşam belirtisi göstermişti, gerçi öyle istediğim gibi içten ya da âşık falan değildi ama hiç yoktan iyiydi elbette. Ona uzun, özlem dolu, şiirli ve kalpli e-postalar göndermeyi çok istediğim halde yanıtlarımı onunki gibi kısa ve özlü tutmaya çalıştım. Daha zaman vardı.

Ve patates püresi hakkında bile yazıştık.

Hey Kati, şu anda krem peynirli patates püresi yiyorum ve seni düşünmeden edemedim. New York'tan sevgiler, Mathias.

Sevgili Mathias, patates püresi ve krem peynir görünce beni düşünmene sevindim. Umarım yolda daha çok patates püresiyle karşılaşırsın. Sevgiler, Kati.

Ya da asansörler hakkında.

Sevgili Kati! Manzara Empire State binasından harika görünüyor. Ama asansördeki seni çok özledim.

Merhaba, Mathias, merdivenden de çıkılacağını biliyor muydun? 1576 basamak, rekor 9 dakika 33 saniye. Sevgiler, Kati.

İki mesaj ya da e-posta arasında geçen zamanı DÜĞÜN organizasyonuyla ilgili başka mesaj ve e-postaları beklemekle (Unuttuğum bir şey daha vardı, çok iyi biliyordum...) ve daha iyi bir insan olabilmekle geçirdim. Ama hiç kolay değildi, özellikle sonuncusu.

Yine de Marlene'yle Javier'i birleştirme girişimlerim meyvelerini vermeye başlamış gibiydi. Tabii bunun nedeni mantıklı ve psikolojik söylenmiş bilgece sözlerim miydi ya da ikisinin arasındaki çekim ben olmadan da yeterince güçlü müydü, bundan emin değildim. Çünkü diğer 2006'da katkım olmadan başarmışlardı. Öyle ya da böyle, şimdi tekrar birlikteydiler ve Marlene mutluydu. En azından içimizden biri mutluydu.

Linda, çişli Uwe'nin neden olduğu ayrılık acısını kısa süreliğine Javier'in grup arkadaşı Emil'le oyalanarak hafifletmişti. Emil'in boşluk doldurmakla ilgili bir sıkıntısı yokmuş gibi görünse de Linda yeni bir ilişkiye balıklama atlamak istemiyordu.

"Biliyor musun, 2011'deki Linda'yla ilgili söylediklerin beni gerçekten endişelendiriyor," dedi Linda. "Beş yıl sonra bile hâlâ doğru adam arayışında olup her seferinde yeniden yanlış kişilere güvenecek olmam! Hiçbir şey öğrenmemiş miyim?"

"Şey," dedim zaman kazanmak için. "Herhalde öğrenmişsindir. Ama yanlış kişilerle ilgili o kadar fazla tür var ki bu konuda hiçbir zaman tam bilgi sahibi olamazsın."

"Saçma," dedi Linda. "Sürekli bana iyi gelmeyen erkeklerle birlikte oluyorsam, bunun nedeni ben olmalıyım. Neyse ki gelecekten, beni uyandırmak için geldin. Bu yüzden her şey

değişti." Bana neşeyle baktı. "Kendi değerlerimin farkında olacağım ve enerjimi beni hak etmeyen erkeklere harcamak yerine mesleğimde ilerlemek için kullanacağım. Otuz bir yaşımdayım ve Gabi'nin asistanı olarak yaşlanmak istemiyorum."

Söyledikleri, prensipte kulağa iyi geliyordu. Ta ki, "Bu yüzden şamanist şifa eğitimine başlamak için bankadan kredi aldım," diyene kadar.

"Ah, Linda," diye inledim. Benim yüzümden parasını batıracak ve herhalde çok geçmeden bir şamanla çadırında yaşamaya başlayacaktı. Gelecekten Gelen Kadın baştan sona beceriksizin tekiydi.

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi NLP seminerinden dört gün sonra bir kez daha Felix ve Lillian'ın yoluna çıkmıştım. Ya da onlar benim. El ele yürüyerek bana yaklaşıyorlardı, beni görmemeleri için kendimi bir evin girişine hızlıca attım ve zillerdeki isimlere bakıyor gibi yaptım, sonra uzaktan kumandayla kontrol ediliyor gibi başımı çeviriverdim. Onlara bakmam *gerekiyordu.*

Neyse ki beni fark etmediler. Oysa gerçekten dikkatli bakmıştım. Lillian işle ilgili bir şeyler anlatıyordu. "Sonra dedim ki, bir düşünün Dr. Hubertus, ben de tıp okudum..." Felix anlattıklarına güldü. İyi bir insan olmaya çalışan yeni Kati, ne hoş bir çift, diye düşünmeye çalıştı ama eski benliğim buna izin vermedi. Hâlâ homurdanıp duruyordu: "Ah, Felix! Lillian mı olması gerekliydi?"

"Önemli olan, mutlu olması," diye bir kez daha düzeltmeye çabaladı yeni ve iyi Kati. "Baksana, gerçekten iyi görünüyor."

Evet, bu doğruydu. Felix iyi görünüyordu ancak biraz farklıydı. Nedenini anlamam birkaç saniye sürdü. Kaşları!

Artık dağınık değillerdi, aksine erkeksi bir şekil verilmişti. Tıpkı Florian gibiydi, herhalde aynı bakım merkezine gitmişlerdi. Ağzımdan kaçmak üzere olan KOBAY'ın ölüm çığlığını* güçlükle bastırabildim. Sonra çantamdan aptal bir çocuk ciyaklaması duyuldu: "Mesajın var! Mesajın var!" Amelie telefonuma yeni zil sesleri indirmişti. Dün "Akademisyenlerin Adaylığı" seminerinin ortasında *Theo, Lodz'a gidiyoruz* şarkısı çalmaya başlamış, ben de bunu fırsat bilip 25. kuralı uygulamalı olarak açıklayabilmiştim: *Adaylık görüşmeleri esnasında cep telefonları kapalı tutulmalıdır.*

Önümden geçip gitmek üzere olan Felix ve Lillian çantamdan gelen ciyaklama üzerine dönüp baktılar ama, "Ne bakıyorsunuz öyle bön bön?" dememe fırsat kalmadan tekrar başlarını çevirip el ele tutuşmaya devam ederek uzaklaşmışlardı. Anlaşılan konuşma bozukluğundan mustarip süpermarket delisini tanımamışlardı.

Arkalarından bakıp, "Size mutluluklar dilerim. En azından birinize," diye mırıldandım.

Dediğim gibi, daha iyi bir insan olmak pek de kolay değildi. Bayan Baronski'ye ara sıra çiçek götürüp hatırını sor-

---

* Bunca zamandır KOBAY'ın ne olduğunu merak eden herkes için açıklıyorum: İşte hikâye geliyor. Ama sizi uyarıyorum, bu hikâye çok acıklı ve beni kötü yansıtabilir. (Bu yüzden ancak şimdi açık ediyorum.) Henüz beş yaşındaydım, bazıları asıl suçlunun Eberhard Amca olduğunu düşünse de bütün suçu ben üstleniyorum. KOBAY'ın adı Max'tı ve yasak olmasına karşın büyükannemin doğum gününde onu içeri gizlice sokmuştum. O gün çocukluğumun en kara günüydü. Max önce çok eğlenmişti; havuçlu pasta kırıntılarını yemiş, kanepe yastıkları arasında saklambaç oynamıştı. Ta ki Eberhard Amca'nın poposu görünüp onun hayatına son verene kadar... Eberhard Amca o günden sonra travmatik davranışlar sergilemeye başladı, artık oturmadan önce her mobilyayı iyice yokluyor.

mak da yeterli olmuyordu. Yaşlı kadının hastaneden çıktıktan sonra doğrudan bakımevine gitmesi gerekecekti ve prensipte buna bir itirazı yoktu. Ama erkek kedisi Muşi sorundu. Onu bakımevine götüremezdi, şimdiye kadar onu beslemiş olan komşusunda da kalamazdı.

"Onu barınağa götürürlerse çok ağlarım," demişti Bayan Baronski bana yalvarırcasına. "Muşi bunu hak etmedi."

Basit işlerde kendini önemseyen biri genellikle önemli işlere göre değildir.
Jacques Tati

Bayan Baronski'nin ağlamasını istemiyordum, bu yüzden Muşi'ye yeni bir yuva bulacağıma söz verdim ve NLP seminerinde öğrendiğim manipülasyon teknikleri sayesinde bunu başardım. Bu kadar kişinin iyi bir şeyler yapabilmem için hazırda beklemesi inanılmazdı, yeter ki doğru yapılsın. Muşi iki gün sonra Münster'deki anne ve babam tarafından büyük bir sevinçle karşılandı ve adı geçici olarak "Baba Nbanene" oldu. Annem bu adın Afrika dilinde olduğunu söyledi. "Cesur Büyükbabacık" demekmiş. Bu Muşi'yi rahatsız etmemişti, mırıldanarak babamın en sevdiği koltuğa kıvrıldı. Muşi'nin iyi olduğunu Bayan Baronski'nin de görebilmesi için gururlu anne ve babam ile onun bir fotoğrafını çektim. (Tabii yeni isim konusundan ona bahsetmeyecektim.)

Hem bütçem hâlâ kötü olduğu ve acilen doğru dürüst bir şeyler yemem gerektiği hem de DÜĞÜNle ilgili yiyecek içecek şirketi ayarlama meselesini uzaktan halletmem zor olacağı için hafta sonunu Münster'de geçirdim. Görünüşe göre aynı hafta sonu o bölgede iki milyon çift evleniyordu ve çikolatalı musları (isteğe bağlı olarak Tiramisu) tatmak istememe olumlu yaklaşan restoran sayısı azdı. Pes etmek

üzereyken henüz üç hafta önce açıldığı için hafta sonu düğün organizasyonları almamış harika bir İtalyan restoranı buldum. Tadına bakmam için ikram edilen kanapeler enfesti ve bizimkilerde yediğim yemekten sonra hafta sonunun geri kalanında beni tok tutmaya yeterdi.

Oturma düzenini yeniden oluşturmak için Friedlinde'yle randevum vardı. Bu vesileyle Eva ve Robert'in yeni zemin kat tavanını da görebilecektim.

İnşaatı gezerken, Eva'nın bana mobilyaları nereye koyacağını bana açıkladığı sırada gelecekteki oturma odası birdenbire kararardı ve pencere deliğinden ciyaklayan bir ses duyuldu. "Ahlaksız davranışı nedeniyle inşaat işçilerinden birini ne yazık ki uyarmak zorunda kaldım."

İşte, bunca zamandır unutmuş olduğum şey o anda aklıma geldi: Bayan Luchsenbichler.

Eva iç geçirdi. "Yoksa... ama portatif tuvalet vardı."

"Ah, hayır, düşündüğünüz şey değil," dedi Bayan Luchsenbichler. Sesi, yeni tebeşirin tahtada çıkardığı gıcırtı kadar hoştu. İçimdeki insan dostu yeni Kati ile eski Kati arasında bir savaş başladı. İnsan dostu yeni Kati, Bayan Luchsenbichler'in yalnız ve yaşlı bir kadın olduğunu, düğüne davet edilmediği takdirde kalbinin kırılacağına dair beni ikna etmeye çalışırken eski Kati düğün günü Bayan Luchsenbichler'in kapı ve pencerelerini çivilemeyi bile göze alıyordu.

"Ötekilere emir veren şu iriyarı, kabadayı Türk sürekli *şeyini* kaşıyıp duruyor!" Bayan Luchsenbichler kısa, dramatik bir ara verirken insan dostu yeni Kati de dişlerini gıcırdatarak eskisine hak vermişti. Bayan Luchsenbichler yalnız ve yaşlı bir kadın olmasının yanı sıra ırkçı bir cadalozdu.

"Ama artık çalışma yasağı var. Yabancılara karşı fazla hoşgörülüyüz."

Eva'nın gözleri irileşti. "Ustabaşı... inşaatı...?"

Bayan Luchsenbichler keyifle başını salladı. "O toplum asalağına, bir daha bu araziye adımını atacak olursa haneye tecavüzden polise şikâyette bulunacağımı söyledim. Sloganım her zaman yaşamak ve yaşatmaktır ama burası bir Alman sokağı ve hâlâ bir disiplini var. Ayrıca buradan geçen okul çocuklarını da düşünmek gerek."

Şimdi kazara sırtüstü inşaat çukuruna düştüğü takdirde düğün onsuz yapılacaktı...

"Bayan Luchsenbichler, öyle kafanıza göre..." diye başladı Eva ama Bayan Luchsenbichler Eva'nın sözünü kesti.

"Hayır, Bayan Wedekind, bana teşekkür etmenize gerek yok, biliyorum, zavallı Robbicik işlerinin yoğunluğu sebebiyle bununla ilgilenemezdi. Zaten düğün telaşı da var. Ayrıca Claudia olsaydı..."

Artık yetti.

"Düğün demişken," diye düşünmeden atıldım. "Korkunç bir hata yapılmış. Düşünsenize, fazladan kırk bir kişi davet etmişiz."

Eva şaşkınlıkla bana baktı. Bayan Luchsenbichler de öyle.

"Çünkü Friedlinde bize yanlışlıkla Robbicik'in babasının yetmişinci doğum günü partisinin davetli listesini vermiş. Tabii listede aslında düğüne davetli olmayan kişilerin adları vardı. Mesela erkekler korosu derneği ve siz."

"Ben mi?" diye hırladı Bayan Luchsenbichler.

"İşin iyi tarafı, hatayı tam zamanında fark ettik," dedim. "Çünkü o kadar insan salona sığmaz! Bir felaket olur. Davet

edildiğinizi öğrendiğinizde çok şaşırmışsınızdır. Herhalde önlerine gelen herkesi çağırdılar, diye düşünndünüz."

"Ama..."

Çantamdaki telefonum haykırdı: "Mesajın var! Mesajın var!" Zamanla bu sinir bozucu çocuk sesini sevmeyi öğrenmiştim. Pavlov'un köpeği gibi sese tepki veriyordum; ağzımdan salya akıtmak yerine genişçe sırıtarak elbette. New York'ta şimdi sabah olmalıydı. "Dediğim gibi, davetiyeyi yırtıp atın ve güzel bir cumartesi geçirin!" dedim neşeyle. Büsbütün afallamış olan ablamın koluna girdim. "Gel, Eva, kayınvalidene gitmemiz gerekiyor, bizi bekliyor olmalı. İyi günler, Bayan Luchsenbichler, dikkatli olun! Çukura falan düşeyim demeyin."

Sokağa çıktığımızda telefonumu çantamdan çıkardım. "Delirdin mi sen?" diye tısladı Eva. "Şimdi hayatı bize cehennem edecek."

Merhaba, Kati Katıpüre, biraz önce yine seni düşünmeden edemedim. Central Park'taki sincaplar mutlaka çok hoşuna giderdi. Sevgiler, Mathias.

Eva'ya neşeyle gülümseyip, "Zaten öyle veya böyle burnumuzdan getiriyor!" dedim. "Ama en azından düğününde kafan rahat olacak. Ah, Eva, askısız, kısa gelinlik çok hoş ama bence yakası kapalı ve uzun kollu bir gelinlik tercih et. Hâlâ böyle bir şansın var mı? Bir meteorologla tanıştım, düğün gününde havanın çok soğuk ve yağmurlu olacağını söylüyor. Bana son derece modern aletlerin... şey... gizli ölçümlerini verdi. Ayrıca... düğününde soğuktan donup tüm fotoğraflarda tüylerinin uzaydan bile görünebilecek şekilde diken diken çıkmasından korkuyorum."

"Ah! Tamam," dedi Eva her zamanki gibi şüpheli sorular sormaksızın. "Henüz geç değil. Aslında kapalı yakalı bir gelinlikte gözüm kalmıştı. Biraz Grace Kelly havası var, öyle değil mi?" Yan bir bakışla bana gülümsedi. "Demek bir meteorolog, ha? Düğüne getirecek misin?"

Üzülerek başımı iki yana salladım. "Hayır. Yalnız geleceğim."

Bu da, geceyi (çocukken odam olan) annemin dikiş odasında, korkunç maskelerin ve eğri büğrü kafaların arasında geçireceğim anlamına geliyordu. Ayrıca Eberhard Amca ve diğer akrabalar kolumu okşayıp bana "yaşlı" diyeceklerdi. Bu tip konuşmalar muhtemelen ancak cenaze törenimde son bulacaktı ama o zaman da şöyle diyeceklerdi: "Adam Riese[34]'den sonra sen olmalısın."

34 20.000'den fazla vârisiyle tanınan, ünlü Alman matematikçi. (ç. n.)

Bildiğin her şeyi söyleme
ama ne söylediğini bil.
Matthias Claudius

Hey, Kati! Atacama Çölü'nde erişim yok. Patates püresi de. Yine de seni düşünüyorum. Sevgiler, Mathias.

Şili gözüme New York'tan çok daha uzak görünmüştü ama ara sıra da olsa Mathias'tan haber alabiliyordum. Yine de iki mesaj arasındaki zaman aralığı ufak çaplı depresyonlara girebileceğim kadar uzundu. Aslında ufak tefek de olsa keyfimi yerine getirmesi gereken kayda değer başarılar elde etmiştim: Eva'nın düğünü için Javier'in grubuyla anlaşmıştım, böylesine sevindiklerini görmek beni utandırmıştı. Yol masraflarını hesap etmemiz gerekse de bütçede anlaşmıştık. Daha da iyisi: Eberhard Amca ve Erika Teyze'nin bodrumdaki hobi atölyesinde gecelemeye razı olmuşlardı. (Düğünden sonra, gelecekte kendilerini bu kadar ucuza satmamalarını söyleyecektim!)

Ayrıca Bayan Baronski'ye bakımevine taşınmasında yardım etmiş, Baba Nbanene'nin (namıdiğer Muşi) çerçeveli fotoğraflarını yatağının üstüne asmıştım fakat bu da keyfimi pek yerine getirmemişti. Oysa Bayan Baronski'yi örnek alabilirdim. Yaşlı kadıncağız hiçbir duygusallık göstermeden, büyük bir

soğukkanlılıkla varlığının büyük bir bölümüne veda etmiş, yanına sadece en sevdiği koltuğunu almıştı. "Onun üzerinde ölmek istiyorum," demişti. Yeni evindeki ilk akşamı bir bardak kırmızı şarap eşliğinde (bana iki tane gerekmişti) cesur ve adeta neşeli bir halde kutladıktan sona ona veda ederken biraz ağlamıştım. Yaşlılıkta yalnız kalmak iyi bir şey değildi. Etrafında onu seven çocukları, torunları, torunlarının çocukları olmalıydı.

Tabii Muşi de. Evinde olmalıydı. Ancak hayatında bir Bay Baronski bile olmamıştı. Evleneceği adamı savaşta kaybetmişti. Tüm bunlar çok, çok hüzünlüydü ve daha fazla kırmızı şarap ihtiyacı hissettiriyordu.

O akşam yeni bir yapılacaklar listesi hazırladım. Ertesi sabah şaşkın gözlerle baktığım bir liste.

1. Mathias'la mavi gözlü, harika çocuklar yapmak.
   1.1 Lotta (İkinci adı Erika, kadife perdelerden)
   1.2 Lilli (İkinci adı Astoria çünkü Waldorf Astoria otelinde yapılacak. Lago Maggiore'de yapılırsa Verbania da olabilir.)
   1.3 Luis (İkinci adı Felix, kaşları dağınık ve biraz aksi olursa.)
2. başka çocuklar evlat edinmek
   2.1 en az üç
   2.2 annem yüzünden biri Afrika'dan olabilir
3. iyi bir emeklilik maaşı sağlamak

Listeyi küçük parçalara böldüğümü söylememe gerek yok herhalde.

Maaşımı aybaşlarında havale olarak alsam da, mayısın ortasında hesabım yine sıfırlanmıştı, oysa Eva'nın düğünü için kendime yeni elbise bile almamıştım, ikinci el kıyafetler satan bir mağazadan satın aldığım pudra renkli elbiseyi giyecektim. Ama gözüme kestirdiğim çok güzel bir ayakkabı vardı, bu yüzden bankadan biraz kredi çekmek istedim ama kredi isteğim kabul edilmedi. Futbol bahislerinden çok para kazanacağım düşünülecek olursa, bunu fazla cimrice bulmuştum. Kredi bölümündeki danışman sivilceli bir çocuktu, herhalde yeni reşit olmuştu. Bilgisayarının ekranına bakarak talebimi incelemiş, sonra da başını iki yana sallamıştı. "Üzgünüm, görüldüğü gibi giderleriniz gelirlerinizden daha fazla."

Hah, seni çok bilmiş. Belki de kredi talebimin asıl nedeni tam da buydu. Benim zararsız ricamı reddederken Linda'nın şamanik şifacılık eğitimi için istediği krediyi sorunsuz vermeleri biraz haksızlık değil miydi? Yararı yoktu, o halde düğünde yeni ayakkabı giyemeyecektim. Zaten ayaklarıma da hiç kimse bakmazdı. Yine de bu durum pek keyif verecek cinsten değildi. Ve *last but not least*[35], hava da mayıs havasına pek benzemiyordu, bu da hevesimi kaçırıyordu.

Eva'nın düğününden önceki hafta, pazartesi günü artık neredeyse eski halime dönmüştüm ve sinirleri (Menopozdan mı? Yoksa havadan mı?) benimki gibi laçka olmuş görünen Bayan Zähler-Reißdorf'la kapışmak üzereydim. Bütün gün homurdanıp durmuştu. Esasen hiç kimseyi hedef alarak konuşmamıştı, suçlamalarını üzerine alınan herkese yöneltmişti. Ne yazık ki ben de üzerine alınanlardan biriydim.

35 (İng.) Sonuncusu ama en önemlisi. (ç. n.)

"Birileri şu seminerleri tarih sırası değil de alfabetik olarak düzenlemiş olsaydı, şimdi pimpiriklenip listeyi en baştan yapmak zorunda kalmazdım," dedi. Bu söz nedense beni zıvanadan çıkarmıştı (seminerleri tarihe göre düzenleyen bendim çünkü böylesi mantıklıydı).

"Şu pimpirikli sözcüğünüz çok saçma," diyecektim ama o anda telefonum, "Mesajın var! Mesajın var!" (bu artık benim için dünyanın en tatlı sesi olup çıkmıştı!) diye ciyaklamaya başlayınca "şu"da kaldım. (Reißkurt'a kötü kötü bakıp çalışma masama koştum. Mathias!

Seni tekrar gö2meyi çok isterd3m çok tatlsn ve harika öpü7üyorsun ben

Ha! Bu da neydi böyle? Mathias ne zamandır imla sorunu yaşıyordu? Cümlenin orta yerinde neden kesmişti? Sarhoş olamazdı, şu anda Şili'de sabahın erken saatiydi. Tanrım, yoksa mesajı başkasına mı atacaktı? Benim için yazılmamıştı. Başka bir mesaj gelir umuduyla dakikalarca telefonun ekranına baktım ama gelmedi.

Yarım saat sonra dayanamayıp cevap yazdım: *Hey, Mathias, her şey yolunda mı?*

Yanıtı birkaç dakika sonra geldi. *Deprem oldu ve son dakikalarımın geldiğini sandım. Korkudan az kalsın altıma yapacaktım. Diğerleri bana güldüler, anlaşılan depremler bu bölgede günlük olaylardan sayılıyor.*

Ah. Ah, ne *hoştu!* Keyifsizliğim anında yok oldu. Mathias son dakikalarının geldiğini sanıp bana mesaj yazmıştı. Bana! Onun için bir şeyler ifade ettiğim çok açıktı. Yoksa annesine yazardı. Ya da sadece dua ederdi.

Sonra birden korkuya kapıldım. Şili'deki şu korkunç deprem ne zaman olmuştu? 2006'da değil miydi?

Bence sen de ç2k tatlısın, yazdım. *Eve dön, Şili çok tehlikeli.*

Cevap olarak bana gülen yüz gönderdi.

Sonra dört gün ondan haber alamadım.

Beşinci gün –düğünden önceki Cuma– keyfim hiç olmadığı kadar kaçıktı. İnternette Şili'de ciddi bir deprem olduğuyla ilgili bir haber bulamadım ama teselli olmamıştım. Yani gülen bir yüz cevap olamazdı! Bir gülen yüzle birini dört gün boyunca sakin tutmak mümkün değildi. Bugünü de sayarsak beş. Haftalardır olduğu gibi bugün de yağmur yağıyordu, Gabi tüm ayın katılımcı anket değerlendirmelerini Marlene ile benim gözümüze sokmuştu. Çok aptalca bir işti. Anket yığınlarını kardeş payı yapmıştık ve kendimle uzlaşmaya varmıştım: Bitirdiğim her kurs istatistiğinden sonra bir özel telefon görüşmesi yapacaktım. (Tabii Gabi'nin odada olmadığı zamanlarda.)

Daha ilk kurs listesinde tanıdık bir isme rastladım. Felix'in dostu, Gereon *Zor Öl* Westermann.

"Hey, Marlene, eski kocanın *Uygulamalı Yöneticiliğin Ekonomik Temelleri* seminerine katıldığını biliyor muydun?"

"Evet," dedi Marlene. "O kursu almadığıma çok seviniyorum, yoksa o ukala işimi bitirirdi. O özgüvenden ne anlar, kendi vergi beyanını bile dolduramaz."

"Gabi de ona pek iyi not vermemiş," dedim sinsice. "Hem de anket sorularını değiştirdiği halde. İsimleri bilinmediğinde insanların şikâyet ettiğine inandığı için böyle yapıyor."

2006 kan içen kontesin, doktorları hedef grubu seçip sağlık ve uygulamalı yöneticilik piyasasına büyük giriş yaptığı

yıldı. Eczacı ve doktor bilgi bankalarının yanı sıra ünlü farmakoloji şirketlerine müşteri gözüyle bakmak ve golf sahaları olan beş yıldızlı sağlık merkezlerinde etkinlikler düzenlemek oldukça kapsamlı bir girişimdi. Ne kendisi ne de biz bu konuda deneyimliydik. Ama özgüven ve gözü peklik ile başarının yakalanabileceği bir kez daha kendini göstermişti.

Gabi bizi birdenbire tıbbi kalite yönetimi için programlar tasarlamaya ya da "Powerpoint programıyla tıbbi konferanslar oluşturmak ve sunumunu yapmak"la ilgili bir dizi kurs hazırlamaya zorladığında vaaz verir gibi hep aynı şeyi tekrarlamıştı: "Burada konu ister doktor muayenehanesi ister çiçekçi olsun, hesap tablosu hesap tablosudur, pazarlama da pazarlamadır." En iyi etkinlikleri, yani en güzel otellerde yapılanları kendi üstlenmişti ama tabii ki bu ön hazırlıkları da kendi yapacağı anlamına gelmiyordu. İyi bir hazırlık ve biraz hilenin doğru bileşimiyle bunların da öğretilebileceğini iddia etse de, "Klinik Endoktrinoloji" ya da "Aşıyla Tedavi" gibi ileri eğitimlerden vazgeçmesi konusunda onu ikna edebilmiştik.

Bir sonraki ankette yine tanıdık bir isme rastlamıştım. Lillian Berghaus. Cık cık. LILLIAN'ın uygulamalı yöneticiliğin ekonomik temelleriyle ilgili bir seminerde ne işi olabilirdi? Anestezi uzmanı olarak serbest çalışmayı isteyecek değildi ya. (Belki de burada bir pazar boşluğu vardı: *Şalteri mi indirmek istiyorsunuz? O zaman birkaç saat narkoz alın, hem de ameliyatsız...)* Belki de sadece lüks bir otelde üç gün geçirmek istemiş, hastane yönetimi de doğru dürüst incelemeden eğitimi kabul etmişti... Merak ettiğim için Linda'nın yanına gittim ve söz konusu kursun tarihlerini benim için ekrana getirmesini istedim. Tahmin ettiğim gibiydi: Seminer Spree ormanındaki

son derece lüks bir otelde yapılmıştı, üstelik yüz yirmi avroya ek ücretle her şey dahil bir sağlık paketiyle. İsteyene saunalı odalar da vardı... Lillian da böyle bir oda tutmuştu...

"Bir dahaki yaşamımda ben de doktor olacağım," dedi Linda.

Yalnız da değildi. O lanet olası odayı Doktor Gereon Westermann'la paylaşmıştı.

"Aah!" diye bağırdı Linda. Farkında olmadan elimle omzunu pençe gibi kavramıştım.

Ama bu açıkça... Seminer nisan ayında gerçekleşmişti, Lillian'la Felix'i sokakta el ele gördüğüm tarihten önce.

Bak şu sürtüğe! İğrenç, aşağılık, düzenbaz... Bunu Felix'e nasıl yapabilirdi? Ya Gereon'a ne demeli? Pislik herif! Adam düşündüğümden de aşağılıktı! En iyi arkadaşını onun sevgilisiyle aldatıyordu. Ah... bu gerçekten de...

"Kati? İyi misin? Yüzün bembeyaz kesildi," dedi Linda ama onu duymuyordum.

"Umarım *zor ölürsün*," dedim dişlerimi gıcırdatarak. Nabzım nedense hızlanmıştı. Herhalde öfkedendi. Zavallı, zavallı Felix! Bunu hak etmemişti. Lillian ve Gereon'un onun duygularını böyle ayaklar altına almalarına asla izin veremezdim. Onları...

"Meajın var! Mesajın var!" diye ciyakladı telefonum. Felix'i, yalancı sevgilisini ve aşağılık dostunu bir anlığına unuttum.

Mesaj düğün organizatörü Friedlinde'dendi: *Müzik grubunun en geç saat 15.00'te provada olması gerekiyor, lütfen iletin...*

Ah, sevgili Friedlinde. Artık kız arkadaşım gibi olmuştu ve iyi bir takım oluşturmuştuk... Ah, saçma, sizleri aldatmak

istemem: Luchsenbichler yalanını söylediğimden beri kadın benden nefret ediyordu. Güvercinleri uçurmayı çok istediği için de. Ama olsun! Düğün organizatörü olarak gerçekten işe yarıyordu. Oturma düzenimiz inceden inceye planlanmıştı. Kuzen Bertram artık Robert'in yakışıklı iş arkadaşının karşısında oturmayacak, kendini Bayan Luchsenbichler'in homofobik konuşmaları yüzünden kışkırtılmış hissetmeyecekti. Belki de durumunu açıklamaktan da vazgeçerdi. Geçmediği takdirde onu gözümden ayırmayacak, gerekirse bir şeftali fırlatıp yere devirecektim.

Tam Friedlinde'ye mesaj yollayacağım sırada telefonum, *Theo, Lodz'a gidiyoruz*'u çalmaya başladı (o zamana dek bu zil sesini silmeyi bir türlü başaramamıştım) ve ekranda Mathias'ın adını gördüm. Aman Tanrım! Şimdiye kadar hiç aramamıştı. Sesini duyacaktım.

"Aaharoo!" Heyecandan "Alo"m biraz kazaya uğramıştı.

"Kati? Sen misin?" dedi Mathias. Sesinin ne kadar seksi çıktığını unutmuştum. "Sesini duymak ne güzel!"

Hafifçe öksürdüm. "Seninkini de öyle. Sesin yakından geliyor."

"Yakındayım zaten. Şu anda Köln'deyim."

"Ah. Bu..." *Harikaydı!* Ama dört hafta kalacağını söylememiş miydi? "Çok güzel. Ne zaman geldin?"

"On dakika önce," dedi Mathias. O an tüm bedenim mutluluktan karıncalanmaya başlamıştı. "Görüşebilir miyiz?"

"Bugün mü?" Karşımda durmaması ne iyiydi, esrar içmiş at gibi sırıtıyordum.

"Evet, mümkünse bugün ve yarın. Ve öbür gün de." Arkadan anons sesleri geliyordu. Anlaşılan hâlâ havaalanındaydı.

"Bak... Buluşmayı çok isterdim," diye başladım. "Ama yarın ablamın düğünü var. Münster'de."

"Ah," dedi Mathias. "Çok kötü bir zamanlamaymış. O zaman daha erken geleceğim..."

"Sen de benimle gelmek ister misin?" diye birden ağzımdan çıkıverdi. "Oldukça tuhaf bir aileyizdir. Ayrıca TEYZE'nin kilisede *Ave Maria*'yı söylemesini nasıl engelleyeceğimi henüz bilmiyorum. Kötü özelliklerimi de gösteririm sana çünkü her şeyin yolunda gitmesinden ben sorumluyum. Bu arada Kuzen Bertram tam zamanında eğilirse ki ondan beklerim, şeftaliyi ona isabet ettiremem, zaten okuldayken top sporlarında beş para etmezdim, ayrıca ayakkabılarımdapekşıkdeğilve..."

"Evet," dedi Mathias. "Evet, isterim." Gülümsediğini hissedebiliyordum. "Ablanın düğününe gelmeyi çok isterim."

Çoğu insan, mezar başında yaşanmamış hayatlarının gizlice yasını tutar.
Georg Jellinek

Gece kâbus gördüm. Eva ve Robert mihrabın önünde durdukları sırada TEYZE *Ave Maria*'nın korkunç bir akapella versiyonuyla kilise camlarını şıngırdatıyordu. Çaresizlik içinde ona şeftali fırlatıyordum, isabet ettiremeyince şarkı kitapçıklarını denedim ama hepsi başka tarafa uçuştu, sonunda elime geçen her şeyi fırlatmaya başladım. Ta ki TEYZE'nin korkunç değil, mükemmel şarkı söylediğini fark edene kadar. Herkes bana dehşetle bakıyordu: Mathias, anne ve babam, Eva, Robert ve Friedlinde. Üstelik kilise aslında oraya hiç ait olmayan insanlarla doluydu: eski Almanca öğretmenim, Gabi, Linda, Bengt, Marlene, Amelie, Felix, Lillian, Florian, Gereon, kayınvalidem ve kayınpederim hatta Bayan Baronski ve Hemşire Sabine bile. Felix ve Lillian el ele tutuşmuşlardı, kaşları tıraşlıydı. Saçma görünüyordu ama yine de Lillian beni hor görürcesine süzüyordu. O an üzerimde pudra rengi elbisem yerine beyaz kefen olduğunu fark ettim. Mihrabın önündeki Robert ve Eva yerini bir tabut almıştı. Artık kimse bana bakmıyordu, sanki birden görünmez olmuştum. TEYZE hâlâ *Ave Maria*'yı söylüyordu (bu arada sıra en uygun mısra

in hora mortis nostrae'ya[36] gelmişti ve hiç gereği yokken birden makam değiştirmişti) ama artık ona hiçbir şey fırlatamıyordum. Hareket edemiyor, gözümü dahi kırpamıyordum. Tamamen felç olmuş gibi yavaş yavaş kilise tavanına yükselip orgun bulunduğu balkonun önünden geçtim. Birdenbire evsiz adam ortaya çıkıp bana el salladı. Sonra etrafım kararda ve mihrabın önündeki tabutun içinde olduğumu anladım.

Soluk soluğa üzerimdeki yorganı fırlatıp yatakta doğruldum. Bu rüya bana bir şeyler anlatmak istiyordu, rüyalar hep bir şeyler anlatmak isterdi. Rüyanın mesajı yanlış anlaşılmayacak kadar açıktı: Ölüydüm...

Şafağın söküşünü izleyerek hızlı atan nabzımın sakinleşmesini bekliyordum. Kendimi bu kadar canlı hissederken nasıl ölü olabilirdim? Burada kendimi bu kadar gerçek hissedebiliyorsam, gerçek yaşamımın bir trenin altında sonlanması nasıl mümkün olabiliyordu? (Ayrıca bu hayatım zamanla asıl olanından daha gerçekçi olmaya başlamıştı.)

Rüya, zamanımın dolduğunu, kaderden ödünç alınmış ikinci hayatın tam istediğimi, yani istediğim *kişiyi* elde ettiğim anda son bulduğunu bana bildirmek istiyordu herhalde.

Oysa henüz ona sahip olamamıştım. Dün akşam şehrin güneyindeki küçük, rahat bir restorandaki görüşmemizde jet lagdan eser yoktu. Mathias on sekiz saatlik uçuşa karşın inanılmaz iyi görünüyordu (koyu göz altı torbaları göz rengini daha çok vurguluyordu), beni içtenlikle kucaklayıp sıcacık gülümsemiş ama henüz ana yemeğe geçmeden gözkapakları düşecek gibi olmuştu.

---

36 (Lat.) İşte ölüm saati geldi. (ç. n.)

"İşe bak!" deyip yanağına vurarak uyanık kalmaya çalışmıştı. "Seni göreceğim diye sevinçle beklerken şimdi karşında zombi gibi oturuyorum. Dilim bile yoruldu."

"Ama çok tatlı bir zombisin," dedim. Sonra fazla bencillik etmeyip akşam yemeğini yarıda kesmeye ve Mathias'ı evine, uyumaya göndermeye karar verdim. Aksi halde yarın düğünde başı çorbanın içine düşebilirdi ve Tanrı biliyor ya, böyle olsun istemiyordum.

Kalan enerjisini biraz da düğün sonrasına saklarsa iyi olurdu çünkü otelde çift kişilik oda ayırtmıştım (Kredi kartımla ödemeyi planlıyordum, o zaman fazla göze batmazdı), resepsiyonistlerin dediğine göre, Münster'deki son boş odaydı. Gerçi annemlerin evindeki misafir odasında bize yetecek yer vardı ama birlikte ilk gecemizi karanlık maskelerin kötü bakışları altında geçirmek istemiyordum. Anne ve babamın horlamalarını saymıyorum. İkisi de elektrikli testere misali horlamalarıyla gece bütün bir ormanı kesebilirlerdi ve bunun romantik bir atmosfere pek katkısı olmazdı.

Yine de erkenden yattım hatta karanlık düşüncelere takılacak zamanımın olacağı kadar erken. Özellikle Felix, Lillian ve Gereon'la ilgili düşüncelere. Sonra da doğrudan bu kâbusu görmüştüm.

Tıraşlanmış kaşların mutlaka bir anlamı olmalıydı ama rüya sembollerinden pek fazla anlamıyordum.

Akşam güya heyecanlı olup olmadığını öğrenmek için ("Biraz" demişti) Eva'yı aramıştım ama aslında ona çok önemli bir şey soracaktım. "Diyelim ki birini, sevgilisi en iyi arkadaşıyla aldatıyor. Bunu ona söyler miydin?"

"Bu kişi senin dostun mu? Ya da akraban mı?" diye sordu Eva.

"Şey... bir yerde ikisi de. Daha doğrusu, ikisi de değil."

"O halde söylemelisin! Kendisi öğrenmeden önce."

"Ama... belki hiç öğrenmeyecek... ve mutlu mesut yaşamaya devam edecek?

"Sevgilisi onu en iyi dostuyla aldatırken mi?"

"Belki bir kerelik bir şeydir?"

"Neden her cümlenin sonuna bir soru işareti koyuyorsun? Kati, insan böyle bir şeyi dostundan saklayamaz, onu korumak için dahi olsa yapamaz."

Haklı olduğu ortadaydı. Her zamanki gibi. Öte yandan, Felix dostum değildi. En azından bu hayatta. Üstelik insanların, başkalarının meselelerine burunlarını sokmaları bence korkunç bir şeydi. Bunu Felix'e nasıl söyleyeceğimi bilememin yanı sıra ("Hey baksana, kız arkadaşın küçük bir fahişe!"), tüm bunların iyi bir tarafı da olabilirdi. Linda'nın, deneyimin bir armağan olduğu prensibine göre hayatta her şeyin daha yüksek bir anlamı vardı ve daha derin bir amaca hizmet ediyordu... Ah, çok saçma, kim demiş! Kahrolası düşünce zincirleri! Başımın ağrımasına şaşırmamalıydım. Ve bugün baş ağrısı ihtiyacım olan son şeydi. Işıl ışıl ve güzel görünmeli (sonuçta Mathias'la ilk ciddi randevumdu), tüm dikkatimi toplamalıydım. O halde rüya yorumlarına ve karanlık düşüncelere son vermem gerekiyordu.

İki ağrı kesici ilaç içip gözlerime kompres yaptım, yirmiden geriye saydım ve uykuya daldım.

Sekiz saat sonra kilise sırasında, Mathias'ın yanında oturmuş, ağlıyordum. Mutluluktan. Eva ve Robert mihrabın önünde son

derece harika ve genç görünüyorlardı. Rahip de öylesine dokunaklı ve bilgece sözler seçmişti ki... Geçen sefer de bu sözleri mi söylemişti? Hatırlamıyordum. O gün yaşanan felaketler hafızamda daha fazla yer etmişti. Baş ağrım geçip kasvetli düşüncelerim kaybolmuştu. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, neyse ki herkesi buna hazırlamıştım. Kapalı hava, kiliseyi aydınlatan mumların romantik etkisini oldukça artırmıştı ve çiçek süslemeleri harika görünüyordu.

Ablam alçak sesle, "Evet!" dedikten sonra Robert yüzüğü parmağına geçirirken yüksek sesle hıçkırmadan edemedim. Tanrım, ne güzeldi! Felix'le neden kilisede evlenmemiştik sanki? Kilise, evlendirme dairesinde Köln aksanıyla Yahudi rahipleri hakkında kötü fıkralar anlatan bir memurun kıydığı nikahtan çok daha romantikti. Ben beyaz bir elbiseyle, Felix şık bir takımla herhalde çok daha hoş görünürdük.

Felix şimdi Lillian'la mı evlenecekti? Bunun nasıl olacağını gözlerimin önüne getirebiliyordum. Şu korkunç düğün organizatörlerinden birini tutacak, (yarısı parayla satın aldığı ya da doğuştan soylu, yarısı doktor unvanına sahip) binlerce önemli kişiyi davet edecek, saray kiralayıp bir telli enstrümanlardan oluşan bir orkestra tutacak ya da *Take That*'i çağıracak, Felix de sıkıntıdan ölecekti. Belki böylesi daha iyi olurdu çünkü o zaman Lillian'ın düğün gecesinde onu Gereon'la aldattığını öğrenmezdi...

Biraz daha yüksek sesle hıçkırınca Mathias elimi yokladı. Gözümdeki yaşlarla ona gülümsedim. Ne yapıyordum ben? Mathias'ın burada, yanımda oturması bu düğündeki en güzel şeydi! Lillian ile Felix'i düşünerek bu güzel rüyayı mahvetmekten başka yapacak işim yok muydu? Ne budalaydım. Şu

andan itibaren artık dikkatimi olumlu şeylere verecek, saçma düşünceler yüzünden gözyaşı dökmeyecektim. Hayatımın en güzel, en romantik hafta sonu olacaktı. Her iki hayatımın da...

Köln'den Münster'e giderken bile her şey harikaydı. Mathias'ın jet lagı geçmiş gibiydi, bir kez bile esnememişti. Neşeli ve dikkatliydi. Rüyada tıraşlanmış kaşların ne anlama geldiğini bilip bilmediğini sorduğumda (ki bilmiyormuş) gözünü bile kırpmamıştı. Bunun dışında hep sohbet etmiştik, Münster'e yaklaşırken artan heyecanımı görünce elimi tutmayı teklif etmişti. Ne yazık ki mantıklı davranıp bu teklifi reddetmek zorunda kalmıştım. Arabası saatte yüz kilometreden fazla hız yapıyordu, böyle bir durumda elleri direksiyonda olmalıydı (buna karşın araba saatte seksen kilometrenin üzerine çıktığında bile tuhaf sesler çıkarmıyordu).

Org yeniden çalmaya başladı ve diğer yanımda oturan TEYZE yüksek sesle burnunu çekti. Ona bir kâğıt mendil uzattım. Duygulandığı için ağlamadığını biliyordum, benim yüzümden ağlıyordu. Daha önce onu bir köşeye çekip birkaç ciddi söz söylemek benim için hiç kolay olmamıştı. Ama kol çantamın içini şeftali ve çürük yumurtalarla berbat etmekten daha iyiydi.

"Ama onlara sürpriz yapacaktım," demişti TEYZE. Simsiyah boyadığı kıvırcık saçlarına kırmızı bir eşarp bağlamış, Carmen gibi baştan ayağa kırmızı-siyah giyinmişti. Bir tek kastanyetleri eksikti. Ancak gerçek Carmen herhalde fileli çorap giymiyordu. Dudakları bu kadar dikkat çekecek şekilde boyamamıştı. TEYZE bu haliyle Carmen'in daha hareketli versiyonuydu. "Aslında bu benim onlara düğün hediyem olacaktı. Başka hediye alamadım."

Biliyoruz, seni yaşlı pinti.

"Prensipte hoş bir fikir," demiştim. *Ama şarkı söyleyebiliyor olsaydın. "Aynı zamanda* Friedlinde müzik akademisinden bir flütçü ve gitarist kız ayarladı."

"Olsun," demişti TEYZE. Kırmızı-siyah polyester bluzundan yansıyan parıltılar gözümü almıştı. "Sadece beş dakika sürecek."

İnan bana, beş dakika seni şarkı söylerken dinlemek için çok uzun bir süre.

İç geçirdim. "İyi niyetle düşündüğünü biliyorum ama müzik yapmayı yapabilenlere bırakmamız gerektiği fikrindeyim."

TEYZE bu kez dişlerini göstermeye başlamıştı. "*Sen* bu konuda söz söyleyecek son kişisin! Ben yıllarca müzik eğitimi aldım. Peki, sen müzikten ne anlıyorsun, Bayan Çokbilmiş?"

Gerçeği söyle ama nazik bir şekilde söyle.
Emily Dickinson

Madem öyle, o halde bunu nazik bir şekilde yapmayacaktım. TEYZE'nin* şimdiye kadar yaptıklarını ve yapacaklarını, küçükken bana sürekli "yassı surat" dediğini hatırladım ve kendi tüylerimi bile ürperten bir ses tonuyla, "Her neyse, şarkı söylemeyeceksin! Bunu yapmaya kalkarsan hayatını cehenneme çeviririm. Unutma, gerçekte kaç yaşında olduğunu biliyorum. Erika Teyze'nin el kremini tüy dökücü kremle değiştirenin kim olduğunu da. Anlaştık mı?" demiştim.

---

* Kendisinin, sözde doğuştan nemfomani olarak gördüğü ama kanımca kadın akrabalarının kocalarıyla sırf kötülük olsun diye yaptığı kaçamakların listesi hayli uzundu. Listede Eberhard Amca'nın yanı sıra kuzenim Daniela'nın ilk ciddi erkek arkadaşı da vardı.

İşte bu işe yaramıştı. TEYZE benden gerçekten korkmuşa benziyordu. Yine de ne olur ne olmaz diye yanına oturmuştum, tören bir nebze *Ave Maria* duyulmaksızın devam etti. Bu gerçekten harikaydı!

Kiliseden çıktığımızda, hissettiğim rahatlama nedeniyle tekrar ağlayabilirdim. Tamam, TEYZE hayatının sonuna dek benden nefret edecekti ama bu beni pek rahatsız etmiyordu.

Yağmur bir hoşluk yapıp (bu kez benim bir kazancım yoktu) yarım saat ara verdi. Böylece karelerde daha güzel görünebileceğimiz umuduyla kilisenin basamaklarında fotoğraf çektirebildik. Bu arada Eva da kapalı gelinliğiyle soğuktan donmadı (Robert ile Eva'nın ne kadar genç göründüklerinden daha önce söz etmiş miydim?), hiç kimsenin takım elbisesine kuş pislemedi, Hitchcock'un *Kuşlar*'ından esinlenmiş gibi davetlilerin üzerine ölü kuşlar yağmadığı için çiçek tutan kız da histerik ağlama krizlerine kapılmamıştı. Sadece Friedlinde'nin suratı biraz asıktı ama ben neşeyle gülümsüyordum. Ve Mathias elimi tutuyordu.

Sonra yağmur tekrar yağmaya başlayınca herkes aceleyle arabalarına bindi. Benim yanımda tabii ki şemsiyem vardı.

Yol boyunca Mathias'ı elimden geldiğince akrabalara hazırlamaya çalıştım, o ise kendi akrabalarının da bizimkilerden farklı olmadığını iddia etti. (İnanamıyordum, gerçekten öyle olmamasını diledim. Böyle akrabaları düşmanıma bile dileyemezdim.) Herkes onu merakla inceleyip sorularla sıkıştırmış (Büyükannem, "Küçük bir Kati yapacak mısınız?" diye sormuştu), Eberhard Amca bizi otoparkta yakalayıp kolumu çimdiklemiş ve hönkürerek, "İyi iş çıkardın, kedi olalı nihayet fare tuttun," demişti. Ama Mathias oralı olmamış,

Eberhard Amca, "Birini bulamayacaksın diye endişelenmeye başlamıştım! Riese'den sonra sırayı senin alman gerekiyordu!" diye laf sokmaya devam ettiğinde bile kılı kıpırdamamıştı. Hatta TEYZE'nin, önünden geçtiğimiz sırada saçlarını geriye savurarak Mathias'ın kıçını elleyip göz kırptığında da (Kulağıma şöyle fısıldamıştı: "Gününü göreceksin, yassı surat!").

Annem, "Ah, meteorolog sizsiniz demek!" diyerek boynuna sarılıp kulağına, "Gizli hava raporunuz için çok, çok teşekkürler, bundan kimseye söz etmeyeceğiz," diye fısıldadığındaysa birkaç saniyeliğine şaşırmıştı. Bunu ona açıklamayı çok isterdim ama o an aklıma gelen şeyle başımdan aşağı kaynar sular döküldü...

"Faşş!" diye bir ses çıktı, herkes çığlığı bastı.

Önümüzdeki çamurlu su birikintisini unutmuştum. Anton Amca'nın aşırı hızla yaklaşmakta olduğu Mercedes'iyle üzerinden geçeceği su birikintisini yani. Tıpkı önceden olduğu gibi annemin elbisesi yüzlerce çamur beneğiyle süslenmiş, Eberhard Amca takım elbise giymiş çörekotlu pideye benzemişti. Benimse yağmurluğum mahvolmuştu, alnıma kocaman, kara bir çamur damlası yapışmıştı. Peki, ya TEYZE?

Pek uygun kaçmayan bir gülme krizine girmişti.

"Mutluluk aslında yaşam koşullarına
göğüs germek için cesurca istekten
başka bir şey değildir."
Maurice Barres

"İmdat! Boğuluyor!" diye bağırdı biri telaşla. Korkudan bir an felç geçirmiş gibi hissettim. Robert'in amcası Anton önce kıpkırmızı oldu, ardından mosmor kesildi. Aman Tanrım! Her şeyi berbat etmiştim. Kader yine yapacağını yapmıştı. Oysa onu atlattığımdan emindim çünkü balık yemeği mönüden çıkmıştı.

Aslında şimdiye kadar her şeyin yolunda gitmesinden şüphelenmeliydim. Çamur banyosu dışında. Çamur banyosu aslında o kadar da kötü değildi, ev fazla uzak olmadığı için annem ve Eberhard Amca üstlerini değiştirmişlerdi. Neyse ki benim elbisem zarar görmemişti, bütün çamur yağmurluğumun üzerine sıçramıştı.

Ortam harikaydı, oturma düzeni kusursuzdu, yemekler çok lezzetliydi, müzik rüya gibiydi, dekorlar göz okşayıcıydı... Mathias'ın yanımda olması her şeyin ötesindeydi. Konuklarla nazikçe sohbet ediyordu, arada sırada birbirimize aşk dolu bakışlar atıyorduk ama bu bakışlar asla uzun süreli değildi, çünkü sürekli Kuzen Bertram'ı kollamak zorundaydım (şimdilik sakindi). Ayrıca TEYZE'yi de göz hapsinde tutmam gere-

kiyordu (birbiri ardına bira içiyor, zil zurna sarhoş olacağını sanıyordu. Bilmediği bir şey vardı: İçtiği bira alkolsüzdü! Zekice, değil mi?) Eva ve Robert mutlulukta adeta yarışır gibiydiler, onlara her baktığımda keyifleniyordum. Her şey olması gerektiği gibiydi.

İki nikah şahidinin –Eva'nın en iyi arkadaşı Anke ve Robert'in eski dostu Ercan'ın– ortak konuşması hem esprili hem dokunaklıydı. Çünkü araya girip, "Bu yumurcak Türk de ne kadar büyümüş, akıl almaz şey, doğrusu!" diyecek bir Bayan Luchsenbichler yoktu, bu yüzden hiç kimse utanmak zorunda kalmamıştı. Düğün pastası şiir gibiydi, yağmurun yağmadığı on beş dakika boyunca balonları uçurmuştuk, fotoğrafçı bu sayede birkaç harika kare daha çekebilmişti.

Eva'nın kayınbiraderi Powerpoint destekli konuşmasını yapmak için ayağa kalktığında sakin bir şekilde arkama yaslanmıştım: Bu konudaki talimatlarım son derece önemliydi: Konuşma, en fazla on dakika sürecekti (Geçen sefer on beşinci dakikadan sonra babam gizlice dışarı sıvışıp şalteri indirmişti), av konusunu açmak yasaktı (Robert'i minik Bambi'nin bağırsaklarını babasına gösteren fotoğrafta –"Robert'in ilk avı, kalbe tek atış, hem de on dört yaşında! Çok gururlanmıştım!"– davetlilerden çoğu henüz ana yemeğe geçmeden ayaklanmış, Eva ise Robert'in, tanıdığı erkek olup olmadığı konusunda ciddi şüpheye düşmüştü). Alplere tırmanma, (Çinlilerin su damlatma işkencesi dünde kalmıştı, bugün insanlar fotoğraf gösterme işkencesinde on beşinci dakikadan sonra her şeyi itiraf ediyordu, özellikle deri şortlu Robert'i bir tepenin zirvesinde gösteren fotoğraflarla), balık tutma (bakınız av konusu, yalnız daha da kötüsü çünkü balık bağırsakları Bambi'nin

bağırsaklarından daha kötüydü) ve yerel siyasi konuları da (kayınpeder belediye meclis üyeliğine adaylığını koymuş, bu arada her şey birbirine karışmış ve seçim konuşması yeni çevre yolunun yararına olacak bir anlaşmaya dönüşmüştü). Aslında Friedlinde'yi TEYZE gibi kaba bir üslupla tehdit etmemiştim ama kocası yine de talimatlarıma uymuştu. Tamam, konuşması fazla gösterişli değildi ama yerindeydi. Hatta biraz da dokunaklıydı, en azından benim için. Çünkü Robert'in ayı postu üzerindeki çıplak bebeklik fotoğrafı küçük Henri'ye öyle çok benziyordu ki.

İşte o sırada olan oldu: Anton Amca boğulma tehlikesi geçiriyordu. Geçen sefer Bayan Luchsenbichler'in konuştuğu sırada boğazına kaçan şey bir kılçıktı. O an soğukkanlılığını koruyan tek kişi Felix'ti ve onu kurtarmıştı. (Kocaman bir lokma kalkan balığı filetosu büyükannemin kucağına düşmüştü. Felix'e henüz pek âşık olmasam da, bu olaydan sonra durum değişmişti.)

Ama bu kez Felix yoktu ve hepsi benim suçumdu. Anton Amca bugün ahirete göçerse, sorumlusu ben olacaktım. Düşüncemin sonunu getirmeden Anton Amca'nın yanına koştum. Tabağına eğilmiş, elleriyle masanın kenarlarına sıkıca tutunmuştu, morarmıştı. Karısı başında dikilmiş, çaresizlikle sırtına vurup duruyor, "Anton, soluk al!" gibi işe yaramaz şeyler söylüyordu. Onu kenara itip Anton Amca'yı karnından tuttum ve ellerimi çapraz yapıp olanca gücümle midesine baskı yaptım. Tuhaf bir ses çıktı, ardından katı bir cisim havaya uçarak büyükannemin göğüs dekoltesinden içeri düştü. Daha sonra bunun şekerle kaplı bir ceviz parçası olduğu anlaşıldı. Anlaşılan kader, boğulmaya neden olacak cisimlerin seçimi

konusunda pek titiz davranmıyordu. Anton Amca güçlükle soluk alırken hissettiğim rahtlamadan yarı baygın halde karısının sandalyesine çöktüm.

Ucu ucuna yetişmiştim.

Herkes alkışlamaya başladı. Gecenin kahramanı olmuştum. Heimlich manevrasını (ne olur ne olmaz diye) internette bu kadar iyi araştırdığım için kendimle gurur duyuyordum.

Mathias'ın yanına döndüğümde, bana gülümsedi. "Vay canına! Seni bu kadar tatlı bulabileceğimi hiç düşünmemiştim. Gerçekten etkileyiciydi..." Eğilip beni öptü. "Gelmemi istediğin için teşekkür ederim. Bu gerçekten de harika bir ilk randevu."

Ah, evet, öyleydi! Harika bir ilk randevu ve harika bir düğündü. Büyük harfler sonsuza dek unutulmuştu. Adeta tarih olmuşlardı.

Ve her şey daha da iyiye gidiyordu.

Sıkı göz hapsime karşın Kuzen Bertram ona çeyrek kala birdenbire ortadan kaybolmuştu. Kısa bir aramadan sonra onu verandada buldum. Düşüncelere dalmış bir halde derin derin iç geçirerek elindeki alüminyum folyoya sarılı paketi kurcalıyordu. Ona acımıştım. Derdim, cinsel tercihini ilan etmesini engellemek değildi, sadece mikrofonu kapıp, "Aile üyelerim! Burjuva bozuntuları! İkiyüzlüler! Sizi heteroseksüel götler, şimdi söyleyeceklerimi dinleyin!" diye bağırarak düğünü mahvetmesini istemiyordum.

Düşünmenin sınırları yoktur. İnsan istediği kadar geniş düşünebilir.
Ernst Jandl

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet," dedi Bertram derin bir iç geçirerek. "Hayır. Aslında değilim. Biliyor musun, bu akşam bir şey yapmaya niyetliydim ama korkarım bunu yine başaramayacağım. Yani, gecenizi mahvetmek istemiyorum."

Elimi dikkatle koluna koydum. "Ah, Bertram! Otuz bir yaşına geldin. Annen ile babanın çoktandır bildiği şeyi onlara anlatmak için daha ne kadar bekleyeceksin?"

Bertram afallayarak yüzüme baktı. "Ne?"

"Şey, eşcinsel olduğunu... Bunu yıllardır biliyorlar. Sadece seninle konuşmaya cesaret edemiyorlar... İlk adımı sen atarsan bu gerçekten çok işe yarar. Göreceksin, sandığından daha kolay kabulleneceklerdir." Cesaret verircesine ona gülümsedim. "Biliyor musun? Bin avrosuna bahse girerim: Bir ya da iki yıl içinde Pet... şey, hayatının erkeğini bulduğunda, onu bağırlarına basacaklar." *Evet, sadece bu değil, hatta Peter'i senden daha fazla sevecekler ve sen de kıskançlıktan zıvanadan çıkacaksın, iğrenç, küçük Bertram.*

Bertram hâlâ şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. "Eşcinsel olduğumu ne zamandır biliyordun?"

Eh, Eva'nın düğününde bunu herkese açık ettiğin günden beri. Ama aslında bunu benimle Fransız öpücüğünü denemeye kalkıştığın zaman anlamalıydım. "Yaklaşık beş yıldan beri," dedim dürüstçe.

"Sahi mi?" Bertram başını iki yana salladı. "Ben de herkes şaşkınlıktan sandalyelerinden fırlayacak sanmıştım." Elindeki paketi işaret etti. "Yanımda takviye kuvvet getirmiştim..."

"Alüminyum folyo mu?"

"Saçmalama. Bu, haşhaşlı kek. Amsterdam'dan satın almıştım. Yiyip cesaret toplamak istiyordum."

Elindeki paketi aldım. "Buna ihtiyacın yok, Bertram. İçeri gir, annen ve babanla rahatça konuşabileceğin bir köşe bul." *Ancak mikrofondan uzak dur.*

Ne diyeyim? On dakika sonra Bertram'ın ailesiyle kucaklaştığını gördüm ve bana gülümseyince içim ısındı. Kendimle gurur duyuyordum. *Gelecekten Gelen Kadın bir aileyi daha mutlu etmiş ve bir rezaleti daha engellemişti...* Müzik grubu olaya uygun olarak *Somewhere Over the Rainbow*[37] adlı parçayı çalıyordu.

Eva ve Robert sarmaş dolaş önümden geçtiler, babam Friedlinde'yle, annemse Anton Amca'yla dans ediyordu. TEYZE de kendi kendine. Carmen bluzu omzundan kaymıştı, Emil'in (ya da Javier'in) dikkatini çekmek için (hangisi olduğu fark etmezdi) baştan çıkarıcı hareketler yapıyordu. Hâlâ ayıktı, daha uygunsuz davranamayacağı kadar ayık.

Gece yarısı Marlene'yek, "Javier ve arkadaşları harikalar," yazdım. "Kuzen Bertram da dahil olmak üzere bütün kadın davetliler onlara bayıldılar ve Arjantin tango yapıyorlar. Ben de dünyanın en mutlu insanıyım."

The Times They Are A-Changin'[38]
Bob Dylan

Gerçekten öyleydim.

Yani Felix, Lillian ve Gereon'la ilgili şu can sıkıcı konuyu aklımdan çıkarabilseydim öyle olacaktım. Kilisedeyken tamamen Mathias'a odaklanmaya karar verdiğim halde bu mesele sürekli aklıma takılıyordu.

Dans pistinde Mathias'ın kollarındayken ve beni öptüğü anda bile düşünmemeyi başaramıyordum. Doğruyu söylemek

37 (İng.) Gökkuşağının ötesinde bir yerde. (ç. n.)

38 (İng.) Zaman değişiyor. (ç. n.)

gerekirse, özellikle o anda yapamamıştım. Belki aynı anda Felix de gözlerini kapamış, Gereon'u düşünerek gizlice kıyaslama yapan o hain Lillian'ın dudaklarını öpüyordu. Zavallı, zavallı Felix, iyi niyetini kötüye kullanan ikiyüzlü insanlara kendini koşulsuz teslim etmişti ve...

"İyi misin?" diye sordu Mathias.

"Evet. Evet, çok iyiyim! Sadece biraz yorgunum," dedim ve onu bir danslığına kız kardeşimin kollarına bırakarak masaya döndüm. Bana neler oluyordu? Nihayet dünyanın en mükemmel, en yakışıklı, seksi, esprili, çekici erkeğiyle birlikteydim ve bunun tadını çıkarmak yerine kafamı başka insanların sorunlarına takıyordum! Herhalde aç olduğum içindi. Acil bir atıştırmalığa ihtiyacım vardı ama büfedekiler çoktan tüketilmişti. Düğün pastasının son dilimini üzerindeki badem ezmesinden yapılmış uğurböceğiyle Eberhard Amca mideye indirmişti.

Yiyecek bir şeyler aranan yalnız ben değildim. Yerime döndüğümde, çiçek tutan küçük kızın –Eva'nın en iyi ikinci arkadaşı Frederike'nin kızı– Kuzen Bertram'dan aldığım alüminyom folyo paketini açmak üzere olduğunu gördüm.

Bir anda dank etti. Küçük kız keki (bundan sonra KEK olarak anılacak keki) tam ağzına götüreceği sırada, "Duuuur!" diye bağırdım. Sonra yanına koşup bileğinden tuttum ve baştan çıkarıcı şekilde çikolata kokan keki masanın üstüne fırlattım. Tam zamanında!

Çiçek tutan kız irileşmiş gözlerle bana baktı. Altdudağı titremeye başladı.

"O benim!" dedim telaşla.

"Ama..." Yine keke el attı. "Tatlı yememiştim ve bu en sevdiğim çikolatalı pasta," dedi ve keki hoop diye ağzına götürdü.

"Hayıııır!" Bu kez parmağına vurdum, hemen ağlamaya başladı. Yerinde olsam herhalde ben de aynı şeyi yapardım. Öteki DÜĞÜNde ölü kuş yüzünden Niagara Şelalesi gibi ağlamış olduğunu korkuyla hatırladım, çaresizlik içinde onu oyalamaya çalıştım. "Mantomun cebinde bu aptal kekten çok daha lezzetli pastiller var," dedim ama feryatları annesinin kulağına ulaşmıştı. Friedlinde yan masadan telaşla yanımıza koştu. Sanki herkes bize bakıyor gibiydi. Tam da o anda son derece aptalca bir şey yaptım: Esrarlı keki şimşek hızıyla ağzıma attım ve folyo kâğıdı elimde dertop ettim. Kızın annesi ve Friedlinde yanımıza geldiklerinde ortada kanıt kalmamıştı. Ağzımdakini çiğneyip yutarken (ama acayip lezzetliydi, çok çikolatalıydı, belki de içinde haşhaş falan yoktu?) ağzımdaki kırıntıları temizleyip folyo kâğıdı masanın altına atıverdim.

"Bu kadın bana kek vermedi," diye ciyakladı çiçek tutan kız, parmağıyla beni göstererek. "Ve bana vurdu!"

Küçük gammazcı! Belki de keki yemesine izin vermeliydim... Friedlinde çocuğa inanmış gibi görünüyordu.

En masum yüz ifademi takındım. "Çok yorgun herhalde, hayal görüyor olmalı," dedim. "Sanırım küçük fare, ağrı kesici hapları şeker sandı."

"Şeker değildi, çikolatalı pastaydı ve onu *ben* buldum," diye zırladı küçük sulugöz. "Sonra da *bu kadın* onu ağzına attı."

Evet, doğru! Seni bilinç değiştirici maddelerden korumak için, nankör çocuk. Aman Tanrım! Ne halt ettiğimi şimdi anlamıştım! Büsbütün delirmiş miydim? Hâlâ hoşgörülü bir şekilde gülümsemeye devam etmeme karşın paniğe kapılmıştım.

Bu tür maddelerle deneyimim sıfırdı. Hayatımda bir kez esrar içmiş, onda da berbat bir öksürük krizine kapılmıştım, hepsi o kadar. Telaşla Kuzen Bertram'a bakındım. Etkisinin başlaması ne kadar sürerdi? Acaba dozunu fazla kaçırmış mıydım? Yoksa birazdan mikrofonu kapıp, "Aile üyelerim! Burjuva bozuntuları! İkiyüzlüler! Sizi heteroseksüel götler, şimdi Gelecekten Gelen Kadın'ın söyleyeceklerini dinleyin!" diye haykıracak mıydım? Mathias hakkımda ne düşünecekti?

"İzninizle, tuvalete gitmem gerekiyor." Yüzümde hoşgörülü gülümsememle Friedlinde'nin yanından geçip salondan dışarı çıktım. Görüldüğü kadarıyla akşamın güzel tarafı bitmişti. En azından benim için.

Çok sevgili Felix,
Eğer bir renk olsaydın, kahverengi olurdun. Sıcacık, çikolatamsı, güven verici, sevgi dolu bir kahverengi. Bazen sıcak, güneşli, neşeli sarı. Mesela kumsalda yabancı köpeklere sopa fırlattığın zamanlarda. Ben parlak turuncuyum. Bu beni şaşırttı, gerçekten, ben kendimi daha çok kapalı bir mavi-gri sanırdım. Ya da şişe yeşili. Renkler inanılmaz! Onları görebilmeni isterdim. Her yerdeler! Harikalar. Her şey harika. Etrafımda pek çok renkli düşünce büyüyor, istesem, onları çiçekler gibi toplayabilirim.

Resepsiyondaki sivilceli, genç ve çok güzel kıza, "Sivilceli, genç ve çok güzel kız, pulunuz var mı?" diye sordum. Bir renk olsaydı, hafif turkuvaz olurdu...

Kız bana baktı. "Kartpostal mı, mektup mu?"

"Mektup," diyerek güven verircesine reverans yaptım. "Biliyor musunuz, biraz önce hayatımın en iyi seksini yaşadım. Şimdi sırrı biliyorum. Bu çok... *basitmiş!* Herkes öğrenmeli. İsterseniz, döndüğümde size anlatırım." Tek ayak üstünde coşkuyla döndüm. "Ama önce mektubu kocama yollamalıyım. Posta pulunu hesabıma yazar mısınız, lütfen? Bir de, bir şişe su daha, tamam mı? Minibardaki bütün suları içtim. Çünkü ağzım kupkuru. Çok teşekkürler! Görüşürüz. Sizi çok sevdiim!"

Seks, uyuşturucu ya da deliliği hiç kimseye tavsiye etmem ama benim her zaman işime yaradılar.
Hunter S. Thompson

Her şeyi ve herkesi seviyordum. Tüm dünyayı seviyordum. Fuayenin parlak mermer taşlarını, komik döner kapıyı, harika,

taze havayı, sabah alacakaranlığının gizemli ışığını, yüzüme çiseleyen yağmuru ve büyüleyici, sarı posta kutusunu! Onu da seviyordum. Felix'e yazdığım mektubu hafif bir tıkırtıyla yutuvermişti ve sarı kapağın öne arkaya sallanışını komik bulduğum için gülmeden edemiyordum. Sonra kaldırıma zıpladım ve kendi kendime kıkırdayıp mırıldanarak otele geri döndüm. Şey, aslında hiç de kendi kendime kıkırdayıp mırıldanmadım. Bana kıkırdayıp mırıldanıyorlardı. Bu harikaydı.

Aydınlanmak için bunca zaman beklemem gerekmişti. Hem de komşu ülkede 3,50 avroya elde edilebilecek bir kekle. Aslında bunu çoktan yapmış olmalıydım! Döner kapıyı hızla ittim, çok hoşuma gittiği için iki tur daha attım. Ve bir tane daha! Dönme dolap gibiydi!!! Hah! Hayat o kadar, *o kadar* harikaydı ki. Kıvılcımlar saçan, muhteşem bir gizemdi, şu anda önümde açık bir kitap gibi duran sayısız olanaklardan oluşan işlevsel bir örgüydü. Ancak bir tek düşünceyi yakalamak zordu, tarlada rüzgâra boyun eğen gökkuşağı renkli buğday başaklarına benziyordu ve bazen yakalamaya çalıştığımdan başkasını tutabiliyordum. Ama önemi yoktu, mesajı anlamıştım: İnsan sevdiği sürece her şey iyiydi. Üstelik herkesi ve her şeyi değil, öncelikle kendini sevdiği sürece! Elbette. Bu, basit olduğu kadar zekiceydi.

İnsan kırk yaşında henüz uyuşturucu bağımlısı olmamışsa, bundan sonra da olamaz.
Sting

Sırrı söyleyeceğim sivilceli, genç ve güzel kız ne yazık ki yerinde değildi, ben de resepsiyonda duran şişemi alıp Mathias'ın melekler gibi derin uykuda olduğu odama geri döndüm. Bir renk olsaydı, ona krallara özgü şeffaf kobalt mavisi derdim. Tarifi olanaksız güzellikte bir mavi. Ah, onu

ne çok, ne çok seviyordum! Mutlulukla kıkırdadım, sonra yorganın altına girip ona sokuldum ve gözlerimi kapadım.

Şimdi ölecek olursam yazık olurdu ama bence sakıncası yoktu. Yaşam kesinlikle kusursuzdu. Sadece ağzımdaki şu aptalca kuruluğun dışında. Hepsi o kadar! Her şey, her şey iyiydi. Hatta Felix meselesini de bir düzene koymuştum. Şimdi verdiğim bilgilerle ne yapacağı ona kalmıştı.

Saat sabahın dördü ve ben Kuzen Bertram'ın "ifşa-kek"ini yediğim için cin gibiyim. Tuvalete gidip kusmaya çalıştım ama olmadı. İnsanlar parmaklarını gırtlaklarının ta dibine kadar sokmayı nasıl başarabiliyorlar, bilmiyorum.

Kendimi berbat hissediyordum. Güzel, romantik hafta sonum mahvolmuştu, düşüncesizce ağzıma attığım bir lokmayla hafta sonumu mahvetmiştim.

Kusmaya çalışma başarısızlığımdan sonra Mathias'a, "Gitmeliyiz!" demiştim. Sesimdeki paniği bastıramamıştım ve onu dans pistinden çekiştirirken ağlamak üzereydim. "Yanlışlıkla esrarlı kek yedim, her an etkisini göstermeye başlayabilir. Bertram, herkeste farklı etkiler gösterebileceğini söylüyor. Etkisini göstermesi için yarısı bile yeterliymiş. Bende neler yapacağını bilmiyorum. Belki de paranoid krizlere girer, her yerde sincaplar görmeye başlarım!"

Mathias esrarlı kekin yanlışlıkla nasıl yenilebileceğini anlayamadıysa da, son derece yardımcı oldu. Usullere uygun bir şekilde veda ettik. Mathias ise erken ayrılışımızın nedenini zarif bir şekilde kendi yorgunluğu olduğunu söyledi. Parti bitmeden ayrıldığımız için vicdan azabı duyuyordum, özellikle de TEYZE hâlâ ortalıkta dolaştığı için ama git-

mediğim takdirde düğünü mahveden ben olacaktım ve bu asla olmamalıydı.

Otel yolunda Mathias beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Çoğu insan sadece gevşer ve marihuanadan biraz yorulur. En iyi ihtimalle kendi kendine kıkırdarsın, en kötü ihtimalle de melankolik olursun. Ama önemli değil, ben yanındayım."

Çok üzgündüm. "Böyle olacağını hiç hayal etmemiştim," diye sızlandım, Mathias sadece güldü.

Tüm bölgede en son boş oda olduğu ve kredi kartıma oldukça yüklendiği göz önüne alındığında, otel odası pek kötü değildi. Kek etkisini göstermeye başladığı sırada zarif mermer banyoda üstümü değiştirmiş, dişlerimi fırçalıyordum. Önce sadece birkaç görsel oluştu, ayna birdenbire başka bir dünyaya açılan kapıya benzedi ve halojen lambalar dans etmeye başladı. Sonra –flaş!– ufuk genişledi ve evren bilincime akıp o zamana kadar hiç kullanmadığım beyin sinapslarımı serbest bıraktı.

Bu diğerlerini de felç etmişti. Mesela bir tek düşünceyi kendime saklayabilme yeteneğini. Aklımdan geçen her şeyi yüksek sesle dile getiriyordum. Heyecanla banyo kapısını açıp ardına dayadım. "Evsiz adam İsa değildi," diye bağırdım Mathias'a. "Çünkü İsa olsaydı bağıra çağıra dünyanın sonunun geleceğini söyleyerek insanları korkutmazdı! Korku zararlı bir şey. Hayatlarımızı mahvediyor. Her zaman her şeyden korkmuşumdur. Mesela yeterince sevgi verememekten, yeterince iyi, güzel ve zeki olamamaktan. Günde yirmi dört saat korku! Akıl alacak gibi değil!" Mathias'ın bakışlarını yakalayarak üstüme baktım. Üzerimde sadece külot vardı ama bunun hiçbir önemi yoktu çünkü ben harikaydım! Tepeden

tırnağa harika ve çekiciydim. Hayatımda ilk kez birinin karşısında çıplak duruyor ve göbeğimi içeri çekmiyordum. Olsa bile çekmezdim. "Hepimiz yeterince iyiyiz! Ya da korkmaya son verdiğimizde olabiliriz. Bu inanılmaz, değil mi?"

Mathias başını salladı ve bana doğru bir adım atıp beni kollarına aldı. "Evet, gerçekten inanılmaz," diye mırıldandı saçlarımın içine.

"Çok güzel kokuyorsun! Seni tanıdığımdan bu yana karnımda kaç kelebek kanat çırpıyor, biliyor musun?" diye sordum. "Dünyanın en güzel gözlerine sahip olduğunu sana haftalardır söylemek istiyordum, dağ gölleri kadar ya da opal ya da safir ya da Karayiplerdeki koylar kadar berrak, Erika Teyze'nin kadife perdeleri kadar mavi gözler. Söylemeye hiç cesaret edemedim çünkü kulağa çok sıradan gelebilirdi, seni korkutabilir ve kendimi rezil edebilirdim. Bu, hep en büyük korkum oldu: Başkalarının üzerinde olumlu izlenim bırakamayacak olmak. Oysa tamamen gereksizmiş çünkü insanlar ne isterlerse onu düşünürler. Bunu anlamak için kek yemem gerekiyormuş, şimdi de çenemi tutamıyorum, bu çok aptalca, beni de rahatsız ediyor ama bak, ağzımı kapasam bile yeni bir düşünceyi söylemek için yine açmam gerekiyor..."

Mathias beni susturacak tek şeyi yaptı: Beni öptü. Sonraki saatlerde de öpmeye devam etti. Arada mola verdiğindeyse hoşuna gitmiş gibi görünen şeyler söyledim.

Hah! Kâğıt üç kez renk değiştirdi. Biraz idareli kullanmalıyım, burada sadece üç sayfa var ama sana söyleyecek çok şeyim var, Felix! Güven veren, yardımsever kestane rengi olmaya son ver artık. Ailenin, yazlıktaki onarımlar için usta tutmaya

yetecek parası var. Golf kulübündeki dostlarının kuruntudan ibaret hastalıklarını başka doktorlar tedavi edebilir, sen kendi hastalarınla yeterince meşgulsün. Onlarla harika ilgileniyorsun. Seni olduğun gibi sevecek bir kadına ihtiyacın var. Seni kestane renginle ve dağınık kaşlarınla sevecek bir kadına. Gerçekten! Kaşlarını nasıl aldırabildin? Çok tatlılardı! Lillian'dan kurtul. Seni Gereon'la aldattı. Gereon'u da başından def edebilirsin. O, pisliğin teki. Herkesi ve her şeyi çok sevdiğim ŞU ANDA böyle diyorsam, o zaman gerçekten öyle biri. Onun ve Florian'ın ortak yelkenli satın almak için seni kandırmalarına izin verme. Bundan eline hiçbir şey geçmeyecek, sigortadan bile düşemeyeceksin! Ama değerli izin günlerini o şeyi tamir etmek için feda eden kim olacak, bil bakalım? Gerçekten, Felix, Lillian senin için doğru insan değil. Birlikte güneş sarısı olabileceğin bir kadına ihtiyacın var. Sen harika birisin! Bu dünyada tanıdığım en harika insansın. Her şeyin en iyisine layıksın! Kumsalda kendi köpeğine sopa fırlatmalısın. Çocukların olmalı. Harika bir baba olurdun, şimdi ağlamadan edemiyorum ama olsun, dönüşümlü olarak bir gülüp bir ağlıyorum. Seni seviyorum, Felix. Mutlu olmanı çok istiyorum. Ve güneş sarısı kalmanı.

Her zaman senin olan sıpan.

Hiç kimse başka birinin
davranışlarına güvence veremez.
Spock

"Haydi ama, Kati, öyle kederli bakma. Utanacak hiçbir şey yok!" Mathias çenemi yukarı kaldırdı ama gözlerinin içine bakmayı başaramadım.

"Lütfen ellerini direksiyondan çekme," dedim alçak sesle. Mathias buraya gelirken yaptığı gibi gaza basıyordu. Otobanda uçmamıza ramak kalmıştı.

"Ah, Kati! Bu gece öyle bilgece şeyler söyledin ki. Özellikle başkaları, hakkımızda ne düşünecek diye endişelenmekten hayatı kendimize zehir etmemiz konusunda."

Aman Tanrım, söylediğim tek şey bu değildi. Ne yazık ki ağzımdan çıkan her kelimeyi hatırlıyordum hatta sadece inilti halinde çıkanları bile. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Kes şunu!" dedi Mathias. "Bu gece kesinlikle çok çekiciydin! Ve çok ama çok seksi. Gerçekten! Zorunlu aydınlanmış benliğinle çok eğlendik! Eğer istersen bir dahaki sefere ben de bir kek yerim, sonra da neler olacağına bakarız!" Kıkırdadı.

"Belki birlikte bir Ashram[39] kurar, düşünce okyanusundan çiçekler gibi topladığımız harika ötesi çocuklarımıza renkler ve bilgelik dağıtırız..."

"Sus," dedim ama kıkırdamadan da duramadım. Tamam, her şey o kadar da kötü değildi. Sonuçta psikedelik tribimin tanıkları sadece Mathias ve resepsiyondaki zavallı sivilceli kızdı. Ve Felix... Ama mektubu aldıktan sonra. Bugün pazardı posta kutusu ancak yarın sabah boşaltılırdı, yani mektup salıdan önce eline geçemezdi. Onu posta kutusundan almayı denememiştim bile, öyle olamayacağını ne yazık ki deneyimlerimden biliyordum.*

"Bu hafta ne yazık ki düzgün bir plan yapamadım ama hafta sonu benimle bir partiye gelir misin?" diye sordu Mathias.

Başımı salladım. Ne yapıp edip Felix okumadan o mektubu ele geçirmeliydim...

"Havaalanında mezuniyetten beri görmediğim bir arkadaşıma rastladım." Mathias güldü. "Jinekolog olmuş. Ama epey para yapmış. Bu hafta sonu yeni satın aldığı teras dairesini kutlamak için parti veriyor, gösteriş budalası. Partiye gideceğim ama sen de gelirsen."

"Eski okul arkadaşı"nı duyar duymaz irkildim, "Jinekolog" sözcüğünde ise dikeldim. Bu partiye daha önce de

---

39 Hinduizmde, kutsal ayinleri öğrenmek ve yerine getirmek için buluşulan yer. (ç. n.)

* On beş yaşımdayken eğlence olsun diye Almanca öğretmenime bir aşk mektubu yazmıştım, arkadaşım Inga da eğlence olsun diye onu posta kutusuna atmıştı... Sonra mektubu posta kutusundan alabilmek için her şeyi denemiş hatta sonunda kendi yaptığımız molotof kokteylle posta kutusunu havaya uçurmuştuk. Ancak ne yazık ki açamamıştık.

gitmiş, jinekoloğumun Felix'in en yakın arkadaşı olduğunu öğrenmiştim.

Aynı partide Gereon'a ilk kez *Zor Öl* adını takmıştım. Kader, beni oraya iki kez yollayacak kadar korkunç olabilir miydi? Ayrıca bunu yaparak kendi kanunlarını çiğnemiş olmuyor muydu? Mathias, o aptal Gereon'a çok daha sonra, 2011'de rastlayıp 40'ıncı doğum günü partisinde ortaya çıkarak başımı döndürmeyecek miydi? Sanırım benim yüzümden Şili'den erken dönmesi olaylar zincirini karmakarışık etmişti...

Mathias iç geçirerek kullandığı tek eliyle önündeki aracı sollarken gözlerimi kapadım. "Bu tür doktorların nasıl hayat sürdüklerine inanamazsın. Gereon'a –okul arkadaşıma– inanacak olursan, sadece haftanın yarısı çalışıyor, geri kalan zamanlarını golf sahalarında dolaşarak, başka hobilerle ilgilenerek geçiriyorlarmış."

Yani halter çalışmak, kadın tavlamak, kelini cilalamak, yelken yapmak, en iyi dostunun sevgilisiyle kırıştırmak gibi şeyler... Aman Tanrım, o mektubu geri almalıydım! Zaten Felix tek kelimesinden bir şey anlamayacaktı.

"Çok sessizsin, Kati Katıpüre! Başın çok mu ağrıyor?" Mathias saatte iki yüz kilometreyle giderken bana bir yan bakış attı.

"Hayır!" *Önüne bak!* "Ama bu gece yeterince konuştum, bir hafta yetecek kadar."

Mathias güldü. "Ah, lütfen, benimle biraz daha konuş, zaten koca bir hafta birbirimizi göremeyeceğiz, seni çok özleyeceğim. Ah, söylemeyi unuttum: Çarşamba günü Berlin'de bir sunumum var!" Uluslararası bir şirketin adını söyledi. 2011'de

insan kaynakları şefi olarak çalışacağı şirket. "Bu *iş* olursa, ben de bir teras dairesi satın alabilirim."

"Berlin'de mi?" diye biraz korkarak sordum.

"Tabii ki Berlin'de." Bana yine bir yan bakış attı. "Berlin harikadır! Orayı bilir misin? Ayrıca... kim bilir... belki orada yaşamayı düşünebilirsin?.. Yani gerekirse..."

"Şey," dedim. Ne demek istiyordu? Orada iş bulduğum takdirde mi? Yoksa birlikte olmaya devam ettiğimiz takdirde mi?

Yanıtımı beklemeden (ve ne yazık ki ayağını gazdan çekmeden) konuşmaya devam etti. "Bu, hep hayal ettiğim iş. Santiago'dayken insan kaynakları beni arayınca yıldırım çarpmışa döndüm. Bunu denemek zorunda olduğumu biliyordum..."

"Yani benim yüzümden erken dönmedin, öyle mi?"

Mathias saçlarımı okşamak için sağ elini tekrar direksiyondan çekti. "Tabii ki öyle, Kati Katıpüre. İlk önce senin için."

Şimdi ona meraklı bir bakış atma sırası bendeydi. Aslında onu çok az tanıdığımı şimdi anlıyordum. "Baksana, kedileri sever misin?" diye sordum.

"Evet." Gülümsedi. "Yalnızca şu cılız, patlak gözlü Siyam cinsinden hoşlamam, bana biraz uğursuz gelirler. Ablamın böyle bir kedisi vardı, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi gözlerini kocaman açıp delici bakışlarıyla beni süzerdi."

"Peki, ya köpekler?" Gözlerimi kocaman açıp delici bakışlarımla onu süzdüm.

Gülümsemesi genişledi. "Onları severim. Ayrıca çocukları, yaşlıları ve yunusları da... Testi geçtim mi?"

"Şimdilik," diyerek arkama yaslandım. "Parti cumartesi günüydü, değil mi?" Kahretsin, bu durumda yine giyecek yeni bir şeylere ihtiyacım olacaktı ve kredi kartım da ağlayacaktı...

Drama is life with the dull bits cut out.[40]
Alfred Hitchcock

Felix'in eve gelmediğinden emin olmak için zili çaldım. Kapıyı açan olmadı. Paralel dünyada da hiçbir zaman hastaneden vaktinde çıkamıyordu herhalde. Sonra Bayan Heidkamp'ın ziline basıp, "Posta!" diye bağırdım. Kadın otomatiğe bastı ve içeri girebildim. Posta kutuları merdiven başındaki duvarda duruyordu. İnce delikli, keskin kenarlı, iğrenç kahverengi posta kutuları. Her sabah buruş kırış ve parça parça olan sayfalarını bir araya getirmekten bıktığımız için Felix'le gazete aboneliğimizi iptal etmek zorunda kalmıştık.

Aslında buraya öğle tatilinde gelmem gerekirdi ama dilini şaklatarak benden ayrıntılı bir rapor isteyen Gabi'ye yakalanmış, bu yüzden şu kahrolası posta kutusuna Felix'ten önce ulaşmak için öğleden sonraki seminerimi yarım saat önce bitirmek zorunda kalmıştım. Bu şekilde postanın henüz gelmediğinden emin olabilirdim.

Bu iş için ofis mutfağından aldığım iki çatalı çantamdan çıkardım. Ama kahrolası posta kutuları öyle yukarı konmuştu

40 (İng.) Drama, sıkıcı tarafları kesip çıkarılmış hayattır. (ç. n.)

ki zarfa ulaşma şansım yoktu. Etrafıma bakınınca köşedeki, kapıcı Fischbach'a ait olduğunu sandığım bir temizlik kovası gözüme çarptı. Kovayı ters çevirince harika bir tabure oluverdi. Yerinde pek sabit durmuyordu ama paralel dünyada zaten hafif çekiyordum.

Kovanın pek yardımcı olduğu söylenemezdi. Bir otele ait olduğunu düşündüğüm krem renkli bir zarfın ucunu çatalla yakalayabilmiştim gerçi ama yukarı çekmeyi bir türlü başaramıyordum. Bu yetmezmiş gibi çatal posta kutusunun içine düştü, yarım dakika sonra diğeri.

Lanet olsun! Delikten içeri baktım. İşte, zarf oradaydı, onu çok iyi görebiliyordum hatta Münster'in posta damgasını bile seçebiliyordum. Elimi biraz daha içeri sokabilsem, belki ucundan yakalayabilirdim, aaah, deliğin kenarları biraz keskindi ama evet, oluyordu işte, yaşasın! Zarfı tutabilmiştim, onu dikkatle yukarı çektim, milim milim...

Tam o sırada kova üç parçaya ayrılmasaydı hepsini ele geçirmiştim (denge konusu buraya kadardı).

Bileğim posta kutusunun deliğine sıkışmış halde plastik kovadan kırk santim aşağıda kalmıştım. Çok kötü sıkışmıştım. Elim ne öne ne de arkaya hareket edebiliyordu ve canım inanılmaz acıyordu. Üstelik keskin kenar damarımı kesmek üzereydi, kan damlalarını hisseder gibiydim.

Harika. Ama bu şimdi gerçekten... aaaaaaaaah! Hayır, bağırmamalıydım, yoksa tüm apartman sakinlerini başıma toplayabilirdim. Yabancı bir kadını posta kutularından birine elini sıkıştırmış halde gördükleri takdirde farklı şeyler düşünebilirlerdi.

Öte yandan elimi kimsenin yardımı olmadan kurtarmam ancak yanımda bir testere getirmiş olsam mümkün olurdu.

Sakin olmakta zorlanıyordum. Birilerinin gelmesi herhalde uzun sürmezdi, beş buçuğa doğru apartman hareketlenmeye başlardı ki bu da ya kendimi kurtarmam ya da çabucak son derece mantıklı bir hikâye uydurmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bir çözüm vardı, her zaman bir çözüm bulunurdu. Çantamı omzuma asmıştım, içinde... pek çok işe yaramaz şey... ve... telefonum vardı!

Sol elimle telefonu çıkarıp aklıma gelen ilk kişiyi, yani Marlene'yi aradım. Marlene seminerdeydi ve telesekreter çıkıyordu. Mesaj bıraktım ve histerik kıkırdamalarla telefonu kaparken aklımdan psikiyatri sözcüğü geçti (Mesajda elimi sıkıştırdığım posta kutusundan söz edip tanıdığı iyi bir avukat olup olmadığını sormuştum).

İkinci aradığım kişi Linda'ydı ama o da artık ofiste değildi. Ona ulaştığımda istasyondaydı ve Ren nehrinin öte yakasına çoktan geçmişti. İçinde bulunduğum sıkıntılı durumdan son derece etkilenmiş bir halde ilk istasyonda inip yardıma koşmayı teklif etse de –"Yanımda hep bir tornavida taşırım, belki kapağı sökebiliriz."– gelip beni kurtarması zaman alacaktı.

"Kapağı delikle beraber yukarı itebilirsin," diye telaşla akıl verdi. "O zaman mektubu alıp elinde kapakla kaçabilirsin. Yanında çakı var mı?"

"Hayır!" dedim, çakı yerine tükenmezkalemle denemeye girişitim ama Linda bu şekilde başarılı olacağımdan emin değildi. Bu arada elim aşırı şişmişti. En azından öyle hissettiriyordu. Tükenmezkalem de yardımcı olamadı çünkü o sırada

arkamdaki sokak kapısı açıldı. Bakmasam da bunun bisikletini kolunun altında taşıyan Felix olduğunu biliyordum. Şu boğuk takırtı, açarkan kapıya çarpan gidonun çıkardığı sesti.

"Kapatmam gerek, Linda," diye fısıldadım.

"Biri mi geldi? Hayııır! Kapatma, ne olur, lüt..."

Yavaşça Felix'e dönmek üzere cesaretimi toplamak için iki kez derin soluk aldım. Bana şaşkınlıkla baktığını söylersem abartmış sayılmazdım.

İki saniye bekledikten sonra konuştum: "Evet, tamam. Bu sizin posta kutunuz, ve doğru, elim içine sıkışıp kaldı."

"Görüyorum," dedi Felix bisikletini duvara dayayarak. "Asıl soru, elinizin posta kutuma *neden* sıkıştığı?"

"Hayır, asıl soru bu değil," dedim. "Asıl soru elimi nasıl çıkaracağım?"

Felix bir adım yaklaşıp durumu gözden geçirdi.

Dikkatle elimi sarsınca, "Aaah," diye bağırdım.

"Posta kutumun anahtarı da işe yaramaz. Eliniz kahrolası gazeteler gibi sıkışıp kalmış," dedi Felix en doktor sesiyle.

"Ah." Bana bu kadar yakın olması beni rahatsız ediyordu. Öyle tanıdık, aynı zamanda yabancı kokuyordu ki. Sürdüğü şey baharatlı bir tıraş losyonuydu, herhalde Lillan'ın hediyesiydi. Tatlımsı bir kokusu vardı ama nefret ederdim. "Tıraş losyonunuz iğrenç kokuyor," dedim.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Lanet olsun, posta kutumda ne arıyorsunuz?"

"Eee, tam olarak iki çatal!" dedim. "Ve size ait olmayan bir mektup."

"Peki, kime ait?"

"Kime mi ait? Bakın, size tuhaf gelecek, biliyorum ama sadece öğreneceğiniz bir gerçeği engellemek istedim, bu sizi..." İç geçirdim. "İçinde sadece saçma sapan şeyler var ve onu geri almak istiyorum."

Aslında berbat bir hafızası olan Felix, "Siz geçenlerde süpermarkette karşılaştığım kadın değil misiniz? Mısır gevreklerinin orada olan," diye sordu. "Neden bana mektup yazdınız? Ya o tuhaf aksanınıza ne oldu?"

Ona yalan söylemeye karar verdim. "Beni buradan kurtarırsanız size her şeyi anlatacağım, tamam mı?"

Felix'in kaşları şüpheyle çatılmıştı. Ayrıca biraz uzamış gibiydiler. Henüz eskisi gibi karmakarışık değillerdi ama olma yolundaydılar. Lillan büyük ihtimalle güzellik salonundan yeni bir randevu almıştı.

Felix iç geçirdi. "Şimdi daireme çıkıp sizi kurtarabilecek birkaç alet getireceğim, tamam mı?"

Başımı salladım. Elbette tamamdı! O aletlerle kapağı kesin açardı, elim serbest kalır kalmaz o lanet olası mektubu kaptığım gibi kaçardım. Felix peşimden gelecek olursa mektubu ağzıma atıp yutardım. Çocukken öğretmenlerin okumaması gereken notları yuttuğum çok olmuştu (yetişkin olarak da, yalnız bu kâğıt değil, kekti.).

Felix merdivenden çıkarken omzunun üzerinden, "Kıpırdamayın," diye bağırdı. Haha, çok komik.

Arkamdaki sokak kapısı yeniden açıldı ve üçüncü katta, sağ taraftaki dairede oturan çift ellerinde alışveriş poşetleriyle önümden geçti. Beni dostça selamladılar. Elimin komşularının posta kutusuna sıkışması pek ilgilerini çekmemişti. Merdivenden çıkarken kadının kocası bana dönüp baktı.

"Bay Leuenhagen'la konuştunuz, değil mi?" diye sordu.

"Ee, şey, evet, konuştuk," dedim. Kafası iyi miydi ne?

Telefonum *Theo, Lodz'a gidiyoruz* diye çalmaya başlayınca tekrar çantamı karıştırmak zorunda kalacağım için yüksek sesle inledim. Arayan meraktan çatlamış Linda olmalıydı. Ama o değil, Bayan Baronski'ydi. Acil durumlar için ona numaramı vermiştim. Ya da canı konuşmak isterse diye. Bu telefon acile benziyordu.

"Ah, Tanrı'ya şükür ki size ulaşabildim, çocuğum! Beni buradan götürmek istiyorlar!" diye bağırdı Bayan Baronski. "Ama bu koltuktan kalkmayacağımı onlara söyledim!"

Konunun ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı, bunun için Bayan Baronski'nin ahizeyi hemşirelerden birine vermesi gerekti. Gribe yakalandığı için bir gün önce doktor Bayan Baronski'yi muayene etmiş ve zatürre başlangıcından şüphelenerek bulgular kötüleştiği takdirde hastaneye yatırılmasını tavsiye etmişti. Ama Bayan Baronski hiçbir koşulda hastaneye gitmek istemiyordu. Zatürreden öleceğine kesin gözüyle bakıyordu ve "Bütün o aletlere bağlı olacağım, çocuğum!" diyordu. Hastanede değil, hemşireler ne derse desin, sevdiği koltuğunda ölmek istiyordu.

Şimdi onurumdan geriye kalan son kırıntıyı alıyorsun. Afiyet olsun! ***Hugh Grant, "Bir Erkek Hakkında" filminden.***

Bu arada Felix dönmüştü. (Merdivende komşularla konuştuğunu duydum. "Evet, bu şekilde anlaştık.") Yine telefonla konuştuğumu görünce başını iki yana salladı.

Bayan Baronski ağlıyordu. Durumun fazla uzun sürmeyeceği belliydi, ona kısa bir prosedür uygulayacaklardı.

Biri koluna sakinleştirici iğne yapacak, uyandığında kendini hastanede bulacaktı...

"Beni dinleyin," dedim telefonu alan hemşireye. "Lütfen, bir süre daha koltuğunda oturmasına izin verin. Olabildiğince çabuk oraya geleceğim, sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Felix, umduğum gibi posta kutusunun kapağını açarak bileğimin içini ve dışını yumuşak ve yağlı bir nesneyle ovmaya başladı, sonra bunun margarin olduğunu anladım. Çok akıllıca.

"Akşam oldu, doktoru bu saatte arayamam," dedi hemşire. "Doktorların nasıl olduğunu bilirsiniz. Ayrıca öksürüğü kötüleşirse onu hastaneye yatırmamı söyledi. Hizmetliler burada bekliyor ama..."

"Lütfen... biraz daha bekleyin. Acele edeceğim... ben... aaah!" Felix plastik bir ayakkabı çekeceğini delik ile yağlanmış elimin arasına sıkıştırmıştı. Elim tuhaf bir ses çıkartarak hapishaneden kurtuluverdi. Rahat bir soluk aldım ama Felix berbat görünen bileğimi tutup yoklayınca acıyla irkildim.

"Yapamam," dedi hemşire. "Bayan Baronski akrabanız bile değil."

"Biliyorum." Arka plandan duyulan Bayan Baronski'nin hıçkırıkları içimi parçalıyordu. "Dahiliyeci bir doktorla gelsem, onu muayene edip karar verse, nasıl olur?"

Felix elimi bıraktı. Bileğimde kırık çıkık yoktu.

"O zaman durum değişir," dedi hemşire.

"Hemen geliyoruz! Lütfen Bayan Baronski'ye söyleyin!" Telefonu kapayıp Felix'e yalvarırcasına baktım. "Bu... tıbbi bir acil durum. Arabanı nereye park ettin? Luisenstift'teki bakımevine gitmemiz gerekiyor, orayı biliyor musun?"

Felix yine şüpheyle kaşlarını çattı. "Sizinle oraya...?"

"Lütfen," diye sözünü kestim, ağlamak üzereydim. "O yalnız bir kadın, benden başka kimsesi yok ve koltuğundan başka bir yerde ölmek istemiyor..."

"Tamam," dedi Felix anahtar destesini yukarı kaldırarak. "Araba hemen köşede."

"Sahi mi?" İyi kalpli, melek Felix. Kaçıklığını kanıtlamış benim gibi birini bile reddedemiyordu. "Teşekkür ederim," dedim duygulanarak. Hissettiğim rahatlamadan mektubu neredeyse unutacaktım. Felix bakışlarımı izleyip benden birkaç saniye önce davrandı ve krem rengi zarfı kapan ilk o oldu.

İnsan yoluna çıkan taşlardan da güzel şeyler inşa edebilir.
Johann Wolfgang von Goethe

"Ver onu bana," dedim.

"Hiç şansınız yok. Postayla benim adresime geldi," dedi Felix. "Şimdi fikrimi değiştirmeden Luisenstift'e gidelim."

Kendimi savunmak için başvurduğum
her şey, yaptığım hatalar.
Charles Bukowski

Felix hayatımda tanıdığım en iyi niyetli ve en yardımsever kişiydi. Ama tuhaf aksanlı ve posta kutularını gizlice karşıtıran bir tacizciyi arabasına alması beni oldukça endişelendirmişti.

Sonuçta akıl hastanesinden kaçmış bir hasta ya da intikam alma amacıyla ortalarda dolanan bir akrabası olamaz mıydım? Hiç tereddüt etmeden benimle aynı arabadaydı! *Ölüm Kitabı*'nı izlememiş miydi? Her an bir silah çıkarıp onu kaçırabilirdim, sonra Tanrı bilir ona neler yapardım!

Luisenstift aslında Rathenauplatz'dan sadece on dakika uzaklıktaydı ama iş çıkışı trafiği ve Mathias'ın tersine Felix'in arabayı yavaş kullanması yüzünden yol iki misli zaman almıştı. Yan koltukta kızgın korların üzerinde oturur gibi huzursuzca kıpırdandığım sırada, "Pekâlâ," dedi Felix oldukça sert bir sesle. "Şu mektup neyin nesi? Beni nereden tanıyorsunuz?"

"Aslında sizi değil, kız arkadaşınızı tanıyorum," diye yalan attım.

"Hangi kız arkadaşımı? Lillian'ı mı?"

"Evet, onu," dedim. "Onu oldukça iyi tanıyorum, karakteri biraz... şey, biraz olgunlaşmamış, diyelim." Hayır, bu hiç de

uygun bir tanımlama olmamıştı. *O, sadakat kelimesini ilkokulda bile heceleyemeyen, yüzeysel, iğrenç, egosantrik bir sürtük,* diye eklemem gerekirdi. Hafifçe öksürdüm. "Mektupta sadece size göre biri olmadığı yazılı. Yani sizin için doğru biri değil."

"Demek öyle," dedi Felix. "Peki, süpermarkette alışveriş arabamı neden çaldınız?"

"Ama... bunu kasten yapmadım, bana inanmalısınız!"

"Peki, neden öyle tuhaf tuhaf konuşuyordunuz?"

"Hiç de öyle konuşmadım," dedim çabucak.

"Tabii ki öyle konuştunuz! Saçma sapan şeyler söylediniz. Bambaşka bir aksanla."

"O kadar da tuhaf değildi," diye kendimi savundum. "Ayrıca aksanları yüzünden insanları aşağılamanız bence hiç hoş değil. Almanya'nın dört ayrı eyalete sınırı olan çok farklı bir köşesinden geliyorum, Bavyera, Hessen, Svabya ve Saarland... ve Pfalz, bu yüzden aksanım kuzeylilere biraz tuhaf gelir."

"Beş eyalet etti," dedi Felix sertçe. "Almanya'da Bavyera, Hessen, Svabya, Saarland ve Pfalz'a sınırı olan bir yer yok."

Evet, kahretsin, bu kılı kırk yarmak da neyin nesiydi? Boş laflarla yol alamayacağımı anlamıştım. Üstelik gerekçelerim pek de inandırıcı değilken.

Yalvarmaya karar verdim, benim için çok daha kolaydı çünkü o sırada trafiğe girmiştik ve koltuğunda oturmuş, ağlayarak bizi bekleyen Bayan Baronski tekrar gözlerimin önüne gelmişti. "Şimdi lütfen, lütfen o mektubu geri alabilir miyim?"

"Hayır!" dedi Felix. "Önce okumak istiyorum." Sinyal verip sağa saptıktan sonra, "Ayrıca, artık Lillian kız arkadaşım değil," diye ekledi.

"Nasıl? Ne zamandan beri?" diye bağırdım, ardından güya Lillian'ı çok iyi tanıdığım için hemen kendimi topladım. "Şey, yani *resmi olarak* ne zamandan beri?"

Ayrılan Lillian mıydı? Gerekçe sunmuş muydu? Yoksa vicdanını rahatlatmak için Felix'i ayrılmaya mı zorlamıştı? (Felix öyle iyi niyetliydi ki bunu asla fark etmezdi.) Yoksa bu da o iğrenç ilişki molalarından biri miydi?

Felix bana yan bakış attı ama sonra tekrar yola odaklandı. "Lillian ve ben... birbirimize uygun olmadığımıza karar verip ayrıldık."

Yaa. "Peki, bu karara ilk varan hanginiz oldu?"

Yine bir yan bakış. Felix ürkekçe gülümsedi. "Benim için doğru kişi değildi, diyelim."

Elbette haklıydı ve bunu nihayet anlamış olmasına çok sevinmiştim. Ama mektupla ilgili sorunum hâlâ çözülmüş değildi. Gereon'un onu bu şekilde aldattığını öğrenmek yine de Felix'in kalbini fena halde kıracaktı.

Ah, o aptal mektubu hiç yazmayacaktım.

Yazmamış olsam Bayan Baronski aradığında Felix yanımda olmazdı, böyle bakıldığında en azından mektup işe yaramıştı.

Bakımevinin otoparkına girince, "Peki, ya gerçekten zatürre ise?" diye korkuyla sordum. "Ne olursa olsun hastaneye yatmak istemiyor, oradan bir daha canlı çıkamayacağından korkuyor. Zatürre onun için kalça kırığından çok daha kötü, yani ölümcül."

Felix başını salladı. "Korkma," dedi. "Hallederim." Halletti de. İnatla koltuğunda oturmuş, hıçkırarak ağlayan Bayan Baronski'yi, birkaç dakika içinde sakinleştirmeyi başardı. Kadıncağız itiraz etmeden onu muayene edip (hemşireye doktor

kimliğini gösterdikten sonra; bize pek güvenmemişti) ona uzattığım kâğıt mendille gözyaşlarını silmesine izin verdi. Bayan Baronski'nin ateşi yoktu, muayene sonucu bir şey çıkmamıştı, Felix zatürreyle ilgili bir bulguya rastlamamıştı. Öksürüğünün nedeni bronşlarını üşütmüş olmasıydı. Bayan Baronski bol bol dinlenip olabildiğince fazla sıvı tüketirse iyi olurdu. Rahat bir soluk aldım, Bayan Baronski de eski haline döndü.

"Bunca zamandır onlara aynı şeyi söyleyip durdum," diyerek hemşireyi gösterdi.

Kadın başını iki yana sallayarak kapıya yöneldi. "Kamelyalı Kadın[41] gibi sararıp solana dek koltuğunuzdan kalkmayacağınızı, biri size dokunduğu takdirde ciğerleriniz kanayana dek haykıracağınızı söylediniz. Ayrıca tuvalete gitmekten korktuğunuz için kesinlikle hiçbir şey içmek istemediniz. Doktor gelmeseydi psikiyatri bölümüne haber vermek zorunda kalacaktım."

"*Tam olarak* öyle değildi." Bayan Baronski mahcup bir ifadeyle kadının ardından baktı. Kapı kapanır kapanmaz neşeyle gülümsedi. "Teşekkür ederim, sevgili doktorcuğum," dedi. "Gerçekten bir meleksiniz. Siz de öyle, Kati! Siz olmasaydınız ne yapardım. Üstelik bu akşam çok hoş görünüyorsunuz! Doktor, güzel görünmüyor mu? Çok tatlı bir çocuktur. Muşi'yle ne kadar yakından ilgilendiğine inanamazsınız!"

Ona büyük bir bardak su koyup hepsini içmesini izlerken Bayan Baronski de Felix'e Muşi'nin fotoğraflarını gösteriyordu. Sonra başını yan yatırdı ve içtenlikle, "Yalan söylemediniz,

41 Fransız oyun ve roman yazarı Alexandre Dumas'nın aynı adlı ünlü romanının kadın kahramanı. (ed. n.)

değil mi? Kamelyalı Kadın gibi sararıp solarak ölmeyeceğim, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Felix. "Bildiğim kadarıyla Kamelyalı Kadın tüberkülozdan ölmüştü. Bu tür hastalıklar günümüzde antibiyotik tedavisiyle kolayca atlatılabiliyor."

"Ah, ne kadar iyisiniz," dedi Bayan Baronski hayranlıkla. "Üstelik bilgilisiniz de. Ve çok yakışıklı bir genç adamsınız, değil mi Kati, çocuğum? Doktorumuz pek yakışıklı, değil mi?"

"Evet," diye ona katıldım. Bakışlarımız karşılaşınca artık gitmek zorunda olduğunu fark edip doktor çantasına el attı. Bayan Baronski onu öpmek için ısrar etti.

"Seni götürmemi ister misin... ya da bir yere bırakmamı?" diye sordu Felix. Anlaşılan *Ölüm Kitabı* hâlâ aklına gelmemişti. Son saatlerde "siz" değil, tacizcisine "sen" diye hitap etmeye karar vermişti.

Elimde olmadan gülümsedim. "Çok iyisin, teşekkürler. Ama ben biraz daha Bayan Baronski'nin yanında kalacağım, sonra otobüsle dönerim." Kadın bu akşam büyük ihtimalle henüz yemek yememişti, ona biraz yemek yedirmeye çalışıp yatağa gitmesine yardım edecektim. "Felix, gerçekten... çok iyisin! Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Felix biraz çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. "Bundan sonra beni rahat bırakarak desem?"

Yutkundum. "Tabii. Bırakırım. Söz. Mektubu bana verirsen!"

"Ah, evet, onu tamamen unuttum." Pantolonunun arka cebine uzanıp zarfı çıkardı. Çok aptaldım! Bayan Baronski'yi muayene ederken onu neden almamıştım ki? Kararsızlıkla mektubu ellerinde evirip çevirdi.

"İçinde gerçekten saçma sapan şeyler yazılı," dedim. "Lütfen onu bana ver, o zaman beni bir daha görmezsin."

Felix başını iki yana salladı. "Onun senden geldiğini bile bilmiyorum, Kati."

"Pes artık! Benden gelmeseydi herhalde onu posta kutusundan çalmaya..." Sustum. Bu gerekçe bana bile pek aydınlatıcı gelmemişti.

"Üzgünüm," dedi Felix. Sonra arkasını dönüp gitti. Mektupla.

Şaşkın ve kollarım iki yana düşmüş halde arkasından baktım. Tüm çabalarım boşa gitmişti. Yüksek sesle iç geçirmiş olacağım ki Bayan Baronski hasarlı elimi okşadı. "Evet, yazık. Sizi sinemaya davet edeceğini umuyordum." Kurnaz bir gülümsemeyle beni süzdü. "Ama olmayacak bir şey değil. Yarın yine hastaymış numarası yaparsam o zaman mutlaka tekrar gelir."

"Ah, hayır, Bayan Baronski. Böylesi daha iyi," dedim. "Benim bir erkek arkadaşım var. Bir daha sakın inat etmeyin, yoksa başınıza dert açarsınız."

Hayat bir oyundur. Kayıplar göze alınmadan büyük kazançlar elde edilemez.
Christine von Schweden

"Her gün Düsseldorf'a gitmem gerekecekti!" Marlene rakip şirketin iş teklifini reddetmişti ve kendini kötü hissetmemek için pek çok bahane buluyordu. "Babam da bunun gerçek bir alternatif olmadığını söylüyor. Gabi'yle ortak olmama hâlâ iyi bir fikir gözüyle bakıyor."

"Evet, biliyorum," dedim. Babası Marlene'nin Javier'le ciddi bir ilişkisi olduğunu henüz öğrenmemişti. Onun varlığından haberi var mıydı, bilmiyordum. "Diyelim ki Gabi olmadan, *kendi* şirketini kurmak için başka bir kaynaktan para buldun! Bunu yapar mıydın? Yani, bizle..."

"Ve benimle!" dedi Linda. "Yarım gün."

"Bu çok güzel bir hayal." Marlene iç geçirdi. "Ama Gabi olmadan çok riskli... Epey yeni müşteri bağlamak gerekiyor, piyasa zaten çok kısıtlı."

"Doğru," dedim. "Ama kendi alanlarımızda isim yaptık, özellikle senin için yeni müşteriler sorun olmaz."

Ve benim için de. Sonuçta ben Gelecekten Gelen Kadın'dım ve Marlene'yle gelecek yıllarda, kan içici kontese aralarında çeşitli kadın kuruluşlarının, genç işkadınlarının

ve daha nicelerinin bulunduğu çok sayıda müşteri getireceğimizi biliyordum. Gabi'yi zengin edip bize de sadece daha fazla dil şaklatacağı müşteriler. Kendi kuracağımız ajansla bu ses kötü bir anı olarak kalabilirdi. Şehirde iş koçluğunda bir numaraydık. Linda'yı da işe alırdık, hatta Bengt'i de...

"Evet, loto kazanmamız gerek," dedi Marlene.

Ya da Loto benzeri bir şey. Zaman içinde epey bilgi sahibi olmuştum ve futbol kupası sonuçlarıyla ilgili bilgilerimin beni oldukça zengin edeceğinden emindim. Gerçi İtalya'nın dünya şampiyonu, Almanya'nın ise üçüncü olduğu bir kombinasyon fazla egzotik sayılmazdı ama kazanç payı süperdi. Doğru bir bahisle paramı on beş katına çıkarmam mümkündü. Anne ve babamdan borç istemeye kararlıydım (yalnızca uygun bir hikâye bulmam gerekiyordu) ve boş zamanlarımda bu kadar çok parayla neler yapabileceğimi düşünüyordum. Ancak kendi ajansımızı kurma fikrinde bir pürüz vardı: Ajansımızı burada, Köln'de açacaktık ama Mathias Berlin'de çalışacaktı ve ben hafta sonları ilişkisi için uygun bir tip olup olmadığımdan emin değildim.

Yaklaşık bir hafta sonra cumartesi akşamı Mathias'ı tekrar gördüğümde bana yabancı gelmişti. Kelebeklerim bile kanat çırpmakta zorlandılar.

Gerçi her gün telefonlaşmış ve birbirimize komik e-postalar atmıştık fakat bu her gün görüşmekle aynı değildi. Ya da birlikte uyumakla. Dürüst olmam gerekirse, birlikte uyumayı daha çok özlüyordum. Felix'in yanında yatmanın, onun soluklarını dinlemenin sakinleştirici bir etkisi vardı. Bazen onu nazikçe okşardım, o zaman uykusunda adımı sayıklardı.

(Hayatında başka biri olsaydı, bunun kim olduğunu öğrenmek için en kolay yöntem geceleri onu okşamaktı.)

Gereon'un partisi için kendime yeni giysiler satın almamıştım çünkü hâlâ sıfırı tüketmiş durumdaydım ve kendimi Gereon için güzelleştirmeyi gereksiz görüyordum. Neyse ki Mathias beni kot pantolon ve tişörtle de güzel buluyordu. En azından partiye giderken bunu üç kez söylemişti.

Lillian da mutlaka orada olacaktı. Herhalde Felix gelmezdi çünkü mektubumu okumuş olmalıydı. İncinmiş duygularını düşünmekten birkaç gece gözüme uyku girmemişti. Onun yerinde olsam, öfkemden Gereon'un Porsche'sine esaslı bir dövme yapardım (paslı çiviyle kazıyarak) ama Felix böyle şeylerin insanı değildi. Acısını kendi içinde yaşardı. Bu dünya hiç de paralel dünyamda hayal ettiğim kadar güzel değildi. (Münster dışında. Orada hâlâ dünyanın görüp göreceği en güzel düğünün heyecanı sürüyordu.)

"Isırılacak kadar güzel görünüyorsun, Kati." Bu dördüncü olmuştu. Artık buna gerçekten inanmam gerekiyordu. Yoksa ben de mi ona iltifat etmeliydim? Burada ısırılacak kadar çekici görünen biri varsa, o da Mathias'tı. Herhalde kadın davetlilerin tümü ona ağızlarının suyu akarak bakacaktı. Bunu uzun vadede görmezden gelmek mümkün müydü? Günün birinde karşısına benden daha güzel, akıllı ve esprili bir kadın çıkmayacak mıydı? Ya da basitçe başka güzellikte, başka türlü zeki ve esprili bir kadın? Onu da kahramanca görmezden gelebilecek miydi? Yıllarca? Hayat boyu?

"Fazla uzun kalmayız, söz," dedi Mathias. Anlaşılan suskunluğumu kötüye yormuştu. "Sadece teras dairesine bir

bakarız, dünyanın en güzel kız arkadaşına hayran kalması için Gereon'a bir fırsat veririz, bir bardak bir şeyler içip toz oluruz, tamam mı?"

Zoraki gülümsedim. Hey, her şey harikaydı. Cumartesiydi, mevsim yazdı (tamam, pek sayılmazdı, bütün hafta yağmur yağmıştı, ayrıca hava buz gibiydi), dünyanın en tatlı kız arkadaşıydım ve dünyanın en hoş erkeğiyle bir partiye gidiyordum. Gerçi bu şehrin en budala tiplerinin bir araya geleceği, berbat bir partiydi ama şampanyalar su gibi akacaktı. Evden çıkmadan rahatlamak için küçük bir kadeh içki içmediğim için kendime kızdım. Ama KEK deneyiminden sonra alkol bana nedense sıkıcı gelmeye başlamıştı.

"Matze, eski dostum! Ne güzel! Sen de Kati olmalısın." Gereon bizi gördüğüne son derece sevinmişti. Hem de ona sadece nazik denebilecek bir dudak bükmeyle karşılık verdiğim halde. Her zamanki aşağılamalarına başlamasını bekledim ama böyle bir şey yapmadı. Paralel dünyada muayene koltuğuna oturmadığım için Gereon beni aşağılayamazdı ama sanki asla böyle yapmayacakmış gibi bir izlenim edinmiştim. Anlaşılan Felix'in partneri olarak benden nefret etmişti, Mathias'ın kız arkadaşı olarak onu rahatsız etmiyordum. İstediği zaman ne kadar da dostça, nazik ve sevgi dolu olabiliyordu.

Son derece nazik bir ev sahibi edasıyla Mathais ile benim ellerimize birer kadeh şampanya tutuşturup bizi teras dairesine buyur etti, tasarım harikası mobilyaları ve dostlarıyla tanıştırdı. "Bu, Philip Starck, bu da Caroline." Düşündüğüm gibi, Felix gelmemişti. Lillian'ı da göremiyordum. Ama yeni

beyazlatılmış dişlerini gösteren gülümsemesinin hemen midemi bulandırdığı eski kayınbiraderim Florian oradaydı. Buradan hiç de o kadar çabuk kurtulamayacaktım.

Gereon'un "bak-eski-okul-arkadaşım-ne-kadar-zengin-oldum" şovunun ikinci durağı ne yazık ki sıkıcı viski koleksiyonuydu. Esnememi güçlükle engelledim ama Gereon'un bazı şişelerin artan değerleriyle ilgili verdiği esnetici konferans Mathias'ın ilgisini çekmişe benziyordu.

Sahip olduklarımızı çok seyrek, sahip olamadıklarımızı sürekli düşünürüz.
Arthur Schopenhauer

"Daha dün aldım... kesinlikle az bulunur cinsten... şimdiden yüksek fiyatların teklif edildiği koleksiyon parçaları..." Gereon iki şişeyi yeni doğmuş bir bebeği sever gibi okşarken güldü. "İyi viski, iyi dostluk gibidir. Ne kadar eski, o kadar iyi."

Bunu daha iyi ifade edemezdi.

Belki son günlerin gerginliği yüzündendi, belki de toz-pembe paralel dünyamda da duygularıma hâkim olamadığımı anlamış olduğum içindi veya öyle ya da böyle, Gereon'a karşı biriktirdiğim (ve geçmişten bu güne dek taşıdığım) öfke birden taşıvermişti.

Viski şişelerinden birini elime alıp etiketine bakıyor gibi yaptım, sonra elimden bırakıverdim. Şişe cilalı taş zeminde binbir parçaya ayrıldı ve içindeki viski Philip Starck oturma grubunun ayaklarına kadar aktı.

"Eyvah," diyerek Gereon'un korkuyla irileşen gözlerine içimin yağları eriyerek baktım (ki bu hiç kolay değildi; dehşet

içinde kıvılcım saçan bakışları cam kırıkları, viski gölü ve ben arasında gidip geliyordu). "İstemeden oldu! Çok korkunç."

Mathias cam parçalarını toplamak için eğildi ama sakin olmak için büyük çaba harcadığı belli olan Gereon, "Bırak, Matze" dedi, "Bunu yapacak personelim var."

Bana hoşgörülü bir gülümsemeyle baktı. Anlaşılan (ardında aptalca bir zafer kahkahasıyla yumruğumu havaya dikip "Gelecekten Gelen Kadın işbaşında!" diye haykırma ihtiyacını gizlediğim) taşlaşmış yüz ifademi korku ve pişmanlığıma yormuş olmalıydı. "Olur böyle şeyler, Kati. O kadar kötü değil."

"Eh yani, altı yüz avroluk şişeyle nasıl olacaksa," dedi Mathias. Bu kulağıma biraz küstahça gelmişti. "Belki Kati'nin sigortası bunu üstlenebilir. Değil mi, Kati?"

Efendim? Bunu da nereden çıkarmıştı? Sigortası mı? Bir bu eksikti! Kaldı ki Gereon bunu zaten kabul etmezdi, bu onun cömert hovarda kişiliğine ters düşerdi.

"Çok üzgünüm," dedim.

"Ah! Yoksa bu, sabah bana sözünü ettiğin 55'lik Bowmore muydu?" dedi arkamızda biri oldukça ilgili bir sesle. Felix!

Üzerinde "Her-ikinci-çorabı-bir-dinozor-yedi" yazan tişörtü vardı... Mektubumda en iyi dostu hakkında yazdıklarımı okuduktan sonra Gereon'un dairesine hiçbir şey olmamış gibi nasıl gelebiliyordu? Yoksa okumamış mıydı?

Ona gözucuyla bir bakış attım ama beni görmemiş gibi yaptı. Bunun yerine havayı kokladı. "Gerçekten harika bir buket olduğunu söylemeliyim."

"Çok komik, eski dostum, çok komik," dedi Gereon, Felix'i her zamanki gibi içten kucaklayarak. Ama Felix, Lillian

yüzünden onu sorguya çekseydi, bunu yapmayacağı kesindi. Gereon bir yandan ona sarılırken diğer eliyle Mathias'ı kendine çekti. Çok içten bir tabloydu!

"Felix, bu Matze, okuldan en iyi arkadaşım. Geçen hafta tesadüfen havaalanında karşılaştık. Matze, bu Felix, daha doğrusu dostlarım arasında 39'luk Linkwood sayılan Felix..."

Aman Tanrım, birazdan kusacaktım.

Gürültüyü duyup gelen Florian kıskançlıkla, "Felix Linkwood'sa ben neyim o zaman?" diye sordu.

Herhangi aptal bir şişe.

"Eh, sen 1948'lik Glenvilet'sin," dedi Gereon, Felix'i daha sıkı kendine çekerek. "Felix'ten sonra ikinci en sevdiğim!"

"Teşekkürler, teşekkürler!" Felix gülerek kendini grup kucaklaşmasından kurtardıktan sonra Gereon'un dün müzayededen satın aldığı ve değeri Fiji Adaları'nın gayrisafi milli hasılasından daha yüksek olan başka bir viski şişesini eline aldı. "Ayrıca şu gözünüze kestirdiğiniz yelkenli konusu bence süper ama bunu bensiz yapmanız gerekiyor. Bunun için fazla... Ah!" Parmaklarına margarin bulaşmış gibi şişe birden ellerinden kaydı ve tıpkı benimki gibi yere düşüp paramparça oldu. Herkes elinde olmadan bir adım geri sıçradı. Ortalığı saran viski kokusu adeta baş döndürücüydü.

"Ah, hayır!" diye bağırdı Gereon biraz ağlamaklı. "Glenvilet de mi?"

"Nasıl oldu, bilmiyorum," dedi Felix, sonra bir an gözlerimin içine baktı. "Çok üzgünüm."

Soluğumu tuttum. "Aman Tanrım! Bunu kasten yapmıştı, tıpkı benim gibi. Demek bu günleri de görecektim. Felix Leuenhagen intikam alıyordu.

Ve bu beni nedense çok ama çok mutlu etmişti.

"Çok üzgünüm," dedi Felix. "Bu iki şişeyle ne kadar gurur duyduğunu biliyorum."

"Boşver," dedi Gereon ama gerçekten bozulmuş gibiydi.

Kendini tehlikeye atmayan, tehlikenin içinde ölüp gider.
Herbert Achternbusch

Mathias bir kolunu onun omzuna attı. "Belki de önce bir şeyler içmelisin," diye önerdi.

"Evet, iç. İçmek iyi gelir." Felix asi bir saç lülesini geriye itti. Sonra laf arasında "Bir dakikan var mı, Kati?" diye sordu. Kalbim hızla atmaya başlamıştı.

"Ee," dedim Mathias'tan tarafa bakarak. Ama o büsbütün Gereon'la meşguldü ve onu teselli etmesi için koleksiyondan olmayan, sıradan bir viski şişesini açıyordu. "Mektupla ilgiliyse... içinde saçma sapan şeyler olduğunu söylemiştim. İlk uyuşturucu deneyimimdi... Senin hakkında o kadar çok şeyi nereden bildiğimi merak ediyorsan..." *Tanışalım, adım Gelecekten Gelen Kadın, bir zamanlar evliydik. Aslında her şey çok güzeldi. Ta ki ben...*

Birden ağlayacak gibi oldum.

"Evet, bunu gerçekten merak ettim." Felix ciddi bir ifadeyle bana baktı. Kaşları yine eski haline dönmüştü. Az kalsın başparmaklarımla onları düzeltecektim. "Hakkımda bunca şeyi nereden biliyorsun, Kati?"

Oldukça uzun bir süre ona aynı ciddiyetle bakmaktan başka bir şey yapamadım. "Kadere inanır mısın, Felix? Daha önceki... yaşama?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum," dedi Felix duraksayarak. "Neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum." Aman Tanrım, ağlıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan sel gibi akıyordu. Gitmeliydim. Hem de hemen.

Çok az insan Sezar olsa da, herkes bir gün kendi Rubicon'unun[42] başında durur.
Kont Christian Ernst Karl von Bentzel-Sternau

Burası düzgün bir paralel evren olsaydı şimdi sırtımda gösterişli bir çift kanat olur ve terastan güneşin batışına doğru süzülerek uçardım fakat burası gerçek yaşamın acınası bir taklidi olduğu için tabii ki kanatlarım falan çıkmamıştı.

"Kati?" Felix'in üzerime mıhlanmış endişeli bakışlarını fark ettim, sonra onları bir kenara bırakıp viski gölünün ortasından bata çıka yürüyüp geçtim ama umurumda değildi. Tıpkı Gereon'un davetli ünlü ordusunun arasından hıçkırarak geçerken arkamdan aval aval bakmalarının umurumda olmaması gibi (ve bu, bakışları için kullanabileceğim çok düzgün bir ifadeydi).

Ne yazık ki tüm teras daireleri gibi burası da en üst kattaydı ve birilerinin beni durdurabileceğinden korktuğum için asansörü beklemeyi göze alamayıp merdivenden inmeyi

42 İtalya'nın kuzeyinde bulunan, 29 km uzunluğundaki nehir. "Rubicon'u geçmek" deyişi, *geri dönüşü olmayan noktadan ileri gitmek* anlamında kullanılır ve Jül Sezar'ın M.Ö. 49 yılında lejyonuyla nehri geçmesine atıfta bulunur. (ç. n.)

tercih ettim. Düşmemek için dikkat etmem gerekiyordu çünkü gözyaşlarım yüzünden adeta kör olmuştum.

Tam zamanında kenara çekilmemiş olsaydı ikinci ile üçüncü kat arasında az kalsın birini eziyordum: Lillian. Sesinden o olduğunu anlamıştım çünkü arkamdan Gucci gibi bir şeyler homurdanmıştı. Ona bu konudaki fikirlerimi söylemek için duracak zamanım yoktu.

Daha yukarıdan Gereon'un daire kapısının açılıp tekrar kapandığını duydum (parti sesleri dışarıda yankılanmıştı). Sonra Mathias parmaklıklardan aşağı seslendi.

Adımlarımı hızlandırdım.

"Kati! Hey! Dur!" Ayak sesleri merdivende yankılandı ve hızla yaklaşıyordu. Mathias benim gibi ağlamadığı için bir seferde iki basamak atlayabilirdi.

Sokağa çıktığımda fazla düşünmedim. Eve en çabuk trenle gidebilirdim. İstasyon bir sonraki kavşağın karşısındaydı. Yüz metreyle yeni bir rekor kırabilirdim.

"Kati!" diye tekrer bağırdı Mathias ama o sırada peronun merdivenini inmeye başlamıştım. Aslında neden kaçtığımı bilmiyordum ama düşünmek istemiyordum.

Aşağı indiğimde rayların manzarası karşısında duyduğum ani korku mideme bir yumruk gibi indi. Adımlarım kendiliğinden yavaşlarken tüm bedenimdeki tüyler dikildi. Bir dejavu yaşıyordum, birazdan Mathias adımı seslenecek, sonra beni öpecekti, sonra evsiz ortaya çıkacak, tren gelecek ve...

"Kati! Dur artık..."

Artık durmuştum. Sanki bedenim birkaç saniye içinde buza dönüşmüş gibiydi. Tüm gücümü toplayıp Mathias'a döndüm.

"Ah, Kati!" Soluk soluğa karşımda durduğunda başını iki yana salladı. "Ne oluyor?"

Kendimi toplamaya çalıştım. "Şuraya oturabilir miyiz?" Duvarı işaret ettim. "Raylardan uzakta bir yere?" Kaskatı olmuş ayaklarımı kıpırdatabilmiştim. (ayrıca ortalıkta tren görünmüyordu, bilgi ekranı karanlıktı. Peronun diğer ucunda öpüşen genç çift dışında etrafta bizden başka hiç kimse yoktu; evsiz de.) Banklardan birine oturdum.

"Neden öyle birden kaçıp gittin? Neden ağlıyorsun?" Mathias yanıma oturdu. "Viskiyi düşürdüğün için mi? Yoksa ben mi sana bir şey yaptım? Seninle yeterince ilgilenmedim mi?"

Yanaklarımdaki gözyaşı izlerini sildim. "Hayır. Viskiyi kasten yere attım, sen de bana bir şey yapmadın."

"O zaman sorun ne?" Viski konusunda yorum yapmadı, iki omzumdan tutarak beni kendine çevirdi. "Berlin yüzünden, değil mi?"

Başımı iki yana salladım ama o konuşmaya devam etti. Oldukça hızlı bir şekilde. "Biraz değişmiş olduğunu fark ettim, çok sessiz ve mesafeliydin. Birincisi, henüz hiçbir şey kesinleşmedi; ikincisi, Berlin Tokyo değil. Ya da New York. Oraya taşınmak istemiyorsan bile, gerçi orada da sana harika bir iş bulabiliriz, ben hâlâ buradayım. Harika bir şekilde yürüyen hafta sonu ilişkileriyle ilgili sayısız örnek biliyorum, hatta buna yemin edenler bile var. Ayrıca uçak yolculuklarımızdan topladığımız puanlarla Bali'de tatil yaparız." Bunları söylerken tekrar kaçmamdan korkarmış gibi omuzlarımı bırakmıyordu.

"Tanrım, gözlerin çok güzel," dedim alçak sesle.

"Yoksa yine yanlışlıkla esrarlı kek mi yedin?" Çarpık bir gülümsemeyle bana baktı.

Gülümsemesine karşılık verdim. "Hayır! Ama olsa bir tane yerdim!"

Mathias hemen ciddileşti. "Neden ağladın, Kati? Nasıl koşarak kaçtığını gördüm, Gereon'un arkadaşı da ne olduğunu anlayamadı."

Gereon'un arkadaşı...

Derin bir soluk aldım. "Sanırım... Mathias, bir şeyi anladım, aslında bunca zamandır bilmem gereken bir şeyi." Yaşlar yeniden gözlerime birikti. "Biliyor musun... sen tanıyabileceğim en harika erkeksin! Şey, ayrıca en yakışıklı! Şimdiye kadar hiç kimseye böylesine şiddetle ve ansızın âşık olmamıştım. Bu tıpkı... bir doğal afet, bir tsunami gibiydi... karşı koyamadım." Kendi iç sesimi dinledim. "Hâlâ sana âşığım, belki hayatımın sonuna kadar bu değişmeyecek, ama ben... seninle birlikte olamam. Çünkü başka bir erkeği seviyorum. Uzun zamandır tanıdığım... ve çok özlediğim birini..." Gözyaşlarım yine akmaya başladı.

Mathias'ın yüzü solmuştu. Ellerini yavaşça omuzlarımdan çekti. "Anlıyorum," dedi burnunu ovuşturarak. "Şey, aslında anlamıyorum. Kim bu?"

"Bu uzun ve karmaşık bir hikâye." Burnumu çektim. "Sana yalan söylediğimi ya da aldattığımı sanma. Sadece bilmiyordum..." Durdum. "Benim için doğru kişinin sen olduğunu düşündüm. Belki de öylesin çünkü *doğru kişi* diye bir şey yok. Çünkü insan hayatta kendine uyan ve mutlu olabileceği birden fazla insanla karşılaşabilir..." Birkaç saniye boyunca kendimi tutamadan hıçkırdım, sonra Mathias'ın pek iyi görünmediğini fark ettim. "Çok üzgünüm," dedim. "Böyle olsun istemedim. Sana acı vermek istemedim. Seni öyle çok istemiştim ki."

"Ama öteki adamı daha çok istiyorsun, öyle mi?"

Bu gerçeği fark etmiş olmaktan sersemlemiş halde başımı salladım. "Bu paralel dünyada ona asla sahip olamayacak olsam da o, birlikte yaşlanmak istediğim erkek." Raylara baktım. "Ya da hayatımın geri kalan süresi boyunca."

"Ah, hayır, sanırım bunu duymak istemiyorum. Gel! Sakin konuşabileceğimiz bir yere gidelim..."

Başımı iki yana salladım. "Ben... trene bineceğim. Sen partiye dönebilirsin... ve kafayı çekebilirsin."

"Bu gerçekten de iyi bir fikir gibi," diyerek gözlerini ovuşturdu.

Ona kısa zamanda mutlu olabileceği birini bulacağını, Berlin'deki işi ne olursa olsun alacağını ve duvarları olmayan bir teras dairesinde oturacağını söylemeyi çok istedim fakat bunları söylemek o an bana pek uygun gelmedi.

Vedalaşırken ürkekçe öpüştük. Merdiveni çıkarken tekrar bana dönüp, "Ama yine de yarın seni arayıp fikrini değiştirip değiştirmediğini soracağım," dedi.

Başımı salladım. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Tamam. O zaman arayıp o adamda bende olmayan ne olduğunu soracağım." Birkaç basamak sonra tekrar döndü. "Ama söz ver bana, o adamla asla kek yemeyeceksin, tamam mı?"

Gülümsemeden edemedim. "Söz. Bu, sonsuza dek sana özel kek deneyimi olarak kalacak."

"Şimdi kendimi daha iyi hissettim işte," dedi Mathias ve gözden kayboldu. Peronda tek başıma kalmıştım, öpüşen genç çift hâlâ diğer uçtaydı. Ama bizi fark ettiklerini sanmıyordum.

Bilgi ekranı hâlâ karanlıktı. Ya bozuktu (bu çok sık olurdu) ya da bu gece başka tren geçmeyecekti.

Telefonumu çıkarıp Linda'yı aradım. Durumumu anlayacak biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Kaderin, zaman yolculuğumla bana vermek istediği dersi öğrendiğimi söyleyecek birine. Öğrendiğim şuydu: Komşunun tavuğu hiçbir şekilde komşuya kaz görünmezdi, aksine yine tavuktu. Sadece tanıdık değildi ve biraz heyecan vericiydi. Ve ben bir eşektim. Felix'i çok seviyordum ve ona geri dönmek için kendimi isteyerek trenin altına atacaktım.

Tüm bunları Linda'ya bir çırpıda anlatırken yine gözyaşlarım sel olmuştu. Hatta bu kez genç çift öpüşmeyi kesip merakla bana bakmaya başlamıştı.

Sesimi biraz alçalttım. "Aslında şimdi evsiz adamın ya da İsa'nın ya da bir perinin ortaya çıkıp beni ışığa götürmesi ya da buna benzer bir şey yapması gerekiyor, değil mi?"

"Bu işlerden pek fazla anlamıyorum," dedi Linda. O da ağlamaya başlamıştı. "Kati... ışığa gitmeni istemiyorum."

"Bunu ben de istemiyorum." Böyle aptal kurallar koyduğu için ansızın içimde kadere karşı yine bir öfke yükselmişti. Öyle öfkeliydim ki daha şiddetli ağlamaya başladım. "Ama şimdi bir şeyler olmalı. Belki yine trenin altında ezileceğim ve uyandığımda kendimi 2011 yılında, raylarda ölmek üzereyken bulacağım... Ve sonra ışığı göreceğim... Ya da toplam bilançoya baktığımda bu paralel dünyada da iyi bir insan olamadığım için ışık bile görmeyeceğim."

"Her insan ışığa gider," dedi Linda alışılmadık bir sertlikle. "Her ne yapmış olursa olsun! Cehennem falan... Bunlar aplatca hurafeler! Bunu unutma!"

"Peki, şimdi ne yapacağım?" Bilgi ekranına baktım. "Trenin geleceği yok."

"O zaman otobüse bin," diye önerdi Linda. "En iyisi hemen bana gel. Bu gece yalnız kalmamalısın."

Çok tatlıydı. "Sen bir meleksin, Linda!" Ayağa kalkınca bacaklarımın hâlâ hissiz olduğunu fark ettim. Herhalde bu kadar kısa zamanda böylesine yoğun duygu patlaması yaşadığım içindi. Merdivenden yukarı çıkarken ne olur ne olmaz diye raylardan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştım.

Birden bilgi ekranında kırmızı yazı yanıp sönmeye başladı. "Bir sonraki tren 6 dakika sonra" yazıyordu.

"Linda!" diye bağırdım. "Tren altı dakika sonra geliyor!" İyice histerik olmaya başladığımdan çabucak ekledim. "Mutlaka beni *almaya* geliyor!"

"Trenler öyle şey yapmaz," dedi Linda ama sesinde hafif bir tedirginlik fark etmiştim. "Yürümeye devam et! Altı dakikada Severin Caddesi'ni yarılamış olursun. Trenler sadece raylarda gider."

Duvarın dibinden ayrılmadan yürümeye devam ettim, bu arada Severin Caddesi'ndeki kahrolası Köln Şehir Arşivi'nin herhangi bir zamanda çökeceğini hatırladım. Bu olay ne zaman olmuştu?

Fark etmezdi. Devam. Merdivenin başına geldiğimde onu gördüm.

Felix. Beni görünce basamaklarda çakılmış gibi durdu.

Yeniden gözyaşlarına boğulacaktım. Telefonumu tutan elim bitkin bir halde aşağı düştü. "Bisikletle gelmedin mi?" diye sordum.

Felix başını iki yana salladı. "Hayır. Aslında bu gece Gereon'da iyice kafayı çekmeye niyetliydim. Sarhoşken bisiklet sürmek istemem."

Biliyorum. Cesaretimi toplayıp hafifçe gülümsedim.

"İyice sarhoş olup düşündüklerimi Gereon'a söylemek istedim," diye devam etti Felix. "Ama sonra seni gördüm ve..."

Gülümseyişimin istemeden genişlemeye başladığını fark ettim.

"O sırada erkek arkadaşın geri dönüp ondan ayrıldığını söyledi, o zaman onun benden daha çok içkiye ihtiyacı olduğunu anladım. Sonra belki trenle dönersin diye düşündüm... Yoksa ertesi sabah Bayan Baronski'yi ziyaret edip numaranı isteyecektim..."

Başımı iki yana salladım. "Hakkımda öğrendiğin onca şeyden sonra insanlara güvenmek konusunda bence biraz daha dikkatli olmalısın, Felix."

"Belki de sadece merak ediyorum," dedi Felix. Bana öylesine dikkatle bakıyordu ki içim ısınmaya başlamıştı. "Trene mi bineceksin?"

"Hayır!" Bilgi ekranına döndüm. *Bir sonraki tren 1 dakika sonra* yazıyordu. "Çünkü trenlerden korkarım. Beni ürpertiyorlar. Ama belki... belki benimle biraz yürümek istersin? Havadan sudan konuşuruz."

Şimdi Felix de gülümsüyordu. "Küçük bir gezinti iyi olur."

Merdivenden yukarı çıktık.

"Yağmurun dindiğine sevindim," dedi Felix. "Hava son haftalarda çok kasvetliydi."

"Yaz çok harika geçecek," dedim. "İçime doğdu."

"Güneş sarısı gibi mi?" Ona bakmasam da Felix'in gülümsediğini biliyordum.

"Evet. Ve pembe. Biraz da açık yeşil."

Dizlerimdeki nahoş duygu kaybolmuştu, bacaklarım yine bana itaat ediyordu. Tren vınlayarak istasyona girdi ama biz çoktan caddedeydik.

"Kati! Kaaaaaatiiiii!" Eyvah, Linda'yı tamamen unutmuştum. Telefonu çabucak kulağıma dayadım. "Linda? Seni birazdan arayacağım, tamam mı?" Felix'e bakarken kısa bir ara verdim. Sonra alçak sesle ekledim: "Sadece bilesin diye söylüyorum. Şimdi ölecek olsam bile mutlu öleceğim."

When the world seems to shine like you've had too much wine – that's amore.[43]
Dean Martin

43 (İng.) Dünya, şarabı fazla kaçırmışsın gibi parıldıyorsa, âşıksındır. (ç. n.)

Beş yıl sonra

Felix

Kati ile beni bir araya getiren şeyin kader olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. İlk karşılaşmamızda oldukça tuhaf davranmış olsa da ikinci karşılaşmamızda da bir an akıl hastanesinden kaçmış olabileceğinden şüphelenmiştim.

Hakkımda bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini ve benimle neden bu kadar ilgilenmiş olduğunu bugüne dek öğrenebilmiş değilim ama önemi de yok. Kati bazen tüm olanlara karşın ona neden ve ne zaman âşık olduğumu sorar, doğruyu söylemem gerekirse, bunun yanıtını ben de bilmiyorum. O tuhaf aksanıyla konuştuğu zaman bile bir çekiciliği vardı. Ya da elini posta kutuma sıkıştırdığı ve sanki suçlu benmişim gibi bana kötü kötü baktığı zaman bile.

Tuhaf davranışlarına karşın ona deli gözüyle bakmamış olmam herhalde biraz sersemlikti. Bunu o da hep söyler. Çünkü hâlâ biraz deli. Biraz da gizemli. Bazen geceleri uyandığımda uykusunda anlaşılmaz şeyler sayıkladığına şahit oluyorum ama elini tuttuğumda hemen sakinleşiyor. Hâlâ trenlerden korkuyor ve bazen bir şeyleri gerçekleşmeden önce biliyor. İşinde son

derece başarılı. Kız arkadaşı Marlene'yle iş koçluğu ve insan kaynakları ajansı yönetiyor. Üç çalışanları var ve iyi anlaşmalar yaptıkları için sonbaharda bir kişiyi daha işe alacaklar. Kati de hamileliği süresince biraz daha az çalışmak istiyor. Çocuk doğduğunda Bengt seminerlerin bir bölümünü üstleneceğine söz verdi. Bengt'i severim ama sürekli hiç duymadığım korkunç hastalıklara yakalanıp durmasa daha çok seveceğim. Geçenlerde yine Epstein-Barr[44] virüsünün neden olduğu bir bağışıklık sistemi rahatsızlığından yakınıyordu, üstelik sadece ayakları kaşındığı için. Linda kaşıntısının bedensel değil, güç hayvanı olarak hayatına girmiş karıncadan kaynaklandığını düşünüyor. Korkarım Kati'nin kaçık arkadaşlar edinme eğilimi var. (Marlene bir istisna.) Ailesi de biraz kaçık, hatta bazıları kaçıktan da öte ama hepsini seviyorum. Özellikle vaftiz babalığını yaptığım küçük Henri'yi. Ayrıca Eva yine hamile, ikinci bebek aralık ayında geliyor.

Kati 2006 Dünya Futbol Kupası bahislerinden bir servet kazandı, 2010 yılında da hepimiz (özellikle Linda) bunu bir kez daha denemesi için onu ikna etmeye çalıştık. Ama bu kez emin olamadı, İspanya ya da Hollanda olabilirdi hatta Portekiz bile... Sonunda hiç bulaşmadı ama Linda oldukça fazla para kaybetti.

Dediğim gibi, Kati ile beni bir araya getiren şeyin kader olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Çünkü bu, kaderin hakkımda gerçekten ama gerçekten iyi şeyler düşündüğü anlamına geliyor.

---

44 Herpes virüsü ailesinden, insanlarda çok görülen bir virüs. (ç. n.)

Mathias

Kadere inanmam. İnsanın mutluluğunun kendi sorumluluğunda olduğuna inanırım. Bazen istediğin şeyi ya da kişiyi elde etmek için çok inatçı olman gerekir.

Bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim ama Kati bugüne dek en büyük aşkım olarak kaldı. Gerçi o beş yıl bile dayanamazdık, diye iddia ediyor ama ben bu ilişkiyi Felix kadar iyi götürebileceğimden eminim. Ama kendi yöntemlerimle.

Birbirlerine çok iyi uyduklarını ne yazık ki itiraf etmeliyim. Nedense Felix'i sevdiğimi de. Çok iyi bir insan. Elbette bu şansım olduğunda karısını ayartmaya kalkmayacağım anlamına gelmez. O zamana kadar kendimi oyalayacağım. İşle, seyahatlerle ve başka kadınlarla. İtiraf etmese de Kati kız arkadaşlarımı hâlâ biraz kıskanıyor. Ve bu beni sevindiriyor. Birbirimizi gördüğümüzde aramızda bir şeyler kıvılcımlanıyor ve bu çok sık oluyor. Çünkü ileri eğitim seminerleriyle ilgili birçok anlaşmayı onun ve Marlene'nin ajansıyla yapıyorum, Berlin'de olduğu zamanlarda birlikte çok sık zaman geçiriyoruz. Bazen ışıldayan gözleriyle karşımda oturduğunda, onu bir kez

daha yatağa atmanın hiç de zor olmayacağını düşünüyorum. Ama daha sonra hiç kuşkusuz Felix'e geri dönüp kalbimi yeniden kıracağını da biliyorum. Bu yüzden yeltenmiyorum. Felix de dostum gibi bir şey olup çıktı. Umarım bana vaftiz babalığı üstlenmek ister miyim diye sormazlar. Öte yandan: Bu daha sık görüşmek için iyi bir bahane olurdu. Aslında stresli, bebeğe odaklanmış genç anneleri hiç de seksi bulmam. Belki bana bir iyilik yapıp şişmanlar.

Ah, yine de önümüzdeki günlerde harika bir vaftiz amca olacağımı ima edeceğim.

Everything will be ok in the end. If it's not ok, it's not the end.[45]

45 (İng.) Sonunda her şey iyi olacak. Olmazsa, henüz son değildir. (ç. n.)

Teşekkürler
ya da
Bu hoş bir gelenektir:
İyi bir şey alan, teşekkür de eder.

Wilhelm Busch

Düzenli bir sonsöz için zaman kalmadı, galiba biraz geciktim, benim yüzümden strese giren ya da fazla çalışan ya da ikisini birden yaşayan herkesten derhal özür dilerim: Çok üzgünüm! Bunu kasten yapmadım, gerçekten. Özrüm ve teşekkürüm Bastei Lübbe Yayınevi'nin daima sabır gösteren ve hiç hak etmediğim halde bana çiçek gönderen harika, yaratıcı ve hevesli tüm çalışanları için geçerli. Benim için sadece bir B planı değil, C ve D planları bile olanlar için (GERÇEKTEN geciktim). Ayrıca tüylü eşek kapağı için de çok teşekkürler. Akılsız bir kadından çok daha çekici olduğu kesin (Bir dahaki sefere bir zürafa alabilir miyiz? Ya da bir deve?).

Geri kalan teşekkürlerimi çok uzatmayacağım (çünkü burnumu çekerek herkese teker teker teşekkür edeceğim ve muffin de pişireceğim).

İyi bir örnek olamıyorsan, en azından korkunç bir uyarı olabilirsin.

Claudia, yukarıda sözünü ettiğim sabrın ve başından beri projeye inandığın ve en çok ihtiyaç duyduyum zamanlarda bana sürekli coşku verdiğin için.

Petra, doğru zamanda doğru kelimeleri bulduğun ve hayatıma çekicilik, macera ve eğlence kattığın için. İnsan yapımı Negroni'den çok daha fazlasısısın!

Christiane, beni (ve tabii ki kitabı) kurtardığın için. Yavaş yavaş. Her gün ve her gece.

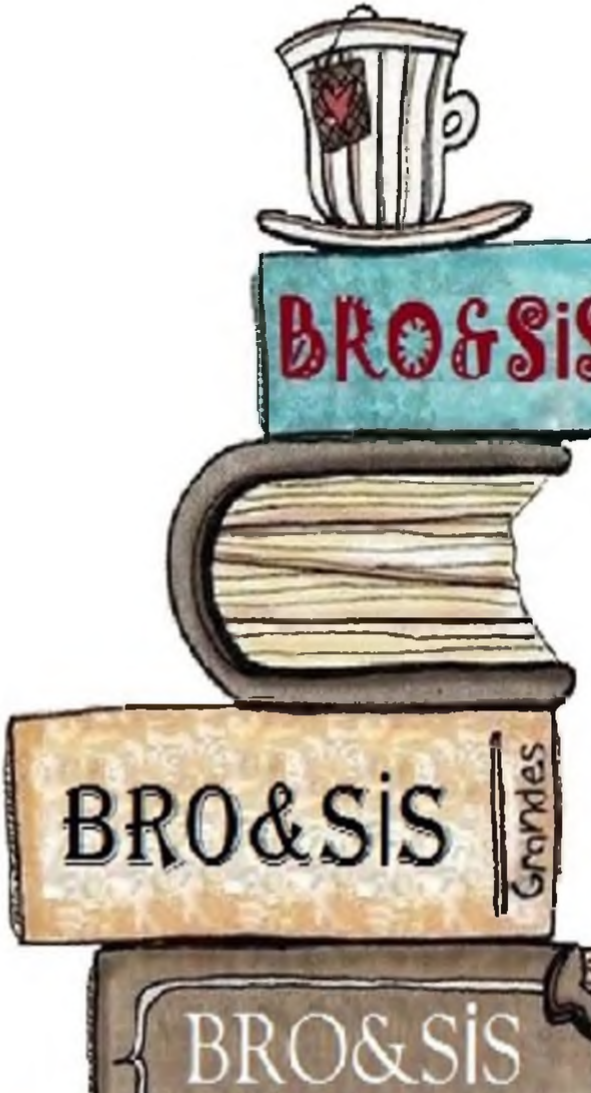
Annem, Leonie, Heidi, Biggi, Eva, Dagmar, Sonja ve Frank, her zaman yanımda olduğunuz için.

Ve *last but not least*, tüm okurlarıma teşekkür ediyorum, onların geri bildirimleri sayesinde en azından geceleri gözümü kırpmadan neden ve kimin için yazdığımı biliyorum.

Teşekkürler, harikasınız!

Ve şimdi kutlama zamanı! Ya da... uyuma.

Kerstin Gier, Ekim 2011

BRO&SiS
BRO&SiS
Grandes
BRO&SiS